anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO FANTASTICE

VONDA N. McINTYRE

Ceață, Iarbă și Nisip

528/529

SOCIETATEA ȘTIINȚA & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU - director
NICOLAE NAUM
LILIANA STOENESCU

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
VICTOR SFÎRLEA

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 58 33 sau 223 15 30, 223 15 40, int. 1151)
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Tiparul
Tipografia "INTERGRAPH"
Telefon: 220 49 35
Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57. Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995 Piaţa Presei Libere nr.1, sect. 1, Bucureşti, ROMÂNIA.

Lei 1500

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 528-529/noiembrie-decembrie/1995)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

O declarație privind viitorul de astăzi (II)

de Alexandru Mironov

Tema 2: Proiecte planetare – să gândim lumea anului 2000

2020 marchează trecerea secolului XXI la vârsta adultă. Aşa cum copilul devine adolescent, apoi adult, secolul va avea 20 de ani şi va fi, pe de o parte, în perioada puternicei sale explozii tehnologice, iar pe de altă parte, în cea a creării şi conceptualizării viitorului.

Ce lume trebuie noi să pregătim pentru cei care astăzi au 20 de ani şi vor deveni părinţi, decidenţi responsabili şi pentru cei care vor fi atunci adolescenţi, tineri adulţi?

Între un trecut glorios şi un viitor incert, planeta noastră evoluează.

Progresele tehnologice şi ştiinţifice deschid toate uşile imaginaţiei asupra materialităţii lumii.

Timpul alocat pentru parcurgerea unor distanţe importante va fi redus de o manieră semnificativă.

Numeroase boli vor fi eradicate, altele vor recidiva ori vor apărea.

Munca va fi regândită, reorganizată şi la dispoziţia tuturor.

Împlinirea personală va fi o realitate.

Frontierele de stat vor putea fi peste tot trecute.

Cunoaşterea şi cultura vor fi la îndemâna tuturor.

Informaţia va circula liber.

Totuşi, se poate ca toate acestea să nu se realizeze dacă omul şi naţiunile, în nebunia lor, uită sensul cuvintelor "Pace, Respect, Educaţie, Civilizaţie".

Pacea între naţiuni, între grupuri, între indivizi,

Respectul de sine şi respectul celuilalt,

Educaţia pentru a învăţa să devii,

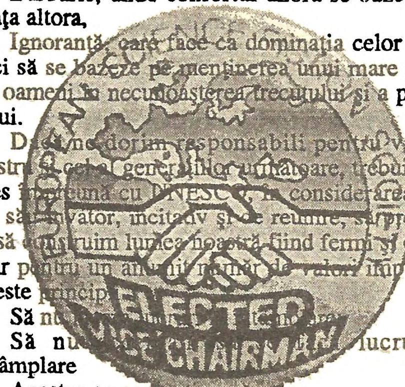
Civilizaţia ca aspiraţie a omului de a trăi în armonie cu natura, în contact fizic şi de convieţuire cu alţi oameni, pentru a descoperi şi împărtăşi cultura într-un demers progresist,

Pentru a le înlocui cu război, dispreţ, barbarie, ignoranţă,

Război, dacă vom continua să înarmăm ţările cele mai vulnerabile, cele cărora le este sete de apă şi de cunoaştere,

Dispreţul culturii şi tradiţiilor seculare reprezentate de minorităţi,

Barbarie, unde confortul unora se bazează pe viaţa altora,

Ignoranţă, care face ca dominaţia celor puternici să se bazeze pe menţinerea unui mare număr de oameni în necunoaşterea trecutului şi a prezentului.

Dacă ne dorim responsabili pentru viitorul nostru şi cel al generaţiilor următoare, trebuie, mai ales împreună cu UNESCO, în considerarea rolului său novator, incitativ şi de reunire, să pregătim şi să construim lumea noastră fiind fermi şi optând clar pentru un anumit număr de valori impuse de aceste princip[illegible]

Să n[illegible]

Să nu [illegible] lucruri la întâmplare

Acestea se concretizează prin:

Înfiinţarea, în toată lumea, de cluburi de acţiune şi reflecţie "Club 2020".

Lansarea unei mişcări mondiale a visătorilor liberi, aptă să creeze un binevenit efect de inducţie pentru propunerea unor schimbări în organizarea societăţii, pe baza unor documentaţii tehnologice realizate sau în devenire.

Întărirea organizaţiilor de tineret.

Formarea şi sensibilizarea asupra acestor probleme ale viitorului a responsabililor de organizaţii ale tineretului.

Asigurarea mijloacelor care să creeze condiţii reale de colaborare între generaţii.

Găsirea echilibrului de comunicare între ţările bogate şi cele sărace din punct de vedere economic, dar bogate în cultură şi tradiţii.

Integrarea tinerilor lideri în structurile de decizie judiciare şi interguvernamentale.

Crearea reţelei de schimburi de tineret între oraşele recunoscute ca aparţinând patrimoniului cultural, de către UNESCO, schimburi axate, în special, pe mediu şi viitor.

Construirea şoselei transafricane.

Trebuie să realizăm aceste propuneri minimale pentru a deveni responsabili şi liberi de a ne alege destinul (vezi anexele 1 şi 2).

Tema 3 – Ce faci lunea viitoare?

Pentru a-şi concluziona lucrările, păstrându-se privirea aţintită cu hotărîre asupra orizontului 2020, participanţii au subliniat urgenţa acţiunilor creute şi au dorit să dea curs proverbului chinez potrivit căruia "călătoria cea mai lungă începe cu un singur pas" şi să-şi ia angajamentul personal de a pune în aplicare spiritul şi recomandările colocviului.

Este vorba mai întâi de a informa structurile în cadrul cărora își desfășoară activitatea asupra rezultatelor acestei reuniuni, alți factori pentru această informare imediată fiind Comisiile naționale pentru UNESCO din țările lor de origine, organizațiile de tineret și structurile asociative în general, presa scrisă și audio-vizuală (acest contact putând deschide drumul spre parteneri pentru radioul ecologic planetar menționat mai sus) și școlile.

Pentru ceea ce ține de educație și, în plus, de un contact punctual, va fi convenabil să se acționeze în sensul modificării programelor școlare, pentru a include în ele sau a dezvolta teme ecologice și prospective și pentru ca aceste teme să se bucure de o prioritate mai mare în cadrul activităților educative școlare (de exemplu, colonii de vacanțe internaționale în România).

De altfel, rezultatele colocviului sunt de natură să exercite o influență fecundă asupra conceperii și aplicării politicilor și programelor pentru tineret (inclusiv activități de creație culturală și servicii naționale, fie militare, fie civile, capabile să constituie un factor de coeziune, precum și dorința ca acest colocviu să constituie u urare pentru un an 2020 fără arme în întreaga lume); organizarea unor manifestări sportive (obiectivul fiind, înainte de toate, dezvoltarea sportului pentru toți); acțiuni care să antreneze tinerele femei și fete.

Schimburile internaționale vor constitui un alt mijloc de punere în aplicare a concluziilor colocviului, fie că privesc acțiuni de solidaritate, mobilizând instituțiile în cadrul cărora participanții activează direct (de exemplu, pentru întărirea organizațiilor non-guvernamentale și a consiliilor naționale ale tineretului), fie că fac obiectul unor programe mai generale.

Centrul UNESCO pentru tineret din România, a cărui înființare a fost aprobată de Guvernul României, va putea constitui un instrument privilegiat pentru difuzarea și punerea în aplicare a concluziilor acestui colocviu, în România, în regiune și în toată lumea.

În sfârșit, un accent aparte s-a pus asupra oportunității pentru participanți de a stabili sau de a dezvolta relații strânse și de durată cu Comisiile naționale pentru UNESCO din țările lor de origine, mai ales în scopul de a fi informați asupra acțiunilor UNESCO în domeniul tineretului, precum și asupra altor teme, de a profita de resursele disponibile în cadrul bugetului UNESCO, în special pentru programe de participare și să influențeze formularea programelor UNESCO datorită, mai ales, includerii în structurile decizionale ale Comisiilor naționale și în delegația țării lor la Conferința generală a UNESCO (următoarea având loc în octombrie-noiembrie 1995) a unor reprezentanți ai tineretului, potrivit dispozițiilor din rezoluțiile sesiunilor succesive ale Conferinței generale.

Anexa nr. 1
DIALOG "2000+
CĂTRE 2020"

Printre cele trei module – Cunoaștere, Comunicare, Respectul valorilor altuia – programul își propune să pregătească intrarea în secolul XXI, adresându-se în special tinerilor.

Obiective generale:

– elaborarea unei bănci de date specializate în crearea viitorului (cultură tradițională și modernă, științe, tehnologii, economie, politică etc.); – cunoașterea realităților și dinamicii tinerilor; – stimularea responsabilităților tinerilor; – descoperirea, transmiterea și popularizarea tradițiilor și culturilor din diferite țări; – recunoașterea și promovarea diversității culturale; – promovarea jocurilor și sporturilor tradiționale; – educarea tinerilor pentru conservarea vieții omului în mediul său natural; – promovarea liberei circulații a ideilor; – propagarea culturii păcii.

1. Cunoaștere

Acțiuni: – elaborarea de studii și cercetări asupra valorilor, opțiunilor și aspirațiilor tinerilor din diferite țări; – perfecționarea activității institutelor care elaborează studii și prognoze în domeniul tineretului; – stimularea tinerilor din toate țările pentru elaborarea în comun a unor studii de imaginare a viitorului; – organizarea de schimburi de experiență pentru promovarea proiectelor practice; – radio-tele-școală planetară; – schimb de cărți pe teme ecologice; – cărți de ecologie pentru școlari; – tabere-școală; – "Orașul Stelelor" - cicluri de lecții spațiale; – publicații UNESCO pe domenii de interes pentru tineri; – crearea unui concurs internațional pentru tinerii cercetători care au făcut invenții privind mediul înconjurător și a unui campionat mondial de inițiative ecologice noi, sau care reiau tehnologii populare tradiționale;

2. Comunicare

Acțiuni:

– organizarea de reuniuni tematice; – organizarea de cursuri de formare; – utilizarea sportului aventură pentru a iniția cunoașterea, înțelegerea și respectul față de mediul natural; – clipuri TV; – cluburi 2020 în toate țările și comunicarea dintre

(Continuare în pag. 47)

Despre sefultură

de Voicu Bugariu

Ipoteza că sefultura este literatură şi critică SF de slabă calitate poate fi combătută cu două argumente. Primul este de natură estetică. Susţinătorii lui afirmă că literatura SF românească parcurge o mutaţie, reproşurile "tradiţionaliştilor" fiind semnul neînţelegerii şi al neputinţei de sincronizare. Al doilea argument este sociologic. Constatând că vânzarea de carte merge bine şi viaţa fandomului de asemenea, adepţii sefulturii se întreabă la ce foloseşte toată vorbăria despre calitate literară. Din moment ce SF-ul, spun ei, este altceva decât literatura *mainstream*, considerentele legate de valoarea literară sunt neavenite, nefăcând decât să periclitеze vânzarea.

Aşa stând lucrurile, nu cumva "reproşurile amare" făcute de pe poziţia unui apărător al literarităţii sunt neadecvate? S-ar părea că da. Să renunţăm deci a considera sefultura o literatură SF degradată şi s-o privim ca pe un fenomen cultural de sine stătător, ce merită o descriere obiectivă

O discuţie despre traduceri

Nemira m-a invitat la o dezbatere despre traducerile SF. Au participat directorul editorial Vlad T. Popescu, Sebastian A. Corn, redactor şef al revistei *Nautilus*, câţiva traducători şi redactori ai editurii. Discuţiile au fost publice şi au avut loc în 11 noiembrie 1995 la *Clubul fanilor Nemira*, ce-şi are sediul în subsolul *Facultăţii de Litere* din Bucureşti. S-au schimbat opinii despre diverse aspecte tehnice ale traducerii din engleză în română, dar şi despre noua expresivitate promovată de sefultură. În legătură cu acest ultim aspect, i-am întrebat pe cei prezenţi până unde poate să meargă renunţarea la mizele tradiţionale ale literaturii (SF). Mi-a răspuns Sebastian A. Corn, aducând câteva precizări în legătură cu poetica noului val de sefişti. Spre deosebire de autorii români de literatură SF, a spus el, sefiştii (autorii de sefultură) urmăresc în mod special să exprime agresivitatea, demersul lor fiind justificat de realităţile lumii contemporane, dar şi de preferinţele cititorilor. Prin urmare, considerentele tradiţionale ale scriitorului, cum ar fi preocuparea pentru stil şi limbă, trec pe un plan secund, importante rămânând mizele conţinutiste. Cu alte cuvinte, dacă un text reuşeşte să exprime agresivitatea, inclusiv cea exercitată asupra limbii literare şi asupra logicii narative, este omologat de sefultură.

Aspect interesant, aceste declaraţii nu fac decât să se subsumeze tentativelor antiliterare de la *Jurnalul S.F.*, ce au culminat cu antologia *Motocentauri pe Acoperişul Lumii*, recent comentată în rubrica de faţă. Cum revista *Nautilus* este o publicaţie a *Nemirei*, se subînţelege că, până la un punct cel puţin, prestigioasa editură este solidară cu declaraţia programatică a angajatului ei.

Nautilus

Revista *Nautilus* a apărut în 1992. Dintr-un *Argument* inaugural, cititorii aflau că intenţiile publicaţiei sunt destul de "cuminţi", redactorii intenţionând, în esenţă, să realizeze o sincronizare a SF-ului românesc la cel american. Declaraţia belicoasă referitoare la "încremenitul peisaj al verbiajului futurologic care poartă azi, în România, numele de «literatură de anticipaţie» sau «literatură ştiinţifico-fantastică»" era, mai degrabă, un protest formal, de vreme ce autorii *Argumentului* nu doreau decât să se adopte termenul de "science-fiction". Conţinutul celor trei numere apărute era, la rândul lui, destul de puţin insurgent. Cu onestitate culturală, cititorii erau informaţi *in extenso* despre câţiva scriitori americani. În ultimul număr se afla un întins omagiu închinat lui Vladimir Colin.

Fragmente critice

Se pare că prima serie a revistei a încetat să apară şi pentru că, în ciuda declaraţiilor iniţiale, paginile ei erau prea puţin şocante, semănând prea mult cu acelea ale unei reviste literare oarecare. Seria a doua (*Nautilus*, revistă de literatură şi artă s.f., numerele 4, septembrie şi 5, noiembrie 1995) face efortul de-a suplini tocmai această lacună. Parţial, noua redacţie se străduieşte să publice texte mai izbitoare decât cele din 1992. Dacă vechea ediţie era, practic, o revistă literară, cea nouă încearcă saltul spre sefultură, profitând de experienţa în acest domeniu a *Jurnalului S.F.* De altfel, Sebastian A. Corn şi Liviu Radu, autori foarte prezenţi în cele două numere ale seriei noi, s-au făcut cunoscuţi în paginile *Jurnalului*.

Textul reprezentativ pentru tentativa de aliniere la programul de obscurizare teoretizat, deocamdată cu stângăcie, de *Jurnalul S.F.* este editorialul *Despre haos*, din numărul 5, unde despărţirea de prima serie este dusă până la capăt. Preocuparea din 1992 pentru informarea neutră lasă locul interesului faţă de idei şi autori compatibili cu idealul antiliterar al sefulturii. (În legătură cu istoria şi conţinutul conceptului de antiliteratură recomand cartea lui Adrian Marino, *Dicţionar de idei literare*, vol. I, Editura Eminescu, Buc., 1973, pp.100 – 160.) Argumentul publicului nu este uitat. Editorialistul anonim al revistei sugerează că "aviditatea de eclectic a publicului contemporan" ar putea fi satisfăcută doar de sefultură. Un text semnificativ este şi *Cyberspaţiul* (nr. 5), de Vlad T. Popescu. Coborît în arena publicisticii, directorul *Nemirei* se raliază la ideea de noutate absolută a sefulturii: "Adevărul despre noua cultură trebuie să fie transmis cât mai accesibil, într-o formă cât mai amuzantă, ceea ce stă la îndemâna tinerilor scriitori, punând în valoare comunicarea în care a dispărut bariera limbajului, a corpului, a emoţiilor afişate.".

Eseistica din cele două numere ale noii ediţii încearcă să sprijine teza că sefultura (desigur, niciodată numită astfel) este altceva decât literatură (SF). În *Suflet, nemurire şi zei la Zelazny*, Liviu Radu combină termeni în aparenţă incompatibili, argumentând indirect că sefultura apare din unificarea contrariilor. Discursul său critic este, deocamdată, ezitant şi pândit de improprietăţi, dar se situează la un nivel mai ridicat decât cel atins de emulii săi de la *Jurnalul S.F.* Reţin atenţia repetatele sugestii ateiste, rude urbane ale blasfemiilor din *Motocentauri pe Acoperişul Lumii*. Capitolul teoretic al revistei conţine şi eseul *Dragostea prin cuvinte. Eros şi erotism în science-fictionul românesc contemporan* (nr. 4), semnat de Cătălin Ionescu. Ideile sunt diluate peste măsură, prolixitatea fiind frapantă. Preocupat să-i menţioneze pe colegii săi de grup sefist (Sebastian A. Corn, I. Bănuţă, Liviu Radu) autorul nu dovedeşte nici măcar o rigoare minimală. Probabil epatant într-un cenaclu, textul nu excelează decât prin verbozitate. Publicarea lui arată că redacţia, pe linia inaugurată şi adâncită de *Jurnalul S.F.*, nu are ambiţii culturale, fiind preocupată de dialogul cu un public nu numai foarte specializat în materie de lecturi, dar şi total străin de eseistica autentică. Nici *Asimov, moralistul*, un eseu semnat în numărul 4 de Liviu Radu, nu este străin de o anumită naivitate culturală aproape adolescentină, probând că sefultura nu se sfieşte de amatori, ba chiar îi preferă, cu condiţia să fie loiali.

Cum se ştie, avangardele literare şi manifestele antiliterare sunt "imbatabile" mai ales în teorie. Când vine momentul punerii în practică a ambiţioaselor deziderate, lucrurile nu mai sunt atât de simple. O dovadă se află chiar în revista *Nautilus* (nr. 4). Este vorba despre proza lui Sebastian A. Corn, *Poker în Valhalla*. Textul este, fără îndoială, o probă de virtuozitate combinatorie. Cititorul are impresia că răsfoieşte rapid o sumedenie de ghiduri turistice. Locuri şi personaje istorice din Europa şi spaţiul islamic sunt evocate cu o reală dexteritate, într-o demonstraţie de cultură generală menită să-i complexeze pe nişte elevi de liceu. Nu lipsesc scenele violente şi nici poanta finală, ce scoate la iveală faptul că o serie întreagă de aventuri s-au petrecut în

realitatea virtuală. Povestirea pare ideală sub raport comercial, dar de îndată ce pretenţiile cititorului cresc puţin, ies la iveală "cusăturile" improvizate la repezeală şi scriitura mai degrabă plată. Şi pentru ca Literatura (SF) să fie răzbunată, apare o greşeală culturală chiar în titlu. Corect este Walhalla...

Contradicţiile sefulturii

Nautilus este o publicaţie realizată în condiţii grafice excepţional de bune. Este de presupus că a fost concepută pentru a juca un rol publicitar mai sofisticat. De altfel, nici unul dintre cele două numere n-a fost pus în vânzare, tirajul fiind difuzat, probabil, doar printre fanii editurii. Dacă nu este vorba despre o revistă (fie ea şi de sefultură), atunci la ce bun simularea dezbaterilor şi chiar a polemicilor? Mai logic ar fi fost ca *Nautilus* să facă pe faţă publicitate Editurii Nemira, prezentându-i cărţile şi mulţumindu-se cu texte curat promoţionale. Autorii acestora şi-ar fi luat informaţiile necesare din cărţi de referinţă şi nimeni n-ar fi avut ce să le reproşeze. În situaţia actuală însă, când *Nautilus* se intitulează revistă de literatură, lucrurile se complică şi devin ambigue. Încercările de-a condimenta textele promoţionale prin improvizaţii eseistice pot avea rezultate cu totul nedorite. O broşură publicitară, de exemplu, n-ar fi declanşat comentarii critice de tipul celor de faţă. În general vorbind, promotorii sefulturii greşesc nelimitându-se la texte de susţinere nepretenţioase. Ei dovedesc astfel că nu s-au decis să facă realmente *tabula rasa* în materie de literatură (SF) şi păstrează ceva din nostalgia "desuetă" de-a fi scriitori. Numai astfel se explică repudierea mentalităţii tradiţionale faţă de literatură şi, simultan, cultivarea ei în însăilări amatoristice. Altfel spus, într-o publicaţie de sefultură autentică n-ar avea ce căuta vreo referire culturală ce nu decurge din literatura SF şi zonele conexe ale acesteia. În schimb, dacă se doreşte o eseistică autentică, se apelează la eseişti autentici. De ce nu s-a cerut, de exemplu, un eseu despre haos lui Sorin Antobi? Fiindcă textul acestuia ar fi ieşit din cercul restrictiv al sefulturii şi i-ar fi ridiculizat, prin comparaţie, pe eseiştii de casă.

Contradictorie este şi transformarea interesului pentru SF-ul american în anglofilie ostentativă. Personalităţile sefulturii sunt cunoscători ai limbii engleze, ieşind în evidenţă mai mult prin această calitate decât prin aceea de prozatori sau critici literari români. Numărul 5 al revistei *Nautilus* este grăitor. El conţine o proză scrisă de Sebastian A. Corn în engleză, iar editorialul include vreo două barbarisme menite să sugereze că autorul este atât de englezit încât nu-şi mai găseşte cuvintele în limba română. Cota valorică a unui scriitor român nu creşte dacă acesta cunoaşte o limbă străină, fie engleză, rusă sau swahili. Cea a unui sefist, da. Cum sefultura nu s-a decis încă să facă pasul formal al despărţirii de literatură, lucrurile rămân neclare.

Conceptul de sefultură

Criticile aduse mai sus unor texte din *Nautilus* au sens, după cum am arătat, doar dacă pornim de la premisa că avem în faţă o revistă de literatură. Dacă, în schimb, considerăm sefultura drept un fenomen cultural de sine stătător, orice critică bazată pe tradiţia şi cultura literară devine inadecvată. Conceptul de literaritate n-are ce căuta într-o discuţie despre sefultură.

Sub acest raport, *Jurnalul S.F.* a dovedit o bună intuiţie subintitulându-se "Săptămânal de cultură SF, HORROR ŞI FANTASY" şi indicând foarte clar că n-are legături cu literatura (SF).

Dacă admitem această independenţă faţă de literatură, este logic ca sefiştii să aibă dialog doar între ei, iar cine vine din afară, interesat de fenomen, să adopte neutralitatea unui sociolog.

Rămâne de văzut ce rezultate va avea, pe termen lung, autonomizarea sefulturii.

ÎNTÂLNIREA

de Liviu Surugiu

ARDEAL 1963. OSPICIUL SILVEŞTI

29 august 1963

Eu, Iulia. M-am născut fără voia mea; am să mor fără voia mea. Sunt o fată.

Şi aici mă aflu de când mă ştiu. Părinţii mei au emigrat; sau au murit. Sau şi una şi alta. Oricum, au lăsat mulţi bani în urmă.

Despre cei de afară nu ştiu prea multe. Dar am înţeles că nici ei.

Aici e frumos şi ciudat. Printre brazii giganţi, în umbra rece a enormei clădiri, răsar din tufişuri bănci pustii, spălate de ploaie. Aleile ocolesc ferigi uriaşe şi plante parcă necunoscute. Nici un animal, cât de mic... nici o pasăre nu cântă, nu trece măcar pe deasupra turlelor fumurii ale sanatoriului. Pădurea verde şi sălbatică stăpâneşte clădirea cu oamenii din ea şi nici o altă formă de viaţă nu mai ajunge până aici. Rareori, un asistent care capătă învoirea de a pleca cu trenul (a cărui staţie e atât de departe că niciodată nu-l auzim) până în cel mai apropiat oraş (ar suna mult mai bine foarte îndepărtat), mai aduce câte un fluture; dacă e viu moare imediat, dacă e mort se usucă într-o clipă. Nimic nu supravieţuieşte în afară de oameni. Şi nici ei nu sunt întregi. Silveşti-Casa de nebuni; nu se menţionează nicăieri dacă aşa au venit ori au înnebunit aici.

Un nebun bătrân care nu mi s-a părut prea nebun, doar că era orb, l-am condus odată la salonul lui şi e printre puţinii cu care am vorbit vreodată; mi-a spus că aici se lucrează la un experiment. De atâta vreme încât scopul iniţial s-a uitat, dar cercetarea continuă, în plină degenerare, undeva deasupra şi dedesubtul nostru.

...Da, rezervaţia e frumoasă, însă n-are suflet, e ca un zeu superb fără inimă în pieptul de piatră. Fiecare răsărit de soare mă prinde umblând, contur negru în discul roşu solar, kilometri întregi spre marginea infinitului. Întotdeauna mă opresc la gardul dublu de sârmă ghimpată. Dincolo se vede un foişor. Uneori aud câinii-lup ai santinelelor. Dar pe ele nu le-am văzut niciodată. Mă întreb mereu dacă pe noi ne păzesc de restul lumii sau lumea e păzită de noi...

Nu în fiecare dimineaţă ajung până acolo. La fiecare 28 de zile începe durerea. Întâi căldura; febra... Apoi devin rece. Şi mă întunec. Atunci, în mine urlă ceva urât şi inexplicabil.

Apoi nu mai ştiu ce se întâmplă. Un timp mă simt slăbită; ore întregi nu mă pot mişca. După o zi, însă, e mai bine. Am întrebat mereu, de zeci de ori. Întotdeauna mi se răspunde cu alte întrebări.

Doctorul Repanu mă roagă de mult să-mi fac un jurnal; dacă aş fi foarte sinceră, asta m-ar scuti de şedinţele zilnice care mă enervează atât de mult. De parcă la aşa-zisele şedinţe aş fi sinceră vreun pic!... E inteligent. Chiar minţind, jurnalul i-ar folosi la fel, poate şi mai mult. Pentru că el speră să pătrundă mai adânc în sufletul meu. Dar eu nici măcar nu am suflet!

...M-a determinat să scriu un lucru aparent neînsemnat. Azi, când am rămas singură în cabinet, m-am întins peste birou citind cu viteză din registrul-catalog. Era fişa mea, fără nici o îndoială, am regăsit entorsa, durerile de cap, lipsa de calciu şi tăietura de la palma stângă, dar m-a surprins o adevărată reţetă pentru luna trecută: răceală zdravănă tratată cu ampicilină şi polidin. Oare doctorul fura? Un mijloc bine pus la punct dar tot nu-mi venea să cred. Şi nici să-l întreb, căci se întorsese, însă prea nervos pentru a-mi sesiza emoţia. Ieşisem în coridor de mult şi încă tot nu mă hotăram să trec mai departe... Dacă memoria mea... În definitiv nu sunt internată aici degeaba! Asta să-mi fie adevărata boală? Într-adevăr, ar fi singura care ar explica de ce nu o ţin minte... Dar începând de azi voi avea acest mijloc scris de autocontrol.

Nu are sens să mă uit în trecut. Poate că deja multe lucruri le-am pierdut. Dumnezeu mă va ajuta să mă regăsesc... dacă nu cumva m-a uitat şi el.

30 august 1963

Cu cât mă privesc mai mult în oglindă cu atât mă rătăcesc mai mult. Îmi văd atentă trăsătură cu trăsătură, dar când mă privesc în ochi, fix în ochi, restul dispare. Cred că e ceva la mijloc, mult mai subtil, poate cealaltă oglindă, din interiorul ochiului... pentru că în

fața propriei fotografii nu mai am aceeași senzație. Dar de ce memorăm mult mai ușor figurile altora, chiar văzute numai o clipă, față de propriul nostru chip pe care îl purtăm o viață?! Doctorul Repanu mi-a spus că mai au și alții aceeași senzație...

Am ascuns fotografia în spatele tabloului. E prima din viața mea, am făcut-o chiar azi.

Recitesc ziua de ieri și descopăr ce vii îmi revin în minte aceleași senzații. Sunt mulțumită de chestia asta.

Azi, în cabinet, mă aștepta o surpriză. O țigancă bătrână, cu aur la gât și mâini murdare, clipind șiret din ochii negri, adânci. Doctorul se învârtea prin încăpere nerăbdător.

— Nadia îți va ghici...

— Nu are ce. Știu totul despre mine.

N-a părut a fi de acord; s-a întors spre ea, aprinzând o țigară.

— Îți plătesc dublu dacă nu te întinzi... Spune totul dintr-o vorbă, cât mai scurt.

Țiganca a închis gura și, încruntându-se ușor, s-a apropiat de mine. Poate se supărase, știu că, în general, prevestirile lor sunt numai de bine. De data asta n-a mai început cu cine mă dorește și nici că voi împlini suta de ani.

— Iubirea care o vrei tu, maică, e un păcat, mi-a privit ea tăietura din palma stângă pipăind-o ca pe o linie ereditară, Dumnezeu a interzis în cer asemenea dragoste...

Am vrut să mai zic că a interzis și ghicitul însă îmi venea să râd, dar ea mă privea atât de intens și cu atâta milă... S-a făcut că nu vede banii întinși de doctor, totuși i-a luat țigara din scrumieră și, înainte de a ieși, mi-a zâmbit dându-mi un buchet frumos de narcise.

31 august 1963

Dar suntem într-adevăr în 31 august? De asta n-am încercat până acum să mă conving. N-am întrebat niciodată pe nimeni. Întotdeauna am privit doar calendarul din cabinetul doctorului. Acum însă calendarul acela mi se pare ciudat.

Și pe cine să fi întrebat? Infirmierele parcă sunt mute, nu le auzi niciodată, asistenții abia șoptesc între ei, iar doctorii se înțeleg numai prin semne. Despre pacienți, ce să mai zic: sunt sonați de-a binelea. Mă felicit pentru rezerva de la mansardă în care locuiesc. Alături mai e una, pustie. Adică așa cred: lacătul greu o străjuiește de-o eternitate.

Am aflat că în cursul nopții bătrânul orb pe care-l condusesem nu demult în salon, încercase să fugă și fusese adus mort înapoi. Cineva șoptea că nu era orb. Dar eu n-am știut până acum că n-avem voie să plecăm de aici.

Și nu înțeleg de ce are doctorul Repanu atâta grijă de mine; cu ceilalți pacienți nu se poartă la fel.

Sunt convinsă că nu e îndrăgostit, la vârsta lui. Odată, când era bine-dispus, mi-a explicat că el a fost doica mea. Și că ține la mine mai mult decât la celălalt. Care celălalt? am întrebat. Celălalt?! Ai înțeles tu greșit, Iulia.

Mă doare capul. De altfel, mâine... Oricum, dacă memoria îmi face probleme, acestea apar după perioade mai lungi... Uneori pierd ore întregi imaginându-mi că în trecutul îndepărtat am fost altcineva...

1 septembrie 1963

Dar ce vor? Ce vor ei de la mine?! Mă sperie!... Pregătirile au început de dimineață, în cabinet. Cei doi asistenți pe care nici nu știu cum îi cheamă - oh! în universul ăsta mic nu cunosc nici cât cel mai senil pacient, cum de nu m-a interesat nimic până acum?! - au adus un cufăr mare pe care l-au pus sub cuier.

Deasupra lui se vedea atârnând fâșul și umbrela doctorului. Am zâmbit victorioasă; înseamnă că mâine o să plouă. Întotdeauna e așa. Numai că acum, mâine voi ști dacă e adevărat, voi ști când începe și când se termină.

Atunci m-am gândit că, deși doctorul aproape că mă obliga să mă fardez, să mă pensez și să-mi las unghiile mari, întotdeauna după criza mea lunară mă trezesc demachiată...

Asistenții cărau lăzi și geamantane. Doctorul vorbea, monoton și aproape ininteligibil. Deodată, unul dintre ei a alunecat... geamantanul s-a deschis. Emoționată, m-am uitat în el ca în chivotul Domnului. Era pentru prima oară când, după ani de zile, surprindeam un amănunt din tainicele manevre periodice pe care le legam invariabil de viața mea.

Rămăsesem cu gura căscată. Șosete, pijamale, chiloți bărbătești... Pe fața doctorului se vedea perfect cum afară apune soarele. Deodată m-a apucat un râs nebun. Doar sunt nebună, nu?

Asistentul strângea în grabă...

În clipa aceea mi s-a făcut rău. N-a fost o surpriză. Am rezistat primei lovituri. Am spus că vreau până afară. Doctorul deja a devenit

bănuitor. Adineauri am ajuns aici... Abia am urcat scările. Sunt fierbinte. Sunt rece. În curând... va veni.

Trebuie să notez totul până în ultima clipă. Deci mâine va fi timp urât... poate furtună.

Mut câteva scaune. Înclin puţin tabloul. Ce-ar fi să las fereastra deschisă? Nu, mi-e teamă; totuşi nu o mai încui. Poate îmi va servi la ceva. Doamne, cum mă doare burta! Şi acolo, mai jos, simt că se petrece ceva îngrozitor... Ar trebui să fie sânge. Dar nu l-am văzut niciodată.

Mi-e rău. Am mâinile negre şi abia mai scriu...

Voi ascunde jurnalul.

Doar trei rânduri măcar. Ce am mai văzut în ultimele clipe?... Doamne! Uşa! Când am intrat, uşa aflată faţă în faţă cu a mea, uşa vecină nu mai avea lacăt. Şi era întredeschisă! Trebuie să văd! Să văd!

Vai, ce beznă...

2 septembrie 1963

Întotdeauna mă simt formidabil când ies din sicriu. E o victorie, nu?, să fii mai puternic decât moartea în fiecare lună. Isus însuşi nu reuşeşte asta decât o dată pe an.

Ca de obicei, nu ştiu cum am fost adusă până sus. M-am trezit cu o durere puternică în abdomen. Am evitat să mă mişc aproape o oră, apoi, încet-încet, am început ritualul cunoscut care-mi dă adevărata senzaţie de înviere.

De data asta cadrul vampiric nu era respectat: mă trezisem în plină zi. Totuşi, afară se înnora rapid şi undeva în depărtare răsunau chiar bubuituri prelungi.

Deschisesem fereastra şi admiram cu nesaţ piscurile înzăpezite - deşi luna de moarte trece pentru mine ca o clipă, conştientizarea ei îmi dă sentimentul unei lungi călătorii din care mă întorc mereu cu grabă - când am simţit o prezenţă străină în spatele meu. M-am întors - nu era străină.

— Doctore Repanu!... Nu păreţi deloc mai în vârstă cu 28 de zile!

Maestrul a zâmbit şi, stingând ţigara, a intrat în încăpere.

— Sunt nerăbdător să aflu despre ultimele tale viziuni, Andrei.

În continuare i-am înşirat cam tot ce mi-a trecut prin minte vreme de o oră. El însuşi mă învăţase asta, să spun orice, chiar dacă nu-mi amintesc, pentru a compara cu nişte parametri calculaţi tot timpul morţii mele.

Orice ai spune, Andrei, acum, în primele clipe când te trezeşti, are legătură cu ceea ce mă interesează.

3 septembrie 1963

Mă aflam în pat când doctorul a trimis după mine. Ce-i drept, era cam târziu, dar întotdeauna ploaia îmi dă un sentiment plăcut de izolare. Noaptea a bătut vântul foarte puternic, un brad golaş, putred, a căzut la pământ.

— Andrei, te rog să mă ierţi.

S-a ridicat de la birou închizând registrele.

— Eşti singurul pacient care-şi câştigă aici, prin muncă, existenţa. Îţi câştigi viaţa cu moartea.

Am zâmbit.

— Părinţii mei au fost săraci dar, oricum, asta nu mi se pare o muncă.

— Ba da, Andrei, tu ştii că e ceva foarte important...

Un asistent i-a adus ţigări, apoi a ieşit.

— Doctore Repanu, eu ar trebui să vă mulţumesc. Nu ştiu ce m-aş face dincolo, în lumea de afară... Nu cred că mi-ar place să ajung un exponat de circ.

Şi-a aprins ţigara şi o bună bucată de timp n-a zis nimic. Apoi:

— Andrei, vreau să te întreb despre ea... Ai visat-o din nou?

— E un fel de a spune... E imaginea cea mai frecventă printre vedeniile mele. Adică nu frecventă... Oricum, o văd rar, dar n-am avut nici o perioadă fără ea.

— Bănuieşti cine ar putea fi?

— Cine ar putea fi? Adică un personaj... adevărat?! N-am idee... poate mama?!

— Oh! La o femeie, aşa, în general, nu te gândeşti?

— Cum să mă gândesc la o femeie, în general, când e vorba de una anume?

Doctorul a deschis larg fereastra.

— Andrei, ai 18 ani, nu?

— În condiţii normale aş fi avut 36.

4 septembrie 1963

Odată întors în cameră, am transcris conştiincios şedinţa - doctorul îmi impune de ani de zile să-mi respect jurnalul - şi m-am culcat.

Poate şi de atâta somn, poate şi din pricina furtunii, m-am trezit încă înainte de miezul nopţii.

Scârţâitul acela devenise obsedant. Am ieşit în coridor. Părea o fereastră deschisă de vânt. Deodată un fulger orbitor a trecut prin gaura cheii de la uşa vecină. Lovindu-mă zdravăn de lacătul suplimentar am privit înăuntru tocmai în clipa în care bubuitura îşi făcea tardiva reclamă. Îngheţasem. Şerpi de sudoare îmi curgeau pe spinare - întotdeauna am avut o fire cam feminină. Se vedeau multe în lumina fulgerelor, dar nu destule şi, fereastra deschisă m-a decis să acţionez.

Baia era la trei metri în dreapta, cu aerisirea ei suficient de largă pentru un tânăr aşa suplu ca mine. Am scos capul în afară. Bordura era îngustă rău. La naiba! nu aveam de făcut mai mult de cinci paşi!... Tocmai atunci mi-am amintit că sunt fricos. M-am uitat în jos. Fulgera. Doamne! Brazii uriaşi nici nu ajungeau până la mine! Vântul îi îndoia năpraznic dintr-o parte în alta şi de-a lungul zidurilor se prelingeau fuioare de aburi...

Mă hotărîsem să mă întorc, când am observat că, de fapt, totul e foarte simplu. Puteam să mă caţăr pe acoperişul nu prea înclinat, să merg câţiva metri şi apoi să cobor, ţinându-mă de streaşină, pe bordura ferestrei, ba puteam chiar sări direct înăuntru.

Aşa am făcut, numai că a durat ceva mai mult decât am scris aici.

Era o cameră de femeie şi totul devenea teribil de incitant. Aşa ud cum eram am sărit în pat, mi-am dat jos pijamaua şi m-am învelit. Teama că voi răci din nou m-a ţinut o vreme acolo, mai ales că mirosea atât de frumos... Totul era magnific! Candelabrul... covorul verde cu flori de toate mărimile şi culorile... Simţeam ceva... Exista un mister, o taină tulburătoare. Camera aceea care de când mă ştiu era numai încuiată... Mi-o închipuisem pustie, plină cu pânze de păianjen... Oh! nu! Mirosea a narcise, era curată şi se vedea de la o poştă că aparţinea unei femei. Dar nicăieri vreun obiect personal. În şifonier nu era nimic de îmbrăcat. Sub pat zăcea însă o pereche de pantofi.

M-am urcat pe tocurile înalte şi am început să ţopăi.

Plecase de curând. Dar de cât timp era acolo?. Doamne! Putea fi de ani!

De ani ea se uita la uşa mea bine zăvorâtă

Încremenisem. O moartă - ca şi mine!!

...Acum, e dimineaţă. La noapte mă voi duce din nou acolo.

8 septembrie 1963

Patru nopţi la rând am fost fantomă. Am cotrobăit, am bombănit, chiar am râs în hohote. Noroc că cei de dedesubt sunt şi-aşa nebuni.

În ultima noapte însă...

Tabloul nu corespundea cu urmele de pe perete. Asta mi-a dat de gândit. Imediat l-am dat jos. În spatele lui era fotografia.

...Am stat mult faţă în faţă... O pusesem pe masă şi mă mutam mereu de pe un scaun pe altul, fără să o ating, privind-o cum sta tristă şi nefericită, cu capul într-o parte sau în jos.

Ce pot să mai scriu?

Cred că o dată la un miliard de vieţi se întâmplă aşa ceva. Nu m-am îndrăgostit. E altceva, chiar mult mai puternic. Am găsit-o, pur şi simplu!... Concepută, genă cu genă, pentru mine. Şi eu, genă cu genă, pentru ea. E o atracţie suprabiologică, o clipă am avut senzaţia că gândesc pentru amândoi... Mi-e aproape frică de ce-o să se întâmple, dar ştiu că acum... a început.

9 septembrie 1963

Am rupt ultimele foi şi am scris altceva, impresii generale despre viaţă şi moarte. Doctorul nu trebuie să găsească jurnalul dublu pe care poate că nici eu n-ar trebui să-l continui... Dar şi el lucrează la un dublu experiment!

10 septembrie 1963

Simt că înnebunesc. Mă tem însă că înnebunesc fără să simt. Mă învârt derutat, mă plimb prea mult, dorm prea puţin. Am o mie de idei şi toate sunt una şi nu ştiu cum o cheamă...

Pe câte o bancă ascunsă, sub o ferigă îndepărtată, pe un pietroi uriaş, scot poza ei şi o privesc, o privesc... Cât e de frumoasă! Şi cât o simt alături...

11 septembrie 1963

Azi am avut o senzaţie stranie, aproape înfricoşătoare. Eram în cabinetul doctorului; un asistent a deschis brusc uşa şi, reflex, am întors capul. Aproape că am ţipat! O clipă crezusem că o văd în oglindă... Dar imaginea ei dispăruse.

12 septembrie 1963

Evident, până la urmă doctorul a observat... Şi m-a întrebat dacă mă simt bine. Azi chiar m-a vizitat în mansardă. Bănuieşte ceva? Că sunt îndrăgostit?! Dar în nici un caz şi de cine...

13 septembrie 1963

Observ că pe mine dragostea nu mă prea inspiră; scriu din ce în ce mai puţin - în ambele jurnale.

14 septembrie 1963

În fiecare zi am aşteptat să văd lacătul dispărând de la uşa ei, să o văd întorcându-se acasă... Dar era inutil; anii care au trecut până acum nu lasă nici urmă de îndoială: viaţa ei este opusă mie, moartea mea este opusă ei... nici măcar cu o clipă ciclurile nu ni se suprapun.

27 septembrie 1963

Ar fi trebuit să-i scriu... Cum de nu m-am gândit până acum?! Ar fi trebuit să-i scriu în fiecare zi şi ea în fiecare zi să-mi răspundă... Cu un mic efort puteam crede că totul e normal, numai poştaşul întârzie mereu patru săptămâni scrisoarea.

28 septembrie 1963

Zilele au trecut, între rai şi iad. Vine din nou sfârşitul. Deja ard ca focul Gheenei. Deja picioarele mi s-au răcit. Am cerut ca mâine, când voi muri, să fiu dus înainte de ultima suflare în sicriu. Îmi place să mor aşa, să închid ochii la loc sigur.

29 septembrie 1963

"Fotografia ta e la mine în cameră, în spatele icoanei. Acesta sunt eu. Cam nebărbierit, căci doctorul îmi interzice să o fac.

Să-mi spui dacă te-am impresionat. Nu ai uneori o senzaţie ciudată când te priveşti în ochi, într-o oglindă?... Aş vrea să ne întâlnim.

Andrei

P.S. Dacă tragi belciugul de la uşa mea, iese foarte uşor - l-am îndreptat, ca şi pe al tău."

Am pus fotografia în spatele tabloului pe care l-am aşezat cât mai bine, am făcut puţină ordine în cameră, apoi, lăsând în urmă un sărut m-am întors la mine.

Ce să mai scriu înainte de a ascunde aceste foi?... Îmi e rău, abia mă mai mişc, sunt ca un sloi de gheaţă... A venit timpul să mă predau doctorului Repanu.

30 septembrie 1963 (din nou jurnalul Iuliei)

Azi am trecut prin cea mai grea încercare din viaţa mea... Azi am aflat totul despre mine.

În mod normal aş fi scris 2 septembrie, dar calendarul capcană al doctorului nu mă mai poate înşela. El îl dădea mereu înainte şi înapoi. Însă mâine, mâine mă voi lupta cu el!

...De cum am văzut că afară e soare, totul s-a întunecat în mintea mea. Apoi camera în care pentru prima oară am avut sentimentul că umblase cineva... Nimeni nu mă mai putea convinge că durerea, criza însăşi au durat foarte puţin. Pantofii zăceau scâlciaţi, nu glumă... Narcisele aruncate cu miros cu tot!

Tabloul aşezat la loc, special pentru a-mi distrage atenţia... Şi fotografia! Asta e cu adevărat nebun! M-am speriat grozav! Am să-i spun eu ce impresie mi-a făcut. E un coşmar, nu?, să vezi cum îi creşte barbă unei poze!... Fireşte, s-a fotografiat la acelaşi bătrân de la poarta ospiciului.

...Intrând în camera lui Andrei, cu mine s-a petrecut ceva inexplicabil! Pur şi simplu nu ştiu ce-a fost, dar pentru o clipă memoria mea atât de discutată mi-a făcut o farsă stranie. Nu mai ştiam cine eram, cine am fost... Regăsisem o stare pierdută. A cui era oare?! Poate că timpul se desprinsese puţin de spaţiu... Poate mă tulbura poza lui care simţeam că mă priveşte încă...

Şi atunci, am găsit jurnalul. Nici nu ştiu cum; cred că m-am dus direct la el. Mi-au atras atenţia întâi datele. Am citit. Periodic, nişte impresii, mereu aceleaşi, diferite doar prin forma de exprimare tot mai evoluată de la un an la altul... La început n-am înţeles. Dar cuvintele erau clare. Şi explicau totul.

Doamne!... La fiecare lună eu mor încă una!

1 octombrie 1963

— E posibil să te fi înşelat, Iulia. Unele fenomene nu sunt pe deplin cunoscute... Şi poate că nici nu e bine să le cunoaştem.

— Fenomenul pe care vreau să-l cunosc sunt eu, doctore Repanu!

— Spui că apa din vaza cu flori, o apă

oarecum verzuie, a secat peste noapte lăsând până jos câteva zeci de cercuri.

— Nu peste noapte, doctore! Ci într-o lună de zile! Narcisele poate că au şi putrezit! Dar eu... eu, doctore, de ce nu putrezesc?!

Povestea cu apa era adevărată şi mă scutea să-l implic pe Andrei.

— Trebuie să-ţi spun adevărul, Iulia. Tu nu eşti mereu vie. Dar nici moartă.

Se oprise la fereastră, privind piscurile înzăpezite.

— Totuşi jumătate din viaţă am fost moartă.

— Da.

— Atunci cum se face că deşi am 18 ani arăt tot de 18?!

— Iulia...

— Doctore, ar trebui să arăt de 9 ani,nu?

— Nu... De 36. Eşti născută în '27, pe 3 iulie.

Am tras adânc aer în piept.

— Dar dacă m-aş îndrăgosti de unul ca mine?

— Ca tine?!

— ...Care ar fi mort când eu sunt vie, care e viu când sunt eu moartă?

Doctorul a închis ochii.

— Tu poţi învinge şi asta.

Prima zi de corespondenţă

2 octombrie 1963

Dragă urâtule,

Trebuie să-ţi spun de la început că ţi-am găsit jurnalul. Se vede că nu prea suntem obişnuiţi cu vizitele...

...Oh! Mă crezi că n-am ştiut nimic până acum?! N-am ştiut de mine, n-am ştiut de tine, n-am ştiut nimic!

Eşti simpatic. Mi-ai plăcut de la prima vedere... care nu părea prima.

Următoarea scrisoare o vei găsi tot sub covor, sub a doua floare. Îţi voi scrie una în fiecare zi şi te rog să le citeşti ca atare. Poţi să faci şi tu la fel... de fapt, aş fi fericită. Covorul din camera mea te aşteaptă... dar promite-mi că nu vei reveni niciodată spre a modifica ceva şi că nu vei citi înainte din destăinuirile mele. Să nu trişezi – şi, în felul ăsta, e ca şi cum ne-am scrie în aceeaşi zi (!).

Pe curând, Iulia.

30 octombrie 1963

Dragă Iulia,

Desen de Marina Nicolaev

Îmi place numele tău fierbinte ca un cuptor...

După ce două zile m-am învârtit fără nici un rost ca un nebun (!) – de fapt, aşa mi se întâmplă întotdeauna când revin la viaţă –, azi pot să spun că mă simt excelent. Mă bucur că ai găsit jurnalul. De aici înainte îl vei găsi acolo mereu, deşi nu voi scrie în el decât banalităţi destinate doctorului Repanu. Covorul fermecat din camera ta va purta, însă, sub fiecare floare, gândurile mele triste şi pure.

Într-adevăr, e greu, ne răspundem aşa târziu unul altuia!... Dar nu ştiu de ce mi se pare că va fi altfel, totuşi, că tu mă recepţionezi chiar acum pentru că şi eu te simt în inima mea, înăuntrul meu...

Pe mâine,
Andrei

A doua zi de corespondenţă

3 octombrie 1963

Dragă Andrei,

Vei găsi jurnalul meu sub pragul de la intrare. Mă simt datoare să-l citeşti. Trebuie să recunosc că am mai corectat câteva greşeli, în rest n-am schimbat nimic. Vreau să fim sinceri, foarte sinceri. E singurul mod de a ne cunoaşte. Noi nu ne vom întâlni niciodată, ne despart şi viaţa şi moartea.

Mă opresc aici, am o stare ciudată şi nu mai pot să scriu nimic.

Iulia

31 octombrie 1963

Iulia,

Păcat că jurnalul tău are numai şase pagini... Ai un stil cel puţin bizar; aproape că ai reuşit să mă pui pe gânduri. Ce atâta mister?

Oricum, mă bucur că ai găsit liniştea în însemnările mele. Ai văzut, totul e atât de simplu! Sicriul e în subsol, la capătul coridorului L, uşa nr. 8. Romantic, nu?!... Parcă am fi într-o poveste cu vampiri... Oh! De fapt, ce n-aş da să te ridici o dată din sicriul tău, despre care nici tu nu ştii unde e şi să vii la mine, să vii...

A treia zi de corespondenţă

4 octombrie 1963

Cred am greşit spunând că misterul a dispărut, Andrei. E ceva straniu în jurul nostru. Sanatoriul acesta ascunde o taină teribilă. Dacă priveşti pe geam când Luna învinge pădurea de brazi, vezi turnuri fumurii care te înfioară cu scârţâitul lor de poduri pline cu schelete şi lăzi fermecate. Uneori vântul şfichiuie dureros şi trosnete lugubre de lemn, nici viu, nici mort, se înalţă în noapte. Alteori pădurea tace, dar fuioare negre de nori subţiri şterg continuu şi inutil faţa pătată a Lunii. Atunci răsună prelung, până în adâncurile spaţiului, urletul trist al lui Regget, lupul uriaş şi slab, cu colţi bătrâni, crescut de portarul care-i seamănă atât de mult.

Sunt unica fiinţă pe care o lasă să-l mângâie, în cuşca lui întunecată de unde se teme să iasă; pentru că e o bestie, e singurul animal de aici... Andrei, ce idee! Chiar mâine vreau să-mi povesteşti cum a decurs întâlnirea ta cu el. Da, vreau să-l mângâi, vreau să ştiu dacă te-a lăsat! Vreau să-ţi cunosc inima!

1 noiembrie 1963

Regget al tău e prietenul meu vechi. Ar trebui să ştii că în plimbările mele nocturne nu plec niciodată singur. Oricum, pentru că nimeni nu ştia de treaba asta, azi m-am jucat niţel cu el spre spaima unui asistent şi deliciul a trei nebuni; portarul s-a crucit. Sper că martorii sunt suficienţi.

Înainte să plec am văzut, dincolo de grilajul înalt al porţii, o ţigancă bătrână şi, imediat, m-am gândit la ce citisem în jurnalul tău despre Nadia. Totuşi, nu cred că m-am înşelat, ba chiar am fost furat căci, după ce i-am plătit (bineînţeles că n-am avut să-i dau altceva în afară de papuci), s-a uitat o clipă la palma mea stângă, întinsă printre barele de fier, apoi m-a privit fix în ochi, a scos o exclamaţie de surpriză şi a luat-o la fugă. Cred că e mai nebună decât tot ospiciul la un loc.

În restul zilei m-am plimbat fără ţintă şi în alţi papuci, pe aleile sălbatice... Poza ta s-a tocit zdravăn pe la colţuri... Ah! Îmi vine să azvârl covorul şi să citesc toate scrisorile tale, până la ultimul rând! Trebuie să-ţi respect dorinţa, îmi dau seama că numai astfel pot fi cu tine în aceeaşi clipă...

Ceva s-a schimbat, inima îmi bate altfel şi am o altă raţiune de a trăi. Te caut, te caut mereu... Ştiu că aici ai fost şi tu, că vei fi iar şi apoi eu... Nu vă veţi întâlni niciodată, par să spună zidurile. Niciodată, scârţâie băncile. Niciodată, şopteşte pădurea. Dar noi deja am făcut-o; ştiinţa noastră, puterea şi iubirea ne vor ajuta.

Chiar acum am impresia că tu eşti dincolo şi termini o nouă scrisoare pe care, ca de obicei, o vei trimite înainte de a o primi pe a mea.

Te pup,

Andrei

A patra zi de corespondenţă

5 octombrie

Dragul meu,

Să nu trişezi, da?... numai astfel vom putea verifica împreună dacă într-adevăr suntem făcuţi pentru genă...

Te sărut,

Iulia

2 noiembrie

Iulia!

Fetiţo! Ai găsit foile rupte!

Acum ştii şi tu... Te iubesc. Te-am iubit mereu, Iulia... Ai citit acolo despre fata frumoasă din visurile mele. Tu eşti fata vie din mintea unui mort... Da, nu era doar o închipuire! Moartea ta şi a mea se intersectează tot mai des şi mai puternic... Căci e timpul ca viaţa să ne întâlnească!

A cincea zi de corespondenţă

6 octombrie

Dragă Andrei,

După cum ai înţeles, ţi-am găsit cele câteva pagini secrete. M-a încurajat foarte mult în corespondenţa mea să aflu că şi tu te gândisei la acest mod de a comunica, la

poştaşul care întârzie mereu patru săptămâni...

Dar am nevoie de încurajări şi mai mari; e din ce în ce mai greu, Andrei.

Ţi-am mai spus că, în ciuda a ceea ce am citit în jurnalul tău nu m-am liniştit. Şi am avut dreptate, Andrei, chiar azi noapte m-am convins.

— Doctore, aţi spus că m-am născut în 1927.

Era dimineaţă, mă hotărâsem ca, în sfârşit, să atac.

— În trei iulie, fata mea.

— Deci în '44 aveam 17 ani, nu?

— Dezvoltată fizic şi intelectual de aproape nouă.

Am respirat adânc.

— Au fost războaie, revoluţii, schimbări, doctore!... Regiunea aceasta a Ardealului a fost a românilor, apoi a ungurilor şi iar a românilor... Pe aici au trecut convoaie nemţeşti, s-au vărsat torente de gloanţe, s-au prăbuşit şi au ars avioanele... La impactul cu solul, bombele azvârleau în aer morţii din morminte!

— De unde ştii toate astea? a sărit el în picioare.

Era nervos, se congestionase, tremura de furie.

— De unde ştii?!?

— Din istorie!

Brusc, s-a înmuiat la loc în fotoliu. Aproape că m-a speriat. Dar nu, era foarte calm doar, a zâmbit.

— Iulia, trebuie să-ţi spun ceva ce m-ar putea costa viaţa... Istoria aceasta e plină de minciuni, de invenţii macabre! Comunismul...

— Doctore, oare comunismul a putut inventa un război?!

— Iulia...

— Eu nu-mi amintesc nimic din toate astea! Nimic!

— Ai fost bolnavă!... În plus, sanatoriul, destul de ferit... Înţelege, aveai doar şapte-opt ani efectiv trăiţi!...

— Sau nici unul. Sau poate aveam prea mulţi.

Ideea era sinistră. Doctorul părea îngrozit. Dar oare ce-l speria? Imaginaţia mea bolnavă sau realitatea? Cât de lung era drumul de la una la cealaltă?

Tremuram când am ieşit de acolo. Tremur şi acum.

Andrei, ajută-mă, Andrei. Te iubesc şi mi-e dor de tine, şi numai împreună putem învinge secretul doctorului Repanu, secretul vieţii noastre!

3 noiembrie

Oh, Iulia!

Când o să te linişteşti? Nu e nici un secret de învins, nici un mister de dezlegat! Doctorul nu ştie despre noi nimic în plus faţă de ce ştim tu şi cu mine.

Demult, tare demult, aşa au crezut şi alţii, că aici se întâmplă ceva necurat... Doctorul a fost bătut, târît pe scări, dus în laborator; era locul meu de joacă. Indivizii în paltoane cu guler înalt şi pălării joase au smuls capacul sicriului... Răcneau la el că vrea să aducă morţii la viaţă. Eu plângeam neauzit, într-un colţ, printre cioburi, dar mă întrebam ce ar fi rău în asta, să aduci iar morţii la viaţă. Nu înţelegeam de cine se temeau.

Apoi au plecat.

Doctorul rămăsese încremenit lângă sicriul meu. Când am apărut dintre colocaziile pline de roua cioburilor, s-a speriat. Dar m-a mângâiat şi mi-a explicat cât mai frumos cu putinţă că trebuie să mor; definitiv.

A doua zi am fost împreună în adâncul parcului, prin ceaţa de la marginea bălţilor. A săpat o groapă şi a pus în ea mult argint, extras din aparatura distrusă. Apoi a acoperit totul cu o piatră grea. Am lăcrimat; pe ea scria: Andrei. N-am mai vizitat locul acela niciodată.

Dar această măsură de precauţie nu-şi mai avea rostul. Probabil, puterea care îşi făcuse simţită neagra prezenţă descoperise la locul său, în mormânt, cadavrul de care se temea.

Oricum, sicriul meu a fost ascuns în subsol şi acolo a rămas.

Cam aceeaşi istorie cred că o ai şi tu. Suntem doar doi bolnavi, orfani şi uitaţi de timp, Iulia.

A şasea zi de corespondenţă

7 octombrie

Andrei,

Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Te iubesc rău.

...Azi am aflat că bătrânul fotograf de la poarta ospiciului a fost arestat. L-au prins soldaţii cu câini de la foişoare. Făcea prea multe fotografii.

Asta îmi aminteşte de evadarea orbului... Ce naiba e cu bătrânii ăştia care încolţesc

ospiciul? Ce caută aici? Tinerețea veșnică?!
Oricum, îmi pare rău, pentru că vroiam să îți las niște fotografii.

4 noiembrie
Te iubesc, Iulia.
Încă odată geniul tău înnăscut găsește un subiect de reflecție... Ce ai cu bieții bătrâni?... Lasă-i să-și caute tinerețea pierdută, până la naștere; au găsit numai moartea...

A șaptea zi de corespondență
8 octombrie
Andrei, am descoperit ceva înfricoșător.
Să ai grijă, doctorul nu trebuie, nu trebuie să afle!
Doamne, cum poți să fii atât de naiv?!... Adevărul e că într-o viață pare neînsemnat ceea ce e enorm în alta... Suntem amestecați într-un experiment nebun!
...Imediat ce s-a înserat, adică acum o oră, l-am luat pe Regget și am coborît în subsol. Cred că ți-ai dat seama că am găsit notat în jurnalul tău o misterioasă adresă: subsol, coridorul L, ușa nr. 8. M-am dus direct acolo.
Becul lumina galben și rece ca o stea.
Pe un soclu de ciment, sub un clopot ridicat, lucea sicriul negru...
Mi-am făcut puțin curaj, apoi am dat la o parte catafalcul greu. De spaimă am țipat ca o nebună! Tu nu erai acolo! Tu nu ești în sicriu! Nimeni... Sub sticla rece și tăioasă nu era nimeni!
Ridicasem capacul. Lupul adulmeca racla privind dezorientat locul gol și întorcându-se apoi la mine. M-am aplecat. Un parfum vag, feminin parcă... După ce că mă sperii, mă faci și geloasă!
Unde ești? Unde naiba ești?!

5 noiembrie
Iulia,
Trebuie să fiu mai atent cu tine... Iubito, nu mai poate omul să se ducă până la bar...! Te iubesc!
Eu știu unde să fi fost?! Probabil la analize... Nu-ți mai fă atâtea griji! Crezi că eu nu te-am căutat pe tine?... Ei bine, poți să te superi, dar am renunțat! Ceea ce nu înseamnă că am renunțat și să te iubesc!... Repet: nu-ți mai fă atâtea griji! Mai bine spune-mi ce părere ai despre bărbuța mea? În afară de iubirea noastră, e singurul lucru care mă preocupă; nu pot să înțeleg nici în ruptul capului de ce doctorul mă obligă să o păstrez!

A opta zi de corespondență
9 octombrie
Andrișor mic și drag,
Azi-dimineață m-am simțit dintr-o dată foarte bine. Încă dinainte de a coborî din pat, deodată...
— Bună dimineața, Andrei!
Ca o pisică m-am răsucit în locul tău și am răspuns cu glas gros:
— Bună, Iulia.
— Ce faci, măi, musculosule? m-am îndreptat eu spre fereastră.
— Nu deschide geamul! am urlat sărind înapoi în locul tău. Mi-e frig!
— Și acum programul de înviorare!... Raz, dva, tri...
— Urăsc limba rusă!
— Dar e obligatorie! icnește ea încercând șpagatul.
— Tocmai de aceea! gemu el, cedând în cele din urmă și coborînd pe covor.
Cu un scop ascuns căci, fulgerător, închise fereastra. Ea țipă. El o ia în brațe.
O aruncă în pat, sub pătură.
— Ajutor! Aj...
Lenjeriile intime plutesc imponderabile spre candelabru... Sub pătură e un adevărat măcel. Gemete, icnete... Deodată apărură ca din adâncul apelor gâturile lor împletite, buzele umede și nesătule...
— Iulia, te iubesc.
— Te iubesc, Andrei. Îmi plac ochii tăi care dezleagă toate misterele din ochii mei, ador părul tău, îmi place bărbuța ta de puștan, e ceva ce eu n-aș putea avea niciodată și mă gâdilă parcă, parcă o simt... Să nu cumva să te bărbierești - poate te și tai; m-ar durea asta și nu știu de ce. Și te sărut.

6 noiembrie
Doamne, Iulia, chiar am simțit că mă săruți! Ești teribilă cu jocul tău care m-a vrăjit; aproape că l-am retrăit...! Și cum naiba de ai scris despre barbă? Ca și cum ai fi citit scrisoarea mea!... Începi să mă sperii, strigoaică mică!
De fapt, Doamne! suntem doi morți îndrăgostiți unul de altul și doi vii care nu se vor întâlni niciodată. Știi ce gândeam înainte?

Aveam alte planuri. Adică uneori îmi venea aşa... Voiam să plec în lume, cu un sac sterilizat şi câteva medicamente, să intru în el în fiecare lună fără să spun la nimeni... Acum am hotărît să rămân aici pe veci. Însă asta depinde şi de tine. Împreună, Iulia, poate am învinge moartea. Şi, oricum, vom cere să fim îngropaţi la un loc. Dar până atunci ne-am vizita la sicrie... Romantic, nu? Tu şi eu, de o parte şi de alta a morţii...

A noua zi de corespondenţă

10 octombrie

E un mister aici, Andrei. Noi doar îl bănuim, dar doctorul... Sau poate încă nici el nu l-a dezlegat?! Oricum, nu trebuie să-şi dea seama că noi ştim ceva. Eu cred, totuşi, că nu ne vrea decât binele. Închipuieşte-ţi ce ne-am face în lumea largă... Am fi mereu tot unul fără altul. Sau, în cel mai fericit caz, am colinda prin lume, fiecare purtând în spate, cu rândul, cadavrul celuilalt.

Andrei, un singur lucru trebuie să facem acum. Să rămânem împreună şi asta nu se poate face decât rămânând aici. Trebuie să găsim sicriele! Cât îmi doresc să te văd măcar, neclintit şi rece sub un capac de sticlă - asta pentru început căci ar fi groaznic, nu?, ca bătrâneţea să ne găsească albiţi şi cocoşaţi, veghindu-ne unul pe celălalt... iar în ultima clipă, când în faţa ultimei morţi boala va avea să ne lase împreună, noi să ne îmbrăţişăm fericiţi şi orbiţi de anii grei.

7 noiembrie

Mi-ai răspuns, Iulia, mi-ai răspuns!

Isuse!...

Da, vom rămâne împreună!

Te iubesc şi mă uluieşti, mă înfiori aproape! Tu însăţi te vei înfiora când vei citi scrisorile - sper că tot una câte una.

Mi-ai răspuns! Te-am... influenţat! Sau, poate... Doamne, dar răspunsul tău era scris când eu te-am întrebat; înseamnă că, de fapt, tu mă influenţezi!... Hm! Sper că n-o să ne certăm pentru supremaţie în familie... Cât te iubesc, Iulia, cât te iubesc!

A zecea zi de corespondenţă

11 octombrie

În prima clipă am înlemnit. Placa de marmură, neagră şi ciobită, mă hipnotiza. Am crezut că eşti cu adevărat acolo. Regget , însă, a scos un nou lătrat. Mai descoperise una. De data asta am ţipat, izbucnind apoi într-un râs (de pacient) nebun. Acolo eram îngropată eu!

Am înţeles. Cele două pietre funerare sunt acoperirea doctorului în faţa oricărui indiscret, sunt pionii lui (mai degrabă nebunii) într-o lungă partidă de şah cu viaţa şi moartea.

Bălţile misterioase foşgăiau undeva în faţa mea, fără să le văd; fuioare albe alunecau pe deasupra lor. O umezeală grea curgea pe copaci şi ferigile uriaşe îşi curbaseră frunzele până la pământ. Mirosuri pestilenţiale se strecurau încet, parcă intrând în tine ca nişte fiinţe puternice şi invizibile. Fibre lungi, drepte, atârnau pe deasupra mlaştinii, până în fuioarele de ceaţă ca nişte lumânări răsturnate şi încă fumegânde... Dacă există un loc în care s-a născut (bineînţeles la o dată necunoscută) misterul, un loc atât de tăcut, sinistru şi înfiorător încât nici Dumnezeu, în vremurile de demult, nu a călcat prin el, atunci acesta este... Şi nu m-aş mira ca altcineva să nu dea de el chiar venind în acelaşi loc... Şi nu m-aş mira dacă nici eu nu l-aş mai găsi.

8 noiembrie

Ei bine, frumoaso, află că eu l-aş găsi şi încă cu ochii închişi, numai după miros. Iubito, ceea ce nu înţeleg e de ce nu scrii nişte povestiri de aventuri, pline de mister şi surprize... Mi-a plăcut cum ai spus: "O umezeală grea curgea pe copaci..." Aş veni şi eu cu ceva idei. Ce-ar fi să scriem împreună o tristă poveste de iubire? De fapt, poate că asta şi facem...

A unsprezecea zi de corespondenţă

12 octombrie

Andrei,

Nu-ţi pot scrie prea multe... Sunt foarte derutată, nu ştiu nimic sigur, dar se va petrece ceva neplăcut. Am impresia că vom fi despărţiţi. Sau poate doar mi se pare. Oh! Sunt o proastă şi o fricoasă.

Te sărut, Iulia

9 noiembrie

Iulia,

Parcă încep să-ţi dau dreptate. Nu ştiu încă ce s-a întâmplat acum o lună, dar aici e ceva necurat care se dezvoltă ca o cangrenă, rapid şi fără zgomot. Acum e dimineaţă, voi continua mai târziu.

...După-amiază, doctorul a venit să mă anunţe că, începând de mâine, vom continua tratamentul, pentru câteva zile, la Leningrad. A spus-o calm şi încet, de parcă am mai fi făcut-o cel puţin o dată.

Ideea, pur şi simplu, m-a şocat, nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Vreme de câteva ore m-am perpelit grozav, dar, după cina pe care am servit-o aici, m-a cuprins o toropeală grea şi plăcută. Cred că în curând o să adorm, probabil doctorul mi-a pus ceva de taină în această cină. Sper să nu plecăm mâine foarte devreme, căci vreau să-ţi citesc scrisoarea. Erai aşa zbuciumată! De fapt, ce mă împiedică, după miezul nopţii, când vom trece în noua zi, să vin şi să-mi iau răvaşul de sub covorul fermecat?... Dacă voi mai fi în stare, căci simt cum alchimiştii ar rămâne ca trăzniţi văzând cum mă transform în plumb...

Te sărut mult, până adorm.

16 noiembrie

Iulia,

E aproape miezul nopţii, dar trebuia să intru în camera ta imediat... nu mai puteam rezista nici o clipă... Adineauri am sosit.

Mi se făcea din ce în ce mai dor de tine... La întoarcere aveam impresia că te voi regăsi în adevăratul sens al cuvântului. Mi-am dat seama că, de fapt, înainte să plec în Rusia, tu ai fost tot timpul cu mine, că apropierea noastră fizică era mult mai puternică decât părea. Trenul care în urmă cu şapte zile credeam că merge prea repede, mi se părea că se mişcă prea încet.

Acum simt ceva ce se împleteşte continuu cu iubirea noastră. Te doresc, Iulia, te vreau, a mea şi numai a mea, vreau să fac dragoste cu tine, să te zbaţi în braţele mele, să mă muşti şi să mă săruţi...

Bineînţeles, nu am găsit nimic sub floarea de pe 13; nici sub cea de pe 14, nici sub următoarea...

Abia pe 20 octombrie scrisorile tale reîncep cu una destul de voluminoasă. Conform calculelor mele însă abia mâine pot să o citesc - adică peste cel mult o oră... Bănuiesc ce s-a întâmplat. Şi tu ai fost în Rusia. Am simţit asta. Ţi-am regăsit mirosul şi căldura care mă ţineau pe urmele tale... Doctorul însuşi mi-a vorbit despre tine! Nu mult. Şi nu prea precis. Mi-a spus doar că, atâta vreme cât ne vom întâlni măcar o clipă, nu pot fi sigur de iubirea ta. Şi nu ne vom întâlni niciodată. Abia apoi mi-a pus o întrebare, una foarte importantă.

Mâine îţi voi povesti tot ce am făcut la Leningrad.

20 octombrie
(după călătoria în Rusia)

Dragul meu Andrei,

Imediat ce m-am întors am vrut să-ţi scriu din urmă şapte scrisori şi să le pun sub covor; n-ar fi fost corect, aşa e? Tocmai eu, care am nevoie de sinceritatea ta, n-aş fi fost sinceră.

...Pe treisprezece, dis-de-dimineaţă, doctorul m-a trezit ca un seism, indicându-mi totodată direcţia pe care ne vom îndepărta de epicentru. Mi-a dat cinci minute să mă îmbrac, apoi a plecat.

Şi iată că s-a întâmplat ceea ce m-am ferit atâta să nu se întâmple! Vrând să-ţi las un scurt mesaj, am intrat la tine. Tocmai atunci, fir-ar să fie, doctorul a revenit cu paşi repezi, că nu mi-a mai rămas decât să mă lipesc cu spatele de uşa ta. M-a strigat, a intrat în cameră. Apoi a ieşit. Doamne! Belciugul era scos... Lacătul atârna într-o parte, liber. Pentru o clipă, umbra lui prelungită de bec s-a strecurat pe dedesubt, oprindu-se lângă mine.

...Am revenit imediat, fără să-ţi mai scriu nimic, şi într-o clipă eram jos cu geamantan cu tot.

Senzaţia pe care am avut-o păşind pentru prima oară într-o altă ţară - şi încă într-o putere a lumii! - a fost extraordinară. De emoţie m-am ţinut de bunul şi bătrânul doctor aproape o sută de metri, cât am făcut până la o staţie de tramvaie - căci taxiurile se epuizaseră până am ajuns noi. Ce-i drept, era şi polei.

Poleite cu aur păreau şi clădirile. Întotdeauna m-am întrebat, cum se întâmplă ca tocmai în tărâmul comunismului să existe cele mai frumoase biserici din lume... Turlele şi cupolele te făceau să mergi numai cu ochii spre cer. Bineînţeles că din această cauză am pierdut şi tramvaiul - în care oricum nu cred că am mai fi avut loc.

Tocmai începusem să tremurăm - şi dintre noi doi tot eu păream mai nervoasă, ca să fiu sinceră, mă închipuiam o mare actriţă americană, ignorată pe nedrept în acest uriaş imperiu - când...

— Repanov!

— Morokin! La naiba!

— Mii de tunuri şi obuze!

Era un rus cam trecut, dar gras şi foarte vioi. După uniformă părea general însă, galant, m-a anunţat că e pensionat de mult şi poartă decoraţiile numai din melancolie. Doctorul l-a întrebat dacă tot se mai bărbiereşte de trei ori pe zi şi mai dă cu cravaşa pe fundul calului.

— Repanov! Acum, noi... cum să spun... Calul-putere!

Bucuria noastră n-a fost mică văzând maşina - într-adevăr cam vărgată - care îl aştepta mai încolo. La început am crezut că şoferul tremura, dar el se bâţâia doar, într-un ritm autohton. Între geamurile aburite era foarte cald.

Am ajuns curând la hotelul nostru. Asta m-a mirat, credeam că mergem direct la spital.

— Nu cunosc nici un spital în Leningrad care să se ocupe de aşa ceva, mi-a răspuns doctorul.

L-am privit întrebătoare.

— Iulia, am venit aici pentru bani.

De data asta am sărit pur şi simplu, dar nu m-a lăsat să scot nici un cuvânt.

— Avem nevoie de bani pentru tratament... Mult mai mulţi decât moştenirea ta. Cred că vom reuşi; norocul ne-a surâs de la început.

— Da, am replicat eu, dacă nu apărea bătrânul general mueam îngheţaţi pe aici.

— Chiar despre el e vorba; ştiam că aici îşi parchează maşina Uzev Morokin, cel mai bogat om din Leningrad.

— Există aşa ceva?! În plin comunism... Începe să-mi placă...

— Trebuie să-ţi placă, m-a privit în ochi. Înţelege, Iulia, de el depinde totul!

Următoarele două zile mărinimosul Morokin aproape că nu s-a despărţit de noi. Am probat, cred, toate rochiile de lux ale Leningradului, blănuri de mii de ruble, pantofi împodobiţi cu perle, mănuşi strălucitoare... Nu-mi venea să cred că eu sunt pacienta de la ospiciul Silveşti. Şi, în definitiv, de ce anume sufăr?! Toţi oamenii se îmbolnăvesc de moarte, mai devreme sau mai târziu!...

Nu perlele mă încântau; uneori îmi venea să o iau la fugă pe stradă, să dispar undeva. Mă gândeam ce frumos ar fi să mă adăpostesc departe, în taigaua inundată de zăpadă, într-o căsuţă uitată de timp... Dar un fior mă lua imediat, mă răcea, mă făcea să mă tem; şi, când mă temeam, mă gândeam imediat la tine. Atunci nu mai mi-era frică, nici dor de sălbăticie, de primitivism. În schimb, atunci începea să mă enerveze, din ce în ce mai tare, generalul... Acesta sporovăia într-una cu doctorul, lăudându-se câţi cai a omorît el cu cravaşa şi cum se bărbierea cu baioneta dată prin zăpadă. Părea foarte adâncit în amintiri, dar în realitate nu-şi dezlipea ochii de la mine...

Într-un târziu mi-au explicat şi mie că eram invitaţi la un fel de mare bal.

— E singurul lucru care ne-a mai rămas de pe vremuri, a oftat bătrânul general.

În sfârşit, mi-am ales o blană şi am reuşit să mai răsuflu, căci Morokin a fost chemat cu treabă în alt oraş. L-am revăzut în ziua balului. Doctorul s-a simţit mândru pentru invitaţia generalului de a-i vizita vila ,astfel că nu am putut scăpa de corvoada asta cu nici un chip.

Dar, cel puţin, mi-a plăcut momentul când fosila vie a deschis casa veche de o sută de ani etalând tezaurul familiei - de trei ori mai vechi. Deşi aurul cu reflexe roşiatice nu părea de cea mai bună calitate, cupele şi talgerul, colanul şi broşele valorau, cred, milioane. Le-am atins, o coroniţă pe care am apucat-o uşor cu vârfurile degetelor, chiar am pus-o pe cap - la insistenţele generalului - însă aurul acela nu mi-a inspirat decât duritate şi răceală. Mi se făcuse aşa frig că a fost imposibil să pun colanul greu şi rece la gât.

— Mi-ar fi făcut plăcere să-l porţi în seara asta, s-a exprimat rusul, cât mai corect cu putinţă.

— Dragă Uzev, nu te supăra! a intervenit doctorul, extrem de cordial.

— Desigur, desigur! Dar duduia este născută pentru aceste bijuterii. Pardon! Aurul acesta a fost creat pentru frumuseţea dânsei!

Am zâmbit cât am putut de vizibil, apoi m-am înclinat şi, însoţită de doctor, am părăsit palatul.

Seara, când am revenit, deja mă simţeam foarte rău. Acum îmi amintesc ca prin ceaţă uniformele străvechi şi pompoase, rochiile strălucitoare, nesfârşite parcă. În clipa în care i-am spus doctorului că îmi e răul *acela* pur şi simplu a înlemnit. M-a scos repede de acolo, m-a dus pe un coridor. Vreme de cinci minute mi-a cercetat obrajii cu o lupă mare, unghiile şi părul, apoi mi-a luat tensiunea. În cele din

urmă s-a liniştit. Şi mie îmi trecuse.

Tocmai atunci a apărut generalul. Era proaspăt bărbierit şi avea o cravaşă nouă.

— Domnişoară Iulia! şi-a ciocnit el pintenii. Doctor Repanov!

Am încercat cu toţii să zâmbim. O secundă mai târziu l-am văzut pe doctor îndepărtându-se şi abia atunci am realizat că generalul, gras şi vioi, ceruse permisiunea de a rămâne numai cu mine.

— Domnişoară, nutresc pentru domnia-voastră cele mai sincere sentimente!

— Poftim?! mi-am întrerupt eu şirul gândurilor.

— Nutresc...

— Domnule Uzev Morokin... Sunt bolnavă.

— Ştiu asta! Ştiu că domnia-voastră muriţi în fiecare lună...

— Doctorul vrea să urmez un tratament.

— Ar fi o greşeală! aproape că a ţipat.

Se băga tot mai mult în mine şi un miros fetid venea dinspre dinţii pe care limba îi mişca umezind într-una buzele mici, smochinite.

— Iulianova! Vă iubesc! a căzut deodată în genunchi. Sunteţi ideală pentru mine: dacă în luna vie mă veţi putea suporta... în luna moartă îmi veţi aparţine în întregime...!!!

În clipa aceea mi s-a făcut rău. Am simţit o repulsie vâscoasă împotriva propriului meu sex... Îmi venea să vomit. Generalul m-a sprijinit încercând să-şi apropie gura de a mea.

— Am un iubit, am reuşit să spun. Îl iubesc... şi mă iubeşte.

Efectul a fost surprinzător. Ca un tânăr curtezan atins în amorul propriu, generalul pensionar s-a dat înapoi ducând mâna la cravaşă. Cred că a vrut să zică ceva. N-a zis, şi a plecat ca o furtună.

Imediat am plecat şi noi. Direct la gară. Pe drum am lăsat blana şi pantofii la acelaşi magazin de la care le luasem şi abia atunci m-am simţit liberă. Între timp ne-au ajuns din urmă şi bagajele.

Subiectul a fost închis definitiv de doctor care a mormăit supărat că se aşteptase la o altfel de dragoste, părintească, din partea lui. Oricum, eu aproape că uitasem totul gândindu-mă că în curând voi fi iar cu tine, iubitul meu. Eram aşa fericită şi îmi făceam tot felul de planuri...

— Te-ai întrebat vreodată de ce perioada ta începe exact atunci când se termină a lui Andrei?

Eram în tren şi doctorul o spusese atât de liniştit uitându-se fix în ochii mei... Îţi dai seama că, în această situaţie, la auzul numelui tău era şi cazul să mă zăpăcesc.

— Perioadele voastre nu se suprapun nici măcar cu o zi, cu o clipă măcar! Niciodată, deci, nu veţi putea fi împreună, nu vă veţi putea întâlni.

— De ce? a fost tot ce am putut să îngaim.

— Aţi avut noroc că nu aţi fost îngropaţi. Douăzeci de copii au murit atunci... Epidemia a trecut prin spital ca o furtună, de nicăieri, cosind tot ce a găsit în leagăne. Sunteţi singurii supravieţuitori. Boala aceea necunoscută v-a legat şi v-a despărţit pentru totdeauna. E un microb hibrid al vieţii şi morţii, pe care de atâţia ani îl cercetez... Dar tu nu te vei vindeca niciodată decât prin moartea definitivă a lui Andrei, şi el nu ve redeveni normal decât prin dispariţia ta căci, distrus pe jumătate, microbul ar pieri în întregime.

Se apropiau zorii.

— Din păcate, a venit timpul să alegeţi. Am sperat mereu că nu va fi nevoie de aşa ceva, am sperat că, poate, boala o să cedeze, dar în ultimul timp ea s-a înrăutăţit. Şi nu eu eram acela care să decidă cine să rămână în sicriu pentru totdeauna, incinerat, o mână de cenuşă...

Mi-a apucat mâna.

— Alege, Iulia, în numele Domnului.

Şi am ales.

Atunci când vei citi asta îi vei fi răspuns deja şi tu. Şi cred că doctorului nu-i va fi prea uşor, căci ştiu ce ai ales... te cunosc prea bine.

17 noiembrie

Dulcea mea iubită,

Ce-am făcut?... Ne-am dăruit viaţa unul celuilalt! Doctorul e zăpăcit de-a binelea.

...Ce să mai scriu despre călătoria mea în Rusia? Pot să spun că spre deosebire de tine, n-am mai simţit nimic păşind pe pământ străin. Ba chiar aveam mereu impresia că am mai fost în Leningrad.

Şi eu am dat peste generalul Uzev. De data asta nu prea l-a băgat în seamă pe doctor. Ce-i drept că şi noi l-am cam ocolit. În orice caz, am zărit o licărire de curiozitate în ochii bătrânului când m-a văzut.

Ţinta noastră a fost un alt prieten al doctorului, desigur, tot putred de bogat. Din fericire, acesta era putred de-a binelea, căci am

picat tocmai la înmormântarea lui şi chiar mă bucuram că ne vom întoarce mai repede acasă, când a reapărut bătrânul general. Redevenit, dintr-o dată, cordial, ne-a invitat în enormul său palat...

Începuse să-mi placă acolo, până la miezul nopţii, moment în care a pornit tărăboiul. Fusese jefuit tezaurul şi garda palatului blocase toate ieşirile. Bătrânul general a apărut în teribila sa uniformă, dând ordine scurte şi cravaşe precise. Lipseau două cupe şi un talger.

Atunci privirile ni s-au încrucişat - ieşisem pe scări să văd ce se întâmplă. Aproape că m-a târât până în biroul său.

— Tinere, înţeleg că eşti protejatul bunului meu prieten, doctor Repanu, a răsuflat el din greu.

— Da, domnule.

— Nu vreau să păţeşti nimic aici, într-o ţară străină. Spune sincer...

— Domnule, nu am ieşit nici o clipă din cameră!

— Nu asta mă interesează! O cunoşti pe Iulia?

— Iulia?!!

Am fost atât de surprins încât îl convinsesem deja pe jumătate.

— Ai atins... ai atins măcar, vreodată, o fiinţă cu numele ăsta?

— Nu, domnule! Jur!

— Dar la sanatoriul doctorului ai fost până acum?

— Niciodată... Dealtfel săptămâna trecută am sosit din Franţa.

— Franţa?!... Ooo! A fost visul vieţii mele să ajung acolo...

Bătrânul Morokin nu părea prea afectat de furtul tezaurului; în schimb garda şi serviciul de securitate foşgăiau prin palat...

Între timp vinul franţuzesc curgea din belşug în camera noastră secretă. Generalul se liniştise dintr-o dată, bucuros că s-a înşelat asupra identităţii mele.

— Dintotdeauna am visat... Mi-am dorit... să întorc vizita bătrânului Napoleon...

S-a ridicat legănându-se şi l-am imitat rapid.

— În sănătatea Franţei! a înălţat el cupa plină.

— În sănătatea Rusiei! am răspuns eu la fel de sincer.

— Trăiască vechea Rusiei şi România! a răcnit generalul. Dimitrov Cantemir şi Ţarul...

Câţiva indivizi au intrat respectuoşi anunţând în şoaptă că hoţul a foat identificat. Bătrânul a făcut nişte ochi mari cât toate zilele.

— Da?!... Şi cine e?

— Pe una din piesele rămase am găsit amprentele tânărului domn Andrei, aici de faţă. Cu permisiunea dumneavoastră îl vom aresta!

Cred că mă albisem. Replica generalului a fost însă de aur:

— Dragul meu, te înşeli... Eu însumi sunt hoţul! a izbucnit el într-o cascadă de râs şi vin franţuzesc.

Imediat mi-a revenit în obraji sângele, cu alcool cu tot. Abia atunci am observat din ce fel de cupe avusesem onoarea să beau cu ticălosul.

Ultimele şapte zile

21 octombrie

Andrei,

Cred că mâine şi poimâine voi fi dusă în sicriu pentru un tratament special. Am impresia că doctorul vrea să-mi schimbe ciclicitatea ca să ne întâlnească!

— Iulia, eşti sigură că Andrei te iubeşte?

— Îi scriu... îi scriu mereu.

— Şi-ţi va răspunde oare?!

— Dar deja mi-a răspuns!... Cum să vă spun... Vorbeaţi de un microb comun.

Într-adevăr... aflat jumătate în tine şi jumătate în Andrei.

— Vedeţi, eu aşa cred că ne transmitem şi gândurile, prin el... înaintea scrisorilor. Uneori am impresia că ţin legătura directă cu Andrei... Atunci când v-am răspuns la întrebare ştiam că răspund pentru amândoi. Amândoi vrem să trăim, doctore! Şi dacă boala s-a înrăutăţit, înseamnă că e timpul să ieşim din pasivitate, să facem ceva!

Doctorul nu mai zicea nimic. Stătea doar cu capul cărunt în mâini, respirând greu, îmbătrânit dintr-odată nespus de mult.

Am plecat, lăsându-l cu gândurile lui veşnic nedesluşite.

Andrei, uneori îmi imaginez că eu sunt o prinţesă şi tu un tânăr prinţ, îngheţaţi în nişte cupe uriaşe de un savant rău şi descoperiţi peste veacuri de aceşti doctori nebuni care ne-au trezit în reprize scurte pentru a ne adapta, dar separaţi pentru a afla totul despre noi în teama lor de iubirea noastră comună...

18 noiembrie

Iubita mea,

Eu ştiu de pe acum că nu aţi reuşit să schimbaţi ciclicitatea. Dacă ar fi fost aşa aceste scrisori, povestea noastră scrisă ar fi fost pusă de mult în scenă. Când mă gândesc ce tristă ai ieşit apoi din sicriu... Nu am timp să scriu prea mult. Peste câteva minute este rândul meu să încerc acelaşi lucru.

Toată ziua mi s-au făcut analize, am băut numai apă, îmi vine să-ţi mănânc poza!

Dumnezeu să ne ajute, mă mai închin o dată şi te sărut.

Ultimele cinci zile

23 octombrie

Dragul meu Andrei,

Tratamentul a eşuat... Organismul, pur şi simplu, n-a vrut să moară! Doctorul mi-a mărturisit că i-a fost teamă să forţeze prea mult.

Sunt vlăguită, nu mai pot scrie nimic.

Te doresc.

20 noiembrie

Iubito,

te felicit pentru cele cinci rânduri, eu sunt făcut praf.

Cu patru zile înainte

24 octombrie

A fost internată o tânără care nu mai vroia să se despartă de logodnicul ei mort. Am auzit că l-a condus pe ultimul lui drum, el era în coşciug, în haine de ginere, şi ea zâmbea alături, îmbrăcată în mireasă... Doamne, ce trebuie să fi fost! M-ar crede cineva dacă i-aş spune ce mult îmi doresc să fac şi eu cu iubitul meu o asemenea nuntă? Să-l văd măcar, să-l ating, chiar şi mort. O nuntă dublă, la distanţă nu de o lună, ci doar de o zi-două! Doctorul trebuie să ne lase, de ce nu vrea, de ce nu am voie să te văd?!!

21 noiembrie

Iulia,

Uneori îmi vine să urlu, să plâng... Doctorul mi-a spus că nu trebuie nici măcar să ne vedem! Boala s-ar întări întâlnindu-se cu ea însăşi... E înfiorător.

Trei zile până la

25 octombrie

Iubitul meu,

Pe masa mea, în vază, vei găsi o verighetă. Eu am s-o port din clipa asta până la sfârşitul celor 28 de zile. Apoi o vei purta tu, perioada următoare. După aceea eu... şi tot aşa, verigheta va avea viaţă continuă, ca şi iubirea noastră şi ne va lega mereu...

Te ador, soţiorul meu!

22 noiembrie

Soţioara mea, cred că noi realizăm cea mai spectaculoasă economie de aur în aceste timpuri grele!... Verigheta străluceşte plină de viaţă pe degetul meu.

Azi am discutat foarte mult cu doctorul. Cred că am reuşit să-l convingem, dacă nu era deja convins. Oricum, a spus-o clar: ne va întâlni! Sau, mai bine zis, ne va oferi posibilitatea să o facem.

Iulia, îţi dai seama?! În sfârşit!... Te iubesc!

A hotărît să-mi dea câteva pastile înainte de a muri pentru a mă ţine mai mult în viaţă, iar ţie să-ţi facă o injecţie spre a te trezi mai devreme...

Penultima zi

26 octombrie

Andrei, doctorul mi-a explicat în termeni generali procedura, cred că deja o ştii şi tu. A început să-mi fie puţin frică, dar de-abia aştept.

S-ar putea să murim amândoi, să moară numai unul sau... şansele de a supravieţui împreună sunt minime.

— Dar există, doctore, nu? există o şansă, trebuie să existe, vreau să-l văd măcar o clipă, să-l ating, să mă atingă, să mă sărute, să-l muşc de gât, să mă mângâie, să... Doamnee!!

Doctorul mă privea stupefiat, aproape îngrozit.

— Cred că doi tineri normali nu s-ar iubi atâta.

— Dar noi nu suntem normali! Aici e casa de nebuni!

23 noiembrie

Iulia, vom trăi împreună sau vom muri împreună. Oricum, dragostea noastră a izbândit.

Ştii că abia aznoapte m-am gândit pentru prima oară la noi doi şi la... Lună?! Întradevăr... gigantul satelit natural plutea sus, pe cer şi, deodată, am observat că şi el e aproape de ultima zi. Mâine îşi desăvârşeşte ciclul, o dată cu noi, şi nu ştiu ce mă face să cred că atracţia selenară a avut mereu o influenţă

nefastă în viaţa ta şi a mea... Puterea Lunii ce ridică cu zeci de centimetri scoarţa terestră, ar putea, fără îndoială, să scoată şi morţii din ea. Priveam îngrozit la neînduratoarea Regină a Nopţii şi pentru prima oară îmi doream ca mâine să nu mai apară...

Ultima zi

27 octombrie

Andrei,

Îmi e aşa de rău... Peste câteva clipe voi îngheţa de tot... Aş fi vrut să scriu toată ziua; sunt atât de multe lucruri pe care nu ţi le-am spus!

Ştiu că tu vei purta greul... Că eu mă voi trezi sau nu mai devreme, depinde de injecţiile acelea, dar tu te vei lupta cu moartea pentru a mai rezista puţin. Acel puţin însă ar însemna totul... Te iubesc, Andrei... Dacă eu nu voi mai învia, atunci când vei pleca de aici, să iei cu tine în lume şi amintirea mea... Să nu mă uiţi, Andrei, noi doi am avut cea mai frumoasă şi mai curată iubire...

Vino, te aştept, vino la întâlnire...

24 noiembrie

Iulia,

Acum câteva clipe am înghiţit pastilele şi deja simt cum îngheţarea s-a mai încetinit. Pot să mişc degetele şi să scriu.

...S-a întâmplat ceva. Adineauri în camera mea a apărut... cine crezi? Generalul! Exact, bătrânul general Uzev Morokin! Avea un revolver de pe vremea ţarului, cred, şi mi-a explicat ce va face cu el. Agenţii lui descoperiseră până la urmă cine sunt.

— Sus mâinile, Uzev! am auzit deodată. Iartă-mă că nu îţi răspund ca la întâia ta primire, dar o fac ca la a doua!

Doctorul Repanu l-a dezarmat; doi asistenţi l-au prins de mâini pe noul pacient.

— Repanov! O să-ţi pară rău!... Repanov! Vreau fata... o vreau eu!! răcnea generalul în vreme ce era dus pe sus.

Doctorul rămăsese lângă mine. Pe marginea patului dârdâiam de frig. Atunci mi-a dat pastilele.

— Ce faci? s-a aplecat el. Încă mai notezi totul?!

— Da, doctore.

— Andrei, tu ar fi trebuit să te faci scriitor...

— Poate am să mă fac... Cât mai este?

— Puţin, foarte puţin. Vei continua să notezi?

— Ca să ştiu mai târziu dacă am văzut-o sau nu... Ca să ştiu...

— O vei vedea, Andrei...

— Peste un ceas, doctore, poate vom citi împreună, eu şi ea, toate astea...

Aproape că m-am speriat cât de ciudat mă privea:

— Ştii, întotdeauna Iulia a fost preferata mea.

— Înţeleg.

— Nu, a zis el încet şi a ieşit.

Aud paşi pe coridor. Sunt asistenţii care îi cară geamantanele. Şi pe ea, în sicriul de sticlă.

Au adus-o în cameră. Au ridicat capacul şi voalul negru.

Acum i-au făcut injecţia.

Acum au plecat. Ar trebui să mă ridic. Mă uit la degete cum se mişcă şi scriu ceea ce mintea mea gândeşte despre ele fără ca sărmanele să ştie măcar. Aşa suntem şi noi, oamenii...

În sfârşit, mă ridic... tot mai scriu... Mă îndrept spre uşă; o deschid cu piciorul. Nu e nimeni... pe coridor... Ne-au lăsat singuri. Doar Luna; o rază rece taie aerul în două.

Uşa ei e întredeschisă. O voi împinge... De ce nu vine? O strig: vinoo!!... Doamne! m-a strigat şi ea, în acelaşi timp?! Dar nu pot să mai ajung... Simt cum mă desprind de mine...

...Deodată, curentul deschise uşa de la baie. Oglinda, în care el şi ea se priviseră doar pe rând, oglinda era la patru metri şi nu mai păstra secrete. Astfel că o zări acolo... cât era de frumoasă! Sânul îi creştea rotund, avea obrazul tot mai alb, iar buzele i se desfăceau mari şi senzuale.

Dar el nu era în oglindă!!!

Şi atunci se întoarse spre ea... însă nu o văzu... Şi în oglindă apăru celălalt obraz al ei de pe care părul încă nu apucase să cadă şi nici nu avea să mai cadă vreodată.

24 noiembrie 1963

Iulia-Andrei Repanu, pacientul de la nr. 401 şi 402, hermafrodit, a decedat astăzi la orele 22,20 în vârstă de 18 ani.

Cadavrul va fi incinerat.

Stând în rând cu Mister Jimmy

de James Patrick Kelly

Merg pe Hope Street, îndreptându-mă spre biroul de parolă iar Mister Jimmy îmi cântă melodia preferată, „Brain Sausage" cu Barking Fish, şi văd o coadă. La-nceput cred că am alt efect întârziat de la drog, pentru că-i formată în cea mai mare parte din tipi la costum, în toate nuanţele de gri. Fantome argintii în gri-cenuşă, femei în gri-şoarece, gri-smog, gri-trotuar - dacă sunt vreo doi înţoliţi necorespunzător, în bleumarin. Ştiţi, genul de gură-cască ce stau toată ziua la birou şi vorbesc cu computere din Tokio. Aşa că de ce mi-ar păsa? Atât doar că recunosc câţiva golani din Southie. O cunoştinţă mai veche de-a mea, Tweezer, e aproape de capăt şi e-mbrăcată c-o cămaşă albă şi cu crăvăţica aia idioată din panglică pe care trebuie s-o poarte când plasează McKrillwich-uri de nouăşpe cenţi şi deasupra are o jachetă sport de culoarea unui sac de reciclare cu mâneci care-i vin până la genunchi. Presupun că jacheta trebuie să fi fost neagră când a furat-o.

Mister Jimmy zice: „Ea este cea care vroia să fie dansatoare," dar îmi amintesc. Nu-s atât de prost cât crede el că sunt. „Verifică, Chip," zice el, şi pentru că e Think Mate-ul meu verific.

— Hei, Tweezer, unde-i petrecerea?

Arată prea obosită ca să stea de vrajă, ca şi când iar a dormit în şifonierul cuiva, pentru că nu zice: „Bună, Chip," sau „Eu sunt petrecerea," sau orice altceva. Pur şi simplu se uită prin mine parc-aş fi făcut din sticlă.

Apoi o mână mă bate pe umăr şi tipul în costum din spatele meu spune:

— Nu te băga în faţă, domnule. Capătul cozii e-n spate, mai încolo.

Scutur mâna de pe umăr fără să mă ostenesc să privesc.

— Las-o moartă, moşule. Soră-mea, aici de faţă, mi-a ţinut loc. Este, Tweeze?

Îmi spune:

— Nu eşti frati-miu, iar faţa ei e ca pere-tele-şi-mi dau seama că s-a întâmplat ceva. Poate că-i din cauza ţoalelor, sau a companiei pe care-o are.

Tipul în costum din faţa noastră se uită urât la mine, ca şi când m-ar reţine ca să mă descrie poliţailor. Iar mâna se întoarce. E mai grea de data asta. Mă gândesc s-o muşc, dar Mister Jimmy zice: „Mai bine nu, Chip, altfel întârziem. Ia să văd ce-i pe-aici," şi-ncepe să-mi cânte melodia preferată, „Double-parked on Trouble Street" cu 54321, iar muzica mă plimbă de-acolo. Dar tot o notez pe Tweezer ca să i-o plătesc.

Oricum, coada e mult mai lungă decât credeam. Se-ntinde ondulându-se pe Hope Street, un şarpe îmbrăcat în lână, cu câteva sute de capete şi nici un pic de personalitate. Când o ia la dreapta pe Chelsea Avenue se schimbă. În timp ce merg de-a lungul cozii nu pot să nu simt că tensiunea ei nervoasă a ajuns într-un punct care-i suficient de ascuţit să taie până la sânge. Pentru nişte oameni frumoşi, ăştia sunt într-o dispoziţie urâtă. Poate că nu-s obişnuiţi cu cozile. Asta se-ntinde trei cvartale pe Chelsea până trece de-un Infomart şi coteşte într-o alee despre care habar n-aveam mai înainte că-i acolo. Trebuie să văd - mai sunt alţi câţiva golani, mergând pe alee, care simt aceeaşi chestie. La urma urmei, de obicei nu găseşti atât de mulţi tipi la costum aşa departe de centru. Deci ne uităm la capătul cozii, care se opreşte la o uşă de oţel vopsită-n alb, prinsă într-un toc de oţel zidit în peretele de cărămidă. Firmă nu, sonerie nu, clanţă nu, broască nu. Ar putea fi uşa din spate a Infomartului dar Mister Jimmy crede că nu.

Ei, uşa asta mă pune pe gânduri - oare-am zis că-i albă? Adică imaculată, mai albă decât cearşafurile papei. Soiul ăsta de curăţenie e greu de găsit în oraş. Totuşi, Mister Jimmy îmi spune că probabil toată chestiunea nu e mare brânză şi poate l-aş crede, atât că tipul în costum gri-porumbel din fruntea cozii se uită la uşa asta ca şi când o să-i nască copilul chiar

acolo pe pavaj. Iar femeia din spatele lui transpiră, chiar dacă-i o zi răcoroasă de primăvară şi aleea e în umbră deasă. Şi oamenii din spatele ei practic vibrează. Apoi uşa se deschide şi toţi cei care nu-s la coadă se-ngrămădesc ca să tragă cu ochiul.

Ştiţi cum, când iei o doză de sclipici poţi să te uiţi fix la un lucru obişnuit şi acesta devine din ce în ce mai real până când pulsează în acea hiperrealitate stranie, scânteietoare, care-nseamnă că halucinezi? Văd un hol lung luminat de un bec fără abajur, singuratic. La capătul îndepărtat e altă uşă albă. Podeaua de ciment tocmai a fost spălată cu furtunul pentru că-n jurul gurii de scurgere încă mai sunt băltoace. Cineva a scris cu vopsea cuvintele „Trăieşte“ şi „Liber“ pe cei doi pereţi. Răsuflarea clădirii este umedă, caldă şi miroase precum colţurile subsolurilor. Norocosul fruntaş murmură în timp ce trece pragul, iar eu îl scot pe Mister Jimmy dintr-o ureche ca să aud:

— ...Plină de slavă, Domnul e cu tine. Binecuvântată eşti între femei şi binecuvântat este rodul...

Tipul în costum îşi scoate căştile propriului său Think Mate şi le strecoară în buzunar în timp ce merge de-a lungul holului şi chiar înainte să se-nchidă uşa în spatele lui mi se pare că văd cum băltoacele încep să scânteieze, parc-aş avea un efect întârziat.

Femeia care urmează la coadă scoate o batistă mototolită şi-şi şterge fruntea.

— Hei, cucoană!

Unul dintre noi, spectatori neştiutori, se apropie de ea.

— Ce aştepţi?

Se holbează la el şi-şi apucă mai bine servieta diplomat, parcă vrea să-l lovească cu ea, dar se răzgândeşte pentru că are lucruri mai bune de făcut - cum ar fi să-şi facă griji dacă se deschide uşa.

Cineva de lângă mine zice:

— Ăştia nu ne spun. Nu vor să răspundă la întrebări.

Un tip în halat alb spune:

— Un drog nou, poate? şi câţiva oameni încuviinţează, dar apoi altcineva zice:

— Nuu, nu se stă la coadă ziua-n amiaza mare aşteptând droguri, iar primul tip spune:

— Poate e-atât de nou că-i încă legal.

Un ins în costum, aflat mai departe la coadă strigă:

— Lăsaţi-o-n pace.

— Hei, moşule, doar întrebam şi eu...

— Aşază-te la coadă şi află singur.

Câţiva nou-veniţi sosesc adulmecând pe alee.

— Ce-i asta, până la urmă?

Aşa că zic:

— Halucinaţie colectivă - feriţi-vă, se ia.

Râd când ăia o-ntind din scurt. Femeia îşi răsuceşte batista în timp ce-şi aşteaptă rândul.

Acum chiar vreau să aflu ce se-ntâmplă aici dar, după cum spune Mister Jimmy, ceasul ticăie, aşa că mă îndrept înapoi spre stradă. Vreau să zic, sunt tot soiul de cozi. Cozi pentru mâncare, cozi pentru slujbe, cozi pentru bilete, cozi pentru tramvai la orele de vârf, cozi în faţa magazinelor ori de câte ori e ceva ce-ţi permiţi să cumperi, ceea ce nu se-ntâmplă des. Aşază-te la coadă ca să-ţi iei cecul de la stat şi încă o dată ca să-l lichidezi. Se spune că dacă eşti pe ajutor social ar trebui să te-aşezi la fiecare coadă pe care poţi s-o găseşti. Poate că asta se-aplică cetăţenilor conştiincioşi, dar eu n-am răbdarea necesară. Totuşi, n-am mai văzut două sute de metri de tipi la costum, proprietari cu pantofi de piele şi cărţi de credit. Indiferent ce-o fi îndărătul uşii, valorează ceva pentru oameni care au deja foarte mult - şi pentru golani ca sărmana Tweezer, care poartă o jachetă sport bărbătească. Tot aştept să intervină Mister Jimmy cu sfatul sau răspunsul, sau un cântec sau ceva, dar tace. O coadă cu un secret. Mda, sigur că mă interesează.

Departamentul Corecţiilor este într-o clădire la fel de urâtă precum Cleveland, dar nu chiar atât de mare. Secţia confirmare se-ntinde pe tot etajul şaptişpe şi e plină de gălăgia obişnuită. Trebuie să respiri cu rândul căci toţi prolii se-nghesuie către peretele cu ghişee în timp ce mămicile şi iubitele şi complicii lor încearcă să pară invizibili pe când poliţaii trec tropăind cu imensele lor armuri albastre, târând îndărătul lor deţinuţi încătuşaţi ca nişte răţuşte galbene. Remarc nişte golani pe care-i ştiu, dar n-am venit aici să pun de-o petrecere. Am sosit în timp util. Am primit foaia la 9:00 şi e doar 10:37. Biroul de parolă îţi dă două ore la o verificare aleatorie, aşa că nu-s chiar îngrijorat pe când îmi aşez palma pe lector şi-mi potrivesc brăţara în receptor. Apoi micul ecran verde clipeşte. *Ved Chiplunkar, 1102298, prezintă-te la camera*

1841. La naiba, nu vreau să stau la poveşti cu cine ştie ce scribălău, vreau doar să fiu verificat şi să ies. Oricum, Mister, Jimmy cântă „Meat Sins" cu The Screws în timp ce caut camera 1841 şi asta mă ajută niţel.

Într-o viaţă anterioară, camera 1841 s-ar putea să fi fost o toaletă, dar acum e o debara galben-puroi, fără ferestre, aproape suficient de mare ca să-ncapă în ea un birou, două scaune pliante, un terminal şi-o femeie slăbuţă a cărei legitimaţie de plastic zice că e Angela Sternwood. Nu e cu mult mai în vârstă decât mine dar are deja o slujbă şi-un costum roşcat şi un şir de perle false. Are ochi destul de frumoşi deşi e niţel cam năsoasă, iar eu nu pot suferi cerceii parfumaţi.

— Vorbeşte-mi despre tine, Ved.

— Citeşte dosarul - sau ăştia angajează acum analfabeţi?

— Vreau doar să-ţi aud povestea spusă cu propriile tale cuvinte.

E o replică idioată, dar i-aş ierta aproape orice unei roşcate, aşa că zic:

— Mă cheamă Chip. Am douăşpatru de ani şi două condamnări, una pentru posesiune de sclipici, una pentru c-am atacat un tip în costum ca să pot cumpăra nişte sclipici. Brăţara mea zice că-s curat. Mi-aş dori să greşească.

— Ai absolvit liceul South şi-ai fost admis la colegiul War Martyrs dar nu te-ai dus deloc. De ce?

— Nu-mi plăceau culorile şcolii.

— Şi lichidezi cecuri de ajutor social din, să vedem, '22?

Nu bag în seamă chestia asta pentru că în cele din urmă Mister Jimmy îi descoperă dosarul public. „Data naşterii este 4/11/06 - mai tânără ca tine, Chip! Are cetăţenie, locuieşte pe Green Stret 2381, sus în Heights, şi lucrează aici de mai puţin de-o lună; probabil e încă în pregătire."

— Ai vrea, te rog, să-ţi scoţi căştile, Chip? zice ea.

Tot n-o bag în seamă.

— Aici zice că nici măcar n-ai încercat să-ţi iei o slujbă de la ultima verificare.

— Sunt alergic la ceasuri.

Când râd, pare nervoasă.

— Eşti nouă la serviciul ăsta, nu-i aşa?

— De ce spui asta? Îşi muşcă buza. Oricum, suntem aici ca să vorbim despre tine.

Mister Jimmy zice: „N-o slăbi , Chip. E-aşa de nouă că probabil e încă examinată pe circuit închis. Cine ştie, poate că dacă nu-ţi vinde un costum are să fie concediată."

— Deci, îţi place să iei ajutor social? spune ea. Trăieşti bine din optzeci şi şapte de dolari pe lună?

Îi ofer cel mai frumos zâmbet al meu. Ştiţi, zău că nu vreau să mă cert cu Angela Sternwood. Vreau s-o duc să dansăm şi să-i pun mâinile pe fund, iar mai târziu s-o aduc la mine acasă. Sau, mai bine, la ea acasă - probabil are apă caldă.

— Am spus scoate-ţi naibii ThinkMate-ul ca să pot vorbi cu tine!

Acum am făcut-o să se agite. Mister Jimmy zice: „Mai bine i-ai face pe plac, Chip," aşa că-i fac.

Las căştile pe birou şi bag mâna în sân.

— Vrei şi unitatea centrală?

E într-o pungă care-mi atârnă la gât, pe un lanţ.

— Nu.

Scoate un şervet dintr-un sertar, apucă una din căşti cu el, şterge ceara de pe ea şi citeşte marca. Mister Jimmy e un Matsushita veritabil. Se vede că-i impresionată, pentru că spune:

— Costisitoare tehnică pentru cineva în şomaj.

Împinge casca înapoi spre mine.

— De unde-ai făcut rost de el?

— Mi l-a lăsat tata în loc de fermă.

— Orice idiot poate face bancuri, Chip.

Verifică ecranul terminalului.

— Bun. Cu ce gaşcă umbli zilele-astea?

— Cu nici o gaşcă - doar eu şi Mister Jimmy împotriva lumii.

— Mister Jimmy?

Fac semn din cap către căştile de pe biroul său, iar ea zice:

— Îl cunoşti pe un anume Elvis Malloy?

— Nţ.

— Elvis Malloy a fost arestat la 12:48 marţea trecută, noaptea. Se pare că ţine o casă de marionete pe Harmont Street, în Southie, şi se strecoară în cabine când clienţii sunt ocupaţi cu călăritul androizilor în timpul orgiilor. Strânge cel puţin şase portofele, poate mai multe - nu toţi păgubaşii depun plângere, bineînţeles. Apoi cineva îl surprinde. Fuge pe uşa din faţă cu un tip dezbrăcat după el şi se-ntâmplă că peste drum sunt doi poliţai care-şi servesc cafeaua. Malloy aleargă două-

sprezece cvartale, aruncând „mortul" în grupurile pe lângă care trece. Poliţaii îl prind în cele din urmă, dar asupra lui nu-i nici o dovadă şi nimeni nu predă nimic la poliţie, ceea ce nu-i surprinzător având în vedere zona.

— Aşa că Malloy câştigă Premiul Nobel pentru prostie. Şi?

Gura i se strâmbă în timp ce se gândeşte la asta. Se vede c-o scot din sărite. Nu cred că-i fericită în noua ei slujbă.

— Regret că tratezi situaţia astfel, Chip, dar e hotărîrea ta.

Răsuceşte monitorul ca să pot vedea.

— Unul dintre poliţaii care-au participat la vânătoare era echipat pentru filmări. E tehnologie nouă, un program pilot. Ameliorarea computerizată cere timp, dar obţinem nişte poze tare drăguţe.

Sunt centrat pe ecran, încadrat de-o fereastră plutitoare, reclamă la Coors, şi-un cioroi friguros care poartă pălării şi şapte sacouri. Mă uit ţintă la un portofel maro, aflat pe trotuar în planul apropiat, de asemenea centrat.

— Ce crezi, Chip? Ţi-ar place pentru album?

Am nevoie de sfatul lui Mister Jimmy, dar nu-ndrăznesc s-o las să-nţeleagă asta.

— Deci sunt acolo. El la fel.

Îl arăt pe cioroi.

— Cu el n-aţi vorbit încă? Şi probabil erau şi alţii, în afara cadrului. Unde ţi-e cazul? N-am atins deloc portofelul ăla.

Şi atunci îşi pierde răbdarea.

— N-am nevoie de caz, domnule. Pe înregistrarea asta video e un afişaj al timpului care te localizează pe Harmony Street la 12:32 A.M.

— Ce? Mă acuzi că-am ieşit după ora stingerii?

— Exact. Poate că dac-aş crede că încerci să fii maleabil, am putea găsi o rezolvare.

Ţăcăne pe tastatură, iar terminalul murmură şi deodată o foaie roz iese din fanta imprimantei ca o limbă de hârtie.

— Dar nu încerci şi ai atitudine insolentă.

Rupe coala din imprimantă.

— Presupun că nu urmăreşti ştirile. Foarte rău. Federalii se-nhamă să construiască o nouă Autostradă a Prieteniei prin Mexic pentru a asigura aprovizionarea trupelor noastre. Au stabilit cote cu braţe de muncă pentru fiecare stat, pe care trebuie să le îndeplinim, din registrele pentru ajutor social. Guvernatorul zice să măturăm străzile, iar tu eşti exact genul de gunoi pe care alegătorii au tendinţa să-l observe.

Îmi înmânează foaia.

— Prezintă-te la arsenalul Reed din Piaţa Unităţii Naţionale până mâine la prânz. Nu-ţi uita cozorocul.

— Stai puţin.

Îl bag pe Mister Jimmy înapoi în ureche şi citim împreună ordinul roz de lucru, care spune c-o să-mi primesc corespondenţa în Lagărul de Muncă Jaltipan din Statul Provizoriu Veracruz, de-a lungul următoarelor şase luni. Mister Jimmy zice: „Asta e partea cea mai umedă a junglei, Chip. Cad două sute cincizeci de centimetri de ploaie anual. N-am să rezist nici două minute în genul ăla de climă."

— Nu-i cinstit, zic. Am să reclam. Asta numiţi voi dreptate?

— Vrei dreptate? răspunde ea. Ia-ţi o slujbă.

Se ridică şi trece chiar pe lângă mine, ieşind pe uşă cu nasul ei mare încreţit de parc-aş puţi. Mă gândesc să i-l aranjez cu un pumn dar, aşa cum subliniază Mister Jimmy, asta va face doar ca necazul în care sunt băgat deja să pară ca o săptămână la Disneyland.

Aşa că ies iar pe stradă, simţindu-mă ca şi când tocmai aş fi fost forţat să-nghit o cărămidă. Hoinăresc prin sectorul de afaceri, singurul golan viu într-un deşert de costume, şi sunt destinat s-ajung unde a-nţărcat dracu' copiii cu o escală programată în Mexic unde ploaia este un instrument insensibil. Din când în când îmi troznesc brăţara de una din ţevile aşezate de-a lungul bordurii, care avea aparate de taxat mai demult, când benzina costa mai puţin ca vodca. Nu-i dăunează brăţării - e indestructibilă - dar prin mână-mi trec junghiuri, ceea ce-mi aminteşte de ce-o să vină dacă nu mă gândesc repede la ceva.

Şi de ce-aş urmări ştirile când sunt mereu la fel? „Azi la Washington tipii la costum au anunţat că impozitele sunt prea mari iar preşedintele a făcut apel la sărmanii golani din America să strângă cureaua încă o dată." *Trosc*. În plus, se vede că boarfa aia ar fi fost oricum ca o curcă congelată în pat. I-am zis cele mai bune poante ale mele şi ea nici n-a zâmbit măcar o dată. *Trosc*. Nu se discută, trebuie să apar la arsenal, altfel alarma de pe brăţara mea o să-nceapă să urle şi probabil o să-mi facă creierii supă chiar înainte să vină

poliţaii să mă salte. *Trosc*. Nu, singurul mod să fentez Mexicul este să termin cu ajutorul social, şi singurul mod să termin cu ajutorul social este să fac rost de suficienţi bani ca să trăiesc, iar modul ca să fac rost de-atâţia bani este să găsesc o slujbă, dar slujbele sunt mai rare decât virginele în clasa a noua, chiar dacă ai costum. Ceea ce eu n-am. *Trosc*. Mda, bun sfat, Mister Jimmy. N-o slăbi. E nouă, vezi dacă n-o poţi intimida.

„Suntem la anaghie, Chip," zice el. „Climatul ăla distruge apartura electronică. Nu mă poţi duce acolo; nu sunt proiectat pentru aşa ceva."

— Atunci o să te-ascund undeva. Zău, şi eu sunt cătrănit.

„Timp de şase luni, Chip? Şase luni fără input şi înnebunesc. Şi dacă nu te-ntorci? E posibil."

— Atunci n-o să-mi pese, nu-i aşa?

Problema e că nu poţi închide pur şi simplu un Think Mate ca pe-un tâmpit de computer oarecare. Nu ştiu exact de ce - Mister Jimmy e cel însărcinat cu înţelegerea tuturor chestiilor ăstora tehnice.

„Mă poţi împrumuta cuiva, Chip."

— Cine, din câţi cunosc, te-ar înapoia?

Sunt atât de preocupat de discuţia în contradictoriu cu Mister Jimmy că aproape dau peste un tip în smoching, dar el mă vede mai înainte. Îşi împreunează mâinile parcă s-ar ruga, iar apoi le desparte şi, cumva, în spaţiul dintre ele proiectează o fereastră care zice:

Disperat?
Acum că Vremurile Rele pot ruina
Oamenii Buni
Nu poţi Atinge Succesul până nu admiţi
Eşecul
Dacă eşti gata să Renunţi
Te Putem Ajuta
Ţinuta Obligatorie
Doar în zilele de Miercuri
Nu primim persoane fără locuinţă

— Las-o moartă, sunt lefter.

Încerc să-l ocolesc, dar îmi stă în drum.

— Mă auzi? Poate că Iisus adună, dar eu nu.

Însă el nu vrea să mă lase să trec până nu-i acord atenţie. Bun, arată ca un ginere care-a greşit drumul când se ducea la nuntă. Poartă o cămaşă albă cu guler scrobit şi-un brâu lat. Smochingul e negru şi are o garoafă albă în reverul de mătase. E-un omuleţ cât un nod, cu o expresie paşnică, aproape bleagă, pe care n-o prea vezi în oraş. Poate că papionul îi e prea strâns şi tipul nu primeşte suficient oxigen.

Aşa că-mi zic, uite alt efect întârziat, ceea ce e-n regulă pentru că-n acest moment mi-aş dori puţină halucinaţie gratuită, iar apoi îmi pică fisa.

— Hei, asta are vreo legătura cu coada de pe Chelsea Avenue?

Bate iar din palme şi între ele apar cuvintele:

Trăieşte Liber

Îmi oferă un zâmbet care are cam opt dinţi în plus. Nu spune nimic.

— Am fost acolo azi-dimineaţă. Nimeni n-a vrut să-mi zică ce aşteptau.

Oferindu-mi încă zâmbetul lui pentru fotograf, bate din palme pentru ultima dată şi fereastra se-nchide. Nu spune nimic.

— Deci, ce-nseamnă toate astea?

Încetează să mai zâmbească şi ridică din umeri.

— Ţi-am pus o întrebare, omule. Ce e-n spatele uşii ăleia blestemate?

Mister Jimmy îşi dă seama că mă-nfurii pe individul ăsta, aşa că-ncearcă să mă liniştească, punând „Vegetable Kingdom" cu Round Woman Square Men. Dar nu vreau viori, vreau răspunsuri. Când îl apuc de revere şi-l scutur îi cade floarea, iar el scoate un sunet ciudat, gâlgâit.

— Răspunde-mi, măi papagalule.

Aşa că el deschide gura şi-mi arată din nou toţi dinţii ăia perfecţi, atât doar că îndărătul lor nu-i decât o gaură trandafirie. Încearcă din răsputeri să zică ceva, dar sună parc-ar înghiţi un şarpe. Îi dau drumul. Îi spun să-nchidă gura dar nu vrea. E ca şi când doreşte să se-asigure că-i văd ciotul lucios agitându-se, parcă e *fericit* că i s-a tăiat limba, ca şi când acesta e secretul succesului său şi vrea să mi-l împărtăşească.

O-ntind, dar se ţine după mine, „Ah-ahher-ah!" şi-mi îndeasă un plic în buzunar, iar apoi poate-şi dă seama că-s pe cale să-l lovesc pentru că se retrage.

Fac câţiva paşi înainte să mă întorc, dar a dispărut. Parcă l-a înghiţit strada. Pe lângă mine se-nghesuie tipi la costum, aflaţi în drum spre prânz, în timp ce ferestre cu reclame ne alunecă pe deasupra capetelor. Treaba-i ca de obicei în ţara zgârie-norilor, aşa că de ce tremur? Pentru că ceea ce-mi trebuie, de fapt,

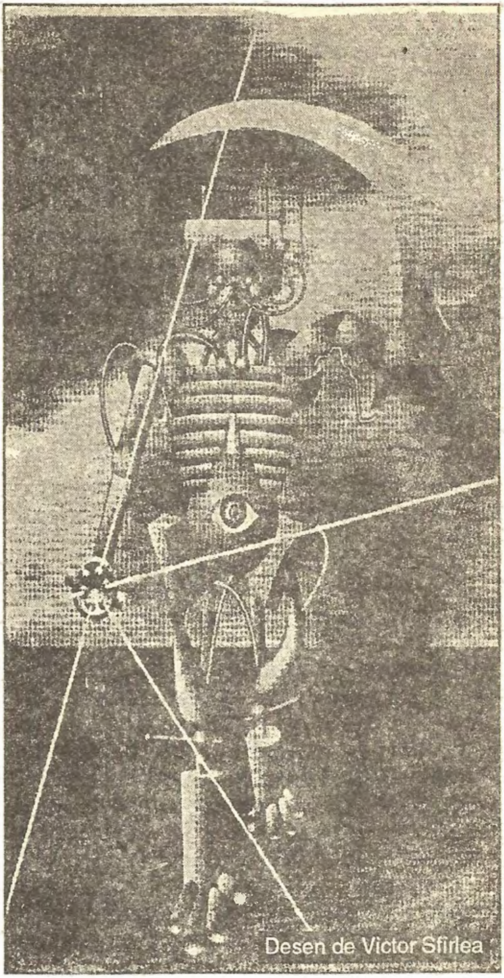
acum sunt cam $10cm^3$ de sclipici. Da, aşa de disperat sunt - creierul îmi dă senzaţia că mi se umflă-n cap de la prea multă gândire, şi-am fost aproape de-un efect întârziat toată dimineaţa. Dar ştiu că Mister Jimmy are dreptate când îmi aminteşte că, dacă brăţara mea afişează pozitiv pentru drog, ăia or să mă nenorocească mâine la arsenal. Râd, fiindcă-mi dau seama că tocmai m-am înscris la coada de pe Chelsea Avenue. Asta-i cea mai nasoală zi din cea mai nasoală viaţă trăită vreodată, şi din moment ce nu pot obţine nimic din ceea ce vreau, poate *ar trebui* să renunţ. Aşa că scot plicul şi-l deschid, şi iată-l pe Ben Franklin înverzindu-mi ochiul, iar pe partea cealaltă cuvintele „In God We Trust" au fost încercuite cu roşu. Poate că motivul pentru care nu-mi simt picioarele atingând trotuarul este că n-am mai ţinut în mână o bancnotă de-o sută de dolari. Nu-i o euforie aşa intensă ca de la sclipici, dar merge.

Dacă scoţi la aer aşa mulţi bani în Southie, golanii îi miros şi se strâng roi, dar poate că-n centru asta se-ntâmplă tot timpul, pentru că tipii la costum nu-mi acordă nici o atenţie în timp ce strecor banii în punguţă, lângă unitatea centrală a lui Mister Jimmy. Pornesc spre casă cu timpul de gândire aproape epuizat şi scorul: Întrebări 32, Răspunsuri 0. Soluţia evidentă este să uit ceea ce tocmai s-a întâmplat şi să petrec puţinul timp care mi-a rămas lăsând acest miracol să se scurgă în toate toaletele mele preferate din oraş. Sunt foarte tentat, dar Mister Jimmy zice: „Chip, dacă ai de ales între costum şi lopată, e un magazin al Armatei Salvării pe strada 11 Iunie," ceea ce nu-i sfatul pe care-l aştept, chiar dacă are sens.

— Dar pentru ce naiba mă aşez la coadă?

„Poate e o şansă să scapi de Mexic. Până acum tot ceea ce ştiu este că o fundaţie „Trăieşte Liber" a fost stabilită ca o organizaţie caritabilă, scutită de impozite, în New Hampshire, acum patru ani. Nu există nici un raport anual şi cineva a pus IRS-ul să le blocheze încasările, dar cel puţin ştim că-s trecuţi în fişiere aşa că, probabil, sunt o firmă legală. Zic că trebuie să verificăm."

Acum sunt îngrijorat, fiindcă „probabil" e-un cuvânt ce ţine de noroc şi eu de obicei am ghinion. Ceea ce vreau de fapt e o chestie sigură, numai că singura pe care-o am e-un sejur de şase luni în iadul verde. Cred că

Desen de Victor Sfirlea

Mister Jimmy are dreptate: când eşti disperat, mergi la noroc.

Aşa că, după o oră, un nou Chip colindă pe Chelsea Avenue, deghizat într-un costum cenuşiu de lână şi-o cămaşă albastră şi-n pantofi de plastic. Am scurtat pantalonii şi-am prins tivul smuls cu bandă Kmart, dar n-am putut face nimic în privinţa umerilor. Tot echipamentul a costat doar douăştrei de dolari, iar ăia mi-au băgat în pachet chiar şi-o cravată de culoarea pizzei vechi. Deci sunt îmbrăcat corespunzător şi mi-au rămas şapteş'şapte de dolari de la îngerul în smoching şi nouă din portofelul pe care l-a aruncat Elvis Malloy pe Harmony Street, împreună cu economiile mele de-o viaţă - doişpe - şi mă-ntreb cât noroc o să cumpăr cu nouăşopt de dolari. Mister Jimmy termină „Contents Under Pressure“ cu Vinnie's Ear pe când ajung la coadă.

Mă uit după Tweezer, dar probabil a intrat deja pe uşă. Coada e mai scurtă - capătul e aproape de colţul lui Hope cu Chelsea, în faţa magazinului de covoare cu preţ redus, Tibawi. Aproape că nu m-aşez la rând din cauza bătrânei doamen care ţine-n braţe un câine. Nu pot suferi câinii, în special câinii lacomi, proşti, inutili ai oamenilor bogaţi. Ăsta pierde ghemotoace de blană sârmoasă şi miroase ca o canapea veche pe care-a lăsat-o cineva în ploaie.

Doamna se-ntoarce şi se uită lung la mine, iar eu mă uit lung la ea şi cred că nici unuia din noi nu-i place ceea ce vedem. Probabil nu agrează creolii - sau negrii, sau hispanicii, sau asiaticii. Poartă un taior de culoarea cimentului şi-o fustă asortată, iar în jurul gâtului are o eşarfă de mătase strânsă cu un inel lat de aur pe care, pariez c-aş putea să iau cincizeci de dolari, dacă-i veritabil. Doamna are păr cărunt, atât de rar că-i vezi pielea albă a capului. Mâneca îi luceşte de la bale de câine, uscate.

— Bună! zic. Ea nu spune nimic. Nu prea pare disperată. Poate că n-a putut să ia bilete la operă.

Dă din cap către mine, mută câinele într-o poziţie mai comodă şi se-ntoarce iar cu spatele. Câinele se cocoaţă şi mă priveşte peste umărul ei.

Coada se târăşte înainte. Afacerile merg straşnic la magazinul de solduri Tibawi. Etichetele cu preţurile covoarelor orientale expuse în vitrină s-au decolorat de la soare. Mai sus, mochetele gazon şi verde-muşchi se-ngălbenesc pe la margini. Un bărbos fermecător, ca un baros, stă îndărătul uşii şi ne priveşte parcă s-ar gândi să-nchidă şi să se-aşeze şi el la coadă. Ar face bine să se grăbească şi să decidă, fiindcă în urma mea a apărut acum un tip fâţâit, într-un costum cu vestă, culoarea mangalului. Alţi doi oameni se ceartă în legătură cu viitorul curs al paladiului la Bursa de Mărfuri în timp ce se aşază în urma lui. Pe urmă vine un golan într-o jachetă Raiders, negru cu argintiu, şi întreabă ce aşteptăm, iar bătrâna doamnă devine rigidă. Când văd sclipirea din ochii golanului, mă hotărăsc să nu-i spun drogatului ăstuia despre necazurile mele. Nu sunt deloc treaba lui şi, în plus, gândul la ele nu face decât să mă scoată din sărite. Nu recunosc nici faţă de el, nici faţă de nimeni altcineva, că nu ştiu exact de ce sunt aici. Hei, nu ştiu exact de ce m-am născut sau unde-a plecat mama sau de ce pute rahatul, e bine? Ignoranţa nu mă face fericit, dar asta-i situaţia. Aşa că-i zic s-o-ntindă, numai că durează câtva timp până înţelege, din cauza tuturor sclipirilor minunate care-i umplu ţeasta. Când pleacă, trag cu ochiul la tipii în costum ce stau la coadă în spatele meu şi, deşi se uită-n altă parte, sunt sigur că se bucură că m-am descotorosit de golan, pentru că nici ei nu vroiau să răspundă la întrebări. Nu le spui străinilor că eşti disperat - e destul de greu s-o recunoşti faţă de tine însuţi. Dar le simt mirosul fricii, sau poate că-i izul propriei mele transpiraţii. Mă-ntreb dacă asta i s-a întâmplat lui Tweezer. Coada m-a subjugat. Nu sunt sigur că mai pot pleca.

Oricum, am ajuns până la colţ când Angela Sternwood trece pe lângă mine fără să mă vadă. Poate că-i vina noului meu costum, dar mă-ndoiesc că mai vede ceva. E-aşa de furioasă încât genunchii nu i se mai îndoaie când merge, iar faţa îi e încruntată, parcă s-ar gândi la lucruri pe care şi-ar dori să le spună cuiva. Sper că nu mie. Aproape cad în stradă când se-aşează la coadă.

— Sternwood!

Mă aplec şi fac semn cu mâna, încercând să-i atrag atenţia.

— Hei, Angela!

E prea ocupată de foratul unor găuri în trotuar cu privirea, iar pe urmă coada mă aduce după colţ, pe Chelsea. Câinele strănută şi

bătrâna doamnă îl alintă, apoi îl sărută. Poate că-i inspir mai multă încredere acum, pentru că zice:

— E bolnav, sărăcuțul, dar știu că ei îl pot vindeca.

Însă eu nu vreau să vorbesc cu ea. O vreau pe Angela. Durează cam treizeci de secunde până ajung la supradoză de curiozitate și merg înapoi. Țipătul lui Mister Jimmy îmi e ca un cui în ureche, așa că-l smulg de acolo. Ei, coada avansează și nu pierd decât nouă locuri.

— N-ar trebui să fii în centru, luându-le orfanilor banii de lapte?

Îmi trimite o privire care-i aproape tot atât de prietenoasă ca un pumn - apoi mă recunoaște.

— O, *nu*. Ce naiba faci aici?

— Eram la coadă, mai în față. Am venit în spate să-ți țin companie.

I se umezesc ochii.

— Iisuse. Nu merit asta.

O lacrimă i se scurge pe față.

— Lasă-mă în pace.

Îmi place felul cum plânge. Unii oameni bocesc, alții își trag nasul și-ncearcă să se oprească, însă cei mai mulți oameni plâng pur și simplu pentru public. Lacrimile Angelei sunt numai ale ei. Nu e rușinată de ele, nu e mândră - sunt ceva ce apare uneori când lumea te izbește în față și nu-i nimeni căruia să-i răspunzi c-o lovitură.

— Ei, n-o să ajungi niciodată să mă cunoști dacă mă tot gonești.

Nu-i spun că mă atrag femeile care-mi cer să le las în pace.

— Ascultă, derbedeule, nu-mi placi deloc mai mult în costum decât îmi plăceai în tricou.

— Mi se pare că stăm la aceeași coadă.

Nu trebuie să răspundă, pentru că rândul se strânge și înaintăm. Când îl pun la loc pe Mister Jimmy, s-a calmat. Dăm colțul și avansăm încet pe Chelsea cam zece metri înainte ca șirul să se adune la loc și să se oprească. Oamenii murmură și mormăie și își așază servietele între picioare și se uită la ceas și se ridică pe vârfuri să privească înainte. Tipul în costum din spatele meu începe să fluiere, de parcă s-ar duce la circ. E chel dar are-o barbă sură, așa deasă că arată ca și când ar avea capul cu susu-n jos. Individul din fața Angelei deschide un readman și-și așază mâna paravan, ca numai el să poată vedea ecranul.

Între timp o privesc pe Angela de la spate. Are degete lungi și suple, de chitarist - nici un inel - și genul de mușchi la picioare pe care nu-i capeți stând pe canapea și uitându-te la comedii de situații. Părul ei roșcat e tuns într-o perie mătăsoasă. Decid că mi-aș putea croi drum pe sub nasul ei. Sigur, i-aș pune-o dacă n-ar fi cine este.

În cele din urmă obosește să se tot poarte de parcă n-aș privi-o.

— De unde-ai luat hainele astea? De la Armata Salvării?

Lacrimile i s-au uscat.

— Le-am găsit pe trotuar, pe Harmony Street.

— N-ar trebui să faci așa multe glume, Chad. Oamenii care sunt într-adevăr deștepți nu încearcă atât de tare s-o dovedească. Știi, dacă ai fi fost cinstit cu mine nu te-aș fi trimis în Mexic.

— Poate că nu plec. Poate de-asta sunt aici, la coadă.

— Crezi c-or să te ia? Clatină din cap. Ei, poate o vor face. Vrei să-ți spun ce gen de necazuri îți pot aduce glumele? Am făcut o glumă astăzi pentru că m-ai enervat.

Se încruntă.

— Nu, nu numai tu; sutele de proli pe care i-am văzut înaintea ta. Nici unul dintre voi nu vroiați să aveți de-a face cu mine. Nu vroiați să mă lăsați să vă ajut, mă insultați. Dar dintre toți, Chad, tu ai fost deosebit de supărător, pentru că ai creier și-l irosești.

Mister Jimmy zice: „Vrei să știi de ce e-aici? I-am verificat dosarul public. Felicitări, Chip, cred că tocmai ai determinat concedierea noii tale asistente sociale."

— Știi, nu le-a păsat că ți-am dat foaia roz. Am de îndeplinit niște cote; asta am fost angajată să fac. Dar au zis că m-am implicat prea mult în discuție. Vezi, am făcut o glumă. Ți-am zis să nu-ți uiți cozorocul și din cauza asta vineri e ultima mea zi de lucru. Au zis că n-am avut o atitudine suficient de profesională. Vor funcționari care pot menține distanța cuvenită.

Ea e cea care mi-a făcut rău, nu? Așa că ar trebui să mă bucur privind-o cum dă de necaz - dar nu pot. Poate din cauză că oamenii din jurul nostru trag cu urechea. Sunt sigur că deja au hotărât că suntem învinși amândoi.

— Se pare că aici, în oraș, ăștia-i ajută al naibii de mult pe golani s-o dea în bară.

— Nu sunt golancă.

Trebuia să ştiu că s-ar simţi insultată.

— M-am dus la liceu, am trecut examenul pentru servicii civile. Oamenii ăştia nu sunt golani.

— Atunci ce fac aici?

— Acelaşi lucru ca şi tine.

— Încearcă să nu plece în Mexic?

Asta-i închide gura pentru o vreme. Coada ne târăşte pe lângă farmacia Chelsea şi duşurile publice Superior – *Apa Noastră Garantat 100% Netoxică*. În timp ce trecem pe lângă restaurantul pescăresc Felipe, aroma uleiului încins îmi aminteşte că astăzi încă n-am mâncat. Mi-e suficient de foame ca să adun rondele de ceapă dintr-o pubelă.

— Îmi pare rău, Chad.

Angela e abătută, cu mâinile în buzunare şi capul plecat, fără să-mi mai lase mare lucru de văzut.

— Mai mult regret că am fost concediată, dar cred că-mi pare rău şi pentru ce ţi s-a întâmplat.

— Sigur, doar că-s Chip.

— Ce?

— Mă cheamă Chip, nu Chad. Ce-are dacă iei ajutor social, ca restu' lumii? Cel puţin până găseşti altă slujbă.

— Nu înţeleg. Scutură din cap. Odată ce-ţi apare un talon de ajutor social în dosar, cei de la personal presupun că, probabil, eşti inapt pentru angajare. Aş fi norocoasă dacă aş găsi ceva cu salariu minim. Poate dacă aş avea nişte economii, aş putea trăi din ele cât timp aş căuta prin JobLink..., dar nu deţin, şi am chiria, hrana, reţeaua şi cartela de transport. Sunt datoare încă cinci ani pentru bursa de studii.

Deci de-asta singura muncă ce mi-au oferit-o ăştia vreodată a fost răzuitul gumei de pe scaunele de autobuz. Mister Jimmy încearcă să-mi distragă atenţia cu "My Career (in Air Conditioning)" de Cheap Wine, care-n mod normal mă face să râd, numai că ar fi trebuit să-mi spună că niciodată n-am avut vreo şansă pentru un serviciu adevărat. Dar tocmai când sunt gata să-l iau la întrebări pe chestia asta, tipul în costum din faţa noastră devine neatent şi-şi înclină readmanul, aşa încât pot să-l văd. Pe un ecran este mesajul îngerului meu despre Vremurile Rele şi Renunţare, pe celălalt sunt aceleaşi cuvinte, dar aranjate într-o altă ordine, parcă ar fi un fel de cod. Îi fac semn cu cotul Angelei.

— Vezi? şoptesc.

— Şi? ridică ea din umeri. E peste tot în JobLink.

Vorbeşte suficient de tare ca tipul în costum să audă şi să-şi închidă readmanul.

— Dacă stau să mă gândesc, unde l-ai văzut? Eşti pe ajutor social, nu-ţi poţi permite să te abonezi la reţea.

— Un tip a venit la mine pe stradă şi-a deschis o fereastră de buzunar. Am tras cu ochiul şi-asta-i tot. El nu mi-a zis nici o vorbă şi pe urmă a dispărut.

Nu pomenesc bancnota de-o sută de dolari pentru că am mai mulţi ascultători decât doresc, chiar dacă-s toţi tipi bogaţi, la costum.

— Încă mai aştept să-mi spună cineva ce-nseamnă.

— *Spaţiul*, prietene.

Când individul cu barbă se-apleacă spre noi, simt mirosul tuturor barurilor de pe DuPont Street.

— Suntem în drum spre noua colonie L5, *Staţia Libertăţii*.

Angela priveşte spre colţul de cer unde lunaticii se joacă de-a casa.

— Tot ce ştiu este că o fundaţie cu mai multe secrete decât CIA a început să dea această reclamă cam acum o săptămână. Un tip de la etajul şaptesprezece a răspuns reclamei miercurea trecută şi, probabil, a primit vreo ofertă, pentru că nici măcar nu şi-a mai dat osteneala să revină şi să-şi golească biroul.

— Nu e *evident*? se bagă iar astronautul în conversaţia noastră. Trăieşte *Liber*. Dacă avem de gând să supravieţuim ca specie, trebuie să ne eliberăm din puţul gravitaţional. Rupeţi lanţurile Pământului. Departamentul Spaţiului are nevoie de *cei mai buni*, de cei mai inteligenţi şi mai viteji. Noii *pionieri*.

Evident că este unul dintre acei gură-spartă care au pentru toate câte o explicaţie – greşită.

— Eu n-am auzit asta, zice tipul în costum din spatele lui. Verişoara mea locuieşte în New Hampshire şi spune că Partidul Libertăţii construieşte un nou co-op în Munţii Albi şi poate recrutează oameni de afaceri ca să ajute la administrarea lui.

— Privesc de-azi dimineaţă de la nouă, spune altcineva. Am ocolit cvartalul de nu ştiu câte ori. Până acum au intrat câteva mii pe puţin, dar n-a ieşit nimeni. Ăştia nu resping *pe*

nimeni?

— Am auzit că la mijloc sunt charismaticii. Ăştia iau pe oricine pot.

— Crezi că îndărătul acelei uşi aşteaptă *Dumnezeu*? pufneşte astronautul. Sigur nu sunt elfii albaştri? Ascultă, *Staţia Libertăţii* se deschide peste numai trei ani...

— Poate că oamenii nu pot pleca, îi spun Angelei.

— Ce?

— Poate că ăştia adună corpuri calde pentru armată. Sau lichidează pe oricine trece de uşă. *Pac*. Îl împuşc pe astronaut cu degetul. Control direct al creşterii populaţiei.

N-o cred neapărat, o spun doar ca să provoc o reacţie. Tac cu toţii preţ de vreo trei secunde şi apoi tabără împreună pe mine, cu vocile ascuţite de frică.

— Poliţiştii n-ar sta pur şi simplu...

— ...un lucru precum Constituţia.

— Lucrurile stau rău, dar nu *atât* de rău.

— ...scurgerea de creiere, zice astronautul. Poate dacă n-ar fi dorit decât oameni pe *ajutor social*...

Mister Jimmy spune: "Uşurel, Chip, ăştia sunt tipi la costum. Nu sunt construiţi pentru necazuri; dacă-i sperii, s-ar putea să facă vreo prostie".

— Bine, zic, bine, aveţi dreptate, şi ridic mâinile să mă predau, dar sunt prea nervoşi ca să ia prizonieri. Mă salvează câţiva golani asiatici în cămăşi-oglindă, care se plimbă ţanţoşi pe stradă, de parcă ar încerca să se hotărască pe care din noi să-l atace mai întâi. În timp ce se apropie, toată lumea încetează să se certe şi se uită urât la ei, inclusiv eu. Sunt surprins de reacţia mea, dar e ca şi când n-am de ales. Şi eu sunt în rând, nu-i aşa? Am ajuns până aici împreună şi avem cu toţii de apărat locurile noastre, şi nici un derbedeu ignorant de pe stradă n-o să-l oprească pe nici unul dintre noi să ajungă acolo unde mergem.

Un golan îl întreabă pe altul:

— Ce aşteaptă gagiii ăştia aici, omule? Transplanturi de personalitate?

Celălalt chicoteşte.

Nimeni nu zice nimic după ce trec golanii. Avansăm încet, timp de câteva minute, în tăcere, iar coada slăbeşte puterea pe care-o are asupra mea. N-am nimic de făcut decât să mă gândesc, ceea ce e o tortură. Mister Jimmy încearcă să mă ajute, cântându-mi melodia preferată, "Go Away Please Stay" cu Lezbeth. Nu merge. Când mă uit îndărăt, cel puţin cincizeci de tipi la costum sunt încolonaţi în spatele meu, dar mă simt de parcă mi-ar sta pe piept. Ne trebuie un cântec tematic. *Aşează-te la coadă, totu-i bine aici la coada cu minte proprie*. Ar trebui să scriu asta şi s-o trimit lui Lezbeth, numai că tipii la costum nu fac aşa ceva. Nu aici e locul meu. Mister Jimmy îmi reaminteşte de Mexic şi-mi spune că ne apropiem de capăt, însă, pe urmă, mă gândesc la o scurgere pe o podea de ciment şi la băltoacele-alea. Ştiu că doar am inventat chestia aia, că ne împuşcă pe toţi. Totuşi, zău că arăta de parcă ăştia tocmai curăţaseră o mizerie, nu-i aşa?

Mister Jimmy zice: "Nu e omorît nimeni. Suntem în America, Chip, iar aceştia sunt contribuabili. Vite din care se mulg bani – ăia nu-şi pot permite să măcelărească cireada. În plus, n-avem de ales".

— Şi de ce-aş avea încredere în tine? Nu mi-ai explicat niciodată că dacă iau ajutor social nu pot primi o slujbă adevărată. Tu ar trebui să-mi spui chestia asta, dar nu, sunt nevoit s-o aud de la Angela.

"Chip, tatăl tău lua ajutor social când te-ai născut, iar tu ai început să-l iei cu mult înainte de-a mă cumpăra. Nu vroiam să te descurajez. În plus, nu e adevărat că nu poţi obţine un serviciu; e doar ceva mai greu."

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Angela priveşte peste umăr.

— Vorbeşti cu mine?

— Nu, mă cert cu Mister Jimmy.

— Cine câştigă?

Nu încape vorbă, prefer mult mai mult să vorbesc cu ea decât cu Mister Jimmy. Când cercelul ei prinde o rază de soare, emană parfum, care precis e plin cu feromoni, fiindcă de-abia mă pot abţine să n-o îmbrăţişez şi să n-o ciugulesc.

— Ce nu înţeleg, zic, e de ce te afli aici. Ai putea apela la un prieten pentru un împrumut care să te susţină.

Face o pauză, invitându-mă să vin lângă ea.

— Am absolvit şcoala luna trecută. De-abia m-am mutat aici.

— Arăţi aşa bine şi n-ai nici un prieten vechi căruia să-i telefonezi?

— A fost o lună grea. Îmi zâmbeşte galben. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bun. Cum se face că nu porţi un Think Mate?

— Îmi place să hotărăsc singură.

— Ei bine, poate eşti mai deşteaptă ca mine.

— Sau tu eşti mai leneş ca mine. Scoţi vreodată chestia aia din urechi?

— De ce? Ideea mă surprinde. Când?

— Ştiu şi eu – când te uiţi la video. Noaptea, înainte să te culci.

O lovesc uşurel cu şoldul.

— Vrei să afli la faţa locului?

Se înroşeşte şi iar se aşează în faţa mea. Nu-mi pot da seama dacă mă tachinează sau nu. Mister Jimmy cântă "Burning the Snow" cu Penile Colony, care hotărăsc că nu-mi mai place ca înainte. Îi spun că pentru o vreme nu mai vreau să ascult muzică. Acum se face mai frig, în timp ce soarele atinge orizontul. Vârtejuri de gunoaie se iscă pe stradă. Coada nu se mai poate hotărî. Se mişcă în spasme. Uneori se repede, apoi se opreşte şi-şi trage răsuflarea înainte de-a se târî mai departe. Probabil unii dintre tipii la costum, din faţă, renunţă şi merg acasă, la friptură şi la aşternuturi curate. Nu sunt suficient de disperaţi. Angela nu pare atât de disperată. Mă-ntreb dacă eu sunt.

Un avânt mare ne face să traversăm Martyrs Street şi aproape am ajuns. În faţa noastră, fereastra galbenă a Infomartului pluteşte deasupra trotuarului, iar reclama o parcurge, scrisă cu litere suficient de înalte ca să fie selecţionate la Celtics. *Infomart... mai mult decât doar informaţii... cunoaştere.* Restul parterului e ocupat de-un magazin de roboţi uzaţi numit Era Maşinilor. Poţi cumpăra aspiratoare-robot şi maşini de tuns iarba, videouri mobile şi cărucioare inteligente care te urmează pretutindeni, tricicluri şi procesoare de hrană care transformă pasta de soia în valoare de un dolar într-o masă pentru şapte inşi – dacă nici unuia dintre ei nu-i e foarte foame. E o vitrină pline cu clone ThinkMate, iar lângă ea sunt păpuşile, modele sport suple în uniforme strălucitoare şi maşini sexuale cu priviri pofticioase, buze mari şi piele care nu se pătează.

Chiar în faţa noastră, trei tipi la costum se desprind din rând şi o-ntind pe lângă noi ca nişte gândaci de bucătărie pe care-ncearcă cineva să-i strivească. După ce dispar, văd că i-au speriat doi poliţai în echipament de luptă complet. Pe alee e parcată o dubiţă de patrulare cu locuri comode pentru douăzeci de inşi. Presupun că până şi tipii la costum sunt arestaţi din când în când. Poliţaii ăştia au o înfăţişare stranie, deşi nu sunt sigur de ce anume, până când Mister Jimmy îmi arată cele două gâlme de pe căştile lor, una pentru reflector, cealaltă pentru lentile. Legitimează oamenii la întâmplare. Caută criminali la o coadă de oameni disperaţi – e o idee atât de bună, încât sunt surprins că poliţaii s-au gândit la ea. "Fii calm, Chip", zice Mister Jimmy. "Eşti pe teren legal până mâine la prânz."

Îi ating braţul Angelei.

— Ăla e echipamentul cu care m-au prins?

Unul dintre poliţai tropăie de-a lungul trotuarului, se opreşte la vreo trei metri de noi şi-i cere unui tip în costum să-şi spună numele.

— Da, numai că noaptea folosesc infraroşii, zice Angela. Când îţi identifică amprentele vocale şi imaginea, îţi pot accesa toate fişierele G3, până la cele zilnice, în mai puţin de trei secunde.

Poate c-aş fi îngrijorat dacă aş înţelege ce mi-a spus, dar informaţiile tehnologice sunt domeniul lui Mister Jimmy. În plus, tipul cu readmanul e suficient de speriat pentru amândoi. E alb ca peretele când se-ntoarce spre Angela.

— Pot citi *datele zilnice*? şopteşte.

Ea încuviinţează. Tipul încearcă să se strecoare pe lângă mine, însă, din moment ce port costum, hotărăsc să joc rolul de cetăţean conştiincios. Reuşesc să-i stau în drum suficient de mult timp.

— Scuzaţi-mă, domnule.

Poliţaiul ăsta ar putea să se ia la trântă cu un urs.

— Vă duceaţi undeva?

Nu-i vine deloc greu să ţină un costum moale. Îl identifică pe tip ca fiind Lawrence Prendergast, data naşterii 7/9/88, un angajat al trustului Atlantic, urmărit pentru anchetă sub acuzaţia de folosire neautorizată a unui instrument de credit. Când poliţaiul îl percheziţionează, află că burdihanul lui Larry este, de fapt, o centură-poşetă căptuşită cu suficienţi bani lichizi ca să cumpere de băut pentru întregul oraş. După trei minute, Larry a fost încătuşat, instruit cu privire la drepturile sale şi urcat în dubă. Dat fiind felul cum cască ochii tipii în costum din jurul meu, mă-ndoiesc că vreunul din ei a mai văzut aşa de-aproape cum se face dreptate.

— Are *noroc* că l-au prins aici, zice astronautul, pentru că-n *Staţia Libertăţii* nu-i nici o

puşcărie. Bugetul era prea restrâns.

Nimeni nu zice nimic. Nu vrem să-l încurajăm.

— Dacă-ncalci legea acolo sus, e de preferat să poţi respira *vid*.

Râde de propria sa glumă. Cineva trebuie s-o facă.

În cele din urmă, ajungem la intrarea aleii. Culorile se şterg în amurg şi e greu să deosebeşti oamenii de umbre. În curând, oraşul va fi suficient de cenuşiu ca să ne ascundă pe toţi, dar la acea oră va fi prea târziu. Uşa cea albă a luat culoarea osului. Suntem la vreo doisprezece metri de ea – în faţa noastră sunt douăzeci, poate treizeci de inşi. Fiecare pas pe care-l fac e o bătălie, şi nu mai sunt sigur dacă vreau să câştig războiul.

"Uşurel, Chip", zice Mister Jimmy, "nu pot face asta fără tine. Aproape am ajuns."

Mă concentrez asupra cefei Angelei şi-i urmez parfumul prin înserare. Sigur am luat-o razna, pentru că stau la coadă ca să sar în prăpastie cu un grup de străini şi, în loc să mă cuprindă panica, asemeni oricărei persoane normale, halucinez despre cum ar fi dacă ea s-ar culca pe-o pernă verde şi pleoapele i s-ar închide, iar buzele i s-ar întredeschide pentru mine. E o tipă în costum şi eu sunt un golan leneş; dar deodată lucrul cel mai important din lume este că atâta timp cât stau la coada asta, n-am să simt niciodată deliciul pe care mi-l poate dărui ea. Îi ating braţul şi ea se-ntoarce, iar acum trebuie să vorbesc, chiar dacă Mister Jimmy îmi zice să tac, şi nu pot gândi, numai că vorbele mă iau prin surprindere şi ascult uluit ceea ce spun.

— Ai minţit când ai zis că n-ai economii. Poate că nu-s suficiente, dar ai ceva. Nu eşti genul care să rămână complet falită. Cât, Angela?

— De ce ţi-aş spune?

Râd, pentru că o dojană de-a ei mă îndreaptă mai mult decât toată voioşia de paradă a lui Mister Jimmy.

— Suma nu merită efortul jafului, dacă la asta te gândeşti.

Aşteaptă să răspund, însă nu zic nimic. Doar ea trebuie să hotărască dacă are încredere în mine.

— Aproape treizeci de dolari. De ce, Chip?

Acum mă gândesc, iar lui Mister Jimmy nu-i place chestia asta, pentru că gândirea nu e treaba mea.

— Chip, Chip! Ce-i asta?

În faţa noastră, căţeluşul cel urât începe să urle. Poate că-i e frică de întuneric. Îmi deschei la gât cămaşa nouă, albastră, scot punguţa, îmi iau banii de lângă unitatea centrală a lui Mister Jimmy. Îi arăt bancnotele.

— Treizeci şi cu nouăşopt fac o sută douăşopt. Pe banii ăştia ai putea să stai în apartamentul meu timp de şase săptămâni, lejer. Chiria e plătită pe luna mai. Aşa c-o să trăieşti într-un subsol şi-o să mănânci supă publică şi-o să-ţi amâni plata datoriei, iar restul o să-i cheltui căutându-ţi o slujbă prin reţea. Lucrul cel mai rău care se poate întâmpla este ca peste câteva săptămâni să te-aşezi iar la coadă, numai că, de data asta, vei fi falită când ai să intri pe uşă. Şi ce? Crede-mă că oricum nu-ţi poţi cumpăra cu treizeci de dolari loc la clasa-ntâi pe navetă.

— *Scuzaţi-mă*, doamnă, zice astronautul, dar sper că n-aveţi de gând să-l ascultaţi pe acest individ. Afirmaţi oare *cu seriozitate*. .

Mă întorc şi-i dau un dos de palmă peste gură.

— Dacă mai scoţi un cuvinţel, moşule, îţi smulg barba şi ţi-o bag pe gât!

Mă uit urât la el şi-mi dau seama că mă crede. Ca toţi tipii la costum, are tot atâta coloană vertebrală cât o banană. Cei din spatele lui murmură dezaprobator, dar sunt prea ocupaţi cu gânduri despre coadă ca să-mi mai facă necazuri.

Lătrăturile furioase ale câinelui sunt retezate când uşa se închide. Mă-ndoiesc că era îmbrăcat corespunzător. Prin frig se răsfrânge ecoul tăcerii. Angela nu s-a mişcat, iar între ea şi tipul în costum din faţa noastră a apărut un interval.

— Mişcaţi-vă, ţipă cineva.

— Hai *să mergem*.

Coada e nerăbdătoare.

— Nu ştiu ce să zic, spune ea.

— Ţi se pare înţelept? Nu-i rău pentru un golan leneş?

— Nu glumeşti?

Sunt suficient de aproape ca să-i văd răsuflarea. Mă gândesc cum ar fi s-o gust.

— Ai face asta pentru mine?

— Sigur. Şi aş face-o şi pentru mine. Aici am o viaţă. Poate că-i împuţită, dar e-a mea. Ai zis că vineri e ultima ta zi. Ce-ar fi să te duci mâine la lucru, să mă scoţi de pe lista

brațelor de muncă și să mă treci la loc, la ajutor social?

"Minunat, Chip", zice Mister Jimmy. "Nu te credeam în stare de asta."

— Nu pot face așa ceva.

— Angela, pe stradă prețul pentru scutire e două sute, așa că nu-mi spune că nu se poate face. Acum n-am așa mulți bani, așa că cer o favoare – de la o prietenă. Ce pot să-ți facă, să te dea afară?

Se gândește.

— Tu unde ai să locuiești?

— Unde naiba crezi? În apartamentul meu, cu tine.

N-am putut să-mi dau seama de la-nceput ce crede despre ideea asta.

"Da", zice Mister Jimmy, "și după ziua de vineri poți s-o dai afară când vrei."

Nu e vina lui că nu înțelege. E precum coada, n-are imaginație. Totuși, trebuie să scot căștile și să le strâng în mână.

Între Angela și ușă mai e doar un tip în costum. Se uită la el și pe urmă înapoi, la mine.

— Nu mă culc cu tine.

— Nu?

Cred că nu mă vede când zâmbesc. N-are importanță.

— Ei, ai face bine să te hotărăști repede, pentru că e rândul tău și să fiu al naibii dac-o să sparg ușa aia ca să te salvez.

Ezită, iar eu îmi dau seama c-o pierd. Poate că Mister Jimmy este un mai bun cunoscător al caracterului decât am crezut. Simt cum țipătul lui mititel îmi bâzâie în pumn.

— E *ilegal*, zice astronautul. Chem poliția. Să nu faci asta, doamnă. Respingi *șansa* vieții.

Când mă-ntorc să-l pleznesc, îmi dau seama c-am făcut o altă greșeală. Individul s-a retras din raza mea de acțiune și, chiar pe întuneric, pot vedea că mă amenință cu un pistol, sau, cel puțin, cu ceva care arată suficient de-adevărat ca să-ncremenesc.

— N-am să-l las pe *nici unul* din voi să facă asta. Sunteți tineri. Aveți tot *viitorul* dinainte.

Mă retrag din fața pistolului, însă acesta mă urmează.

— Dă-i drumul și-mpușcă-mă, nemernicule. Cum spuneai, polițaii sunt chiar după colț. Le plac disperații, oamenii disperați sunt unii dintre cei mai buni clienți ai lor. Ușa e deschisă, astronautule, dar noi ieșim din rând. Asta te face să fii următorul. Ar fi bine să te grăbești, altfel naveta o să plece fără tine.

Privește ușa deschisă, becul fără abajur, holul larg cu pardoseală de ciment. Sunt mai multe băltoace decât erau de dimineață și licăresc *toate*. Coada țipă la noi.

— Mișcați-vă, *mișcați-vă*.

Astronautul mărșăluiește până în cadrul ușii, ca un erou de război acceptându-și medalia, se răsucește și îndreaptă pistolul spre mine.

În lumina ce vine din hol, pistolul arată încă și mai adevărat. Când mă uit fix la țeavă, e de o realitate *sclipitoare*, pentru că efectul întârziat, pe care l-am simțit venind toată ziua a sosit în cele din urmă. Pistolul începe să-mi cânte: "Vino cu noi, Chip, vino cu noi acum. Avem tot ceea ce vrei și tot ceea ce trebuie să știi." Iar muzica mă plimbă către ușa albă, care-mi dau seama, în cele din urmă, că se deschide spre halucinația orbitoare ce nu se sfârșește niciodată. "Nu te putem lăsa", cântă pistolul. "Îți purtăm dragostea." Și seamănă atât de mult cu stilul lui Mister Jimmy, încât sunt nevoit, sunt nevoit, numai că Angela închide ușa cu un șut.

Se-aude un sunet ca o împușcătură care-mi destramă efectul întârziat. Mă clatin, iar Angela mă prinde și mă sprijin cu brațul pe umerii ei. Poate că-i doar cealaltă ușă, trântindu-se.

Privesc cum toți cei din rând înaintează cu un pas, iar apoi îmi desprind lentila de contact a lui Mister Jimmy de pe ochiul drept și-i dau drumul în punguță, împreună cu căștile și unitatea centrală.

Angela mă pilotează către stradă.

— Vrea careva să cumpere un ThinkMate? le zic tipilor în costum, care încă mai așteaptă la coadă. Hei, e Matsushita veritabil!

Traducere de:
Florin Pîtea

Şoc

de Radu Haraga

Moto:
"Eu nu cunosc decât prigoana
Ea este-adevăratul meu ghetto..."
Aduh Gara

— Şi astfel, Domnul făcu în cea de-a şasea zi oamenii, iar ţărâna o preschimbă într-o grădină cum nu mai fu...

Făcându-şi loc cu coatele printre cei adunaţi să asculte Talmudul, un puşti se prăbuşi istovit pe trepte şi şopti ostenit:

— Rabbi, rabbi, vin păgânii...

Abia atunci sângele ce-i picurase dintre coaste îi udă cămaşa. Rabbi Ishmael încremeni, iar un spasm îi scutură trupul firav de sub mantia albă, de sărbătoare. Cu un gest de implorare, căzu în genunchi şi ţipă:

— Doamne, cu ce ţi-am greşit să ne prigoneşti azi pretutindeni? Oriunde-mi întorc faţa văd numai duşmani; prietenii au murit de mult şi, ca şi când n-ar fi de-ajuns, ai pus să fie arse cărţile noastre. Ce preţ vrei pentru izbăvire?

Ceilalţi se ridicaseră şi-i priveau cu nelinişte rictusul care-i brăzda chipul. Rabbi Ishmael deschise gura ca să-şi continue tirada, dar o voce din mulţime îl întrerupse brusc:

— Iahveh e Domnul răzbunării şi al cruzimii, cel care ne-a cerut să suferim pentru a ne câştiga viaţa de apoi. Acum ne plătim preţul de popor ales. Copilul ăsta e o parte a datoriei şi mai e mult până când vom compensa căderea lui Adam...

Câţiva se întoarseră spre necunoscut şi-l ameninţară cu pumnul. Apoi o femeie începu să plângă întretăiat şi, ca la un semnal, toţi începură să strige laolaltă.

— Fii blestemat, oricum te-ai numi! tună rabbi Ishmael de la amvon.

— Eu sunt un biet creştin botezat, nu un ales, aşa cum eşti tu.

Omul stătea în penumbră, lângă ieşirea de serviciu, cam la zece metri de cea mai apropiată bancă.

— Un sfat, rabbi. Ai grijă de magnificul exemplar al Torei, de la care s-au hrănit credincioşii tăi azi. Apără-l chiar cu viaţa ta dacă e nevoie, sau flacăra care l-a convertit pe Moise te va trimite în iad. E ultimul.

* * *

În timp ce vreascurile pârâiau, răspândindu-şi lumina tot mai departe pe măsură ce amurgul se înfăşura peste platoul Paran, rabbi Ishmael căută mâna lui Moses şi i-o strânse în tăcere. Se cunoscuseră în După-amiaza Sângerie, cu două săptămâni în urmă, când trupele aeropurtate ale Iranului debarcaseră în Knesset, Haila, Ierusalim, Tel Aviv şi Jaffa. În câteva ore, Israelul capitulase şi, culmea, se părea că Ghaza, unde arabii nu intraseră, lăsându-le palestinienilor mână liberă, cedase cel mai greu. Fusese un adevărat blitzkrieg, cu transfocatoare luminice pulverizând pe loc, fără somaţie, kibutzuri întregi. Moses îi salvase viaţa, evacuându-l împreună cu membrii comunităţii sale suffite prin subteranele Ierusalimului. Au ajuns împreună în Hebron, fără ca divergenţa iudeo-musulmană să-i despartă. Credeau într-un singur Dumnezeu, la urma urmelor, în acelaşi Dumnezeu care, în câteva zile, reeditase vechea robie în Egipt a neamului lui Israel.

— Spune-mi, Moses, ce făceaţi când am dat buzna peste voi, în După-amiaza Sângerie?

— Dikr, răspunse el simplu. Meditam împreună cu ucenicii mei la ştiinţa inimilor.

— Iar afară ei mureau cu adevărat. Ce cruntă ironie: şi voi vă mortificaţi, dar într-un cu totul alt scop...

Moses tuşi gros, pe jumătate bolnav, pe jumătate iritat de fumul gros ce se ridica din vatra improvizată. Apoi îşi strânse mai tare veşmântul, cândva imaculat, acum pătat şi boţit.

— Veşmintele tale ne-au salvat.

— Şufurile? întrebă neîncrezător Moses. Îmi închipuiam că burnuzurile au făcut-o. Cu ele eram arabii cei mai fanatici posibil.

— Nu, tăgădui rabbi Ishmael. Şufurile au fost. Iranienii încă mai păstrează un respect aproape nebunesc faţă de secta voastră.

Moses murmură încet în barba care începuse să-l facă de nerecunoscut:

— Va trebui să-mi amintesc asta mai târziu. Pur noroc, aşadar. Data viitoare nu va

mai fi de-ajuns.

O vreme, tăcerea fu sfâşiată doar de aripile liliecilor terminându-şi călătoria zilnică între deşert şi peşterile aflate câţiva kilometri mai încolo, peşteri la care iranienii nu ajunseseră încă. Nu aveau trupe destule, iar traversarea deşerturilor iordaniene, egiptene şi a teribilului Zin cerea transportoare sol-sol. Avioanele erau bruiate la trecerea prin Neguev, care înconjura peşterile din Paran, de minele magnetice plasate de israelieni cu mult înainte, încă din '88. Erau numite "arici", puteau fi ascunse cu uşurinţă în nisip şi defazau orice câmp magnetic mai mare de câţiva Weberi, suficient să deregleze aparatura de la bordul Mustangurilor.

"Trebuie să ajungem acolo înaintea lor. Au distrus Qumranul aruncând trei (n-ar fi fost de-ajuns una?) bombe atomice, iar acum vor să ajungă la peşterile sacre şi să distrugă ultimele manuscrise. Şi cel mai rău e că ei sunt capabili s-o facă: au oameni, au mijloace şi, mai ales, urăsc textele acelea atât de mult, încât n-ar ezita să moară numai ca să le vadă dispărute o dată pentru totdeauna de pe suprafaţa pământului."

Moses se încordă brusc. Se apropia cineva – o felină, soldaţi sau numai...

— Eu sunt, spuse Maria simplu şi le întinse un sac. Rabbi Ishmael îl desfăcu în grabă. Înăuntru se găseau un aruncător de minirachete, câteva Uzi şi, ceea ce era cu adevărat important, mâncare, apă şi costume termoizolante.

Femeia îşi întinse mâinile spre foc, cu ochii sticlindu-i de sub burnuz ca la o pisică plecată într-o hoinăreală nocturnă. La cei patruzeci de ani ai săi, mai păstra încă energia care o făcuse faimoasă cu douăzeci de ani în urmă şi o propulsase pentru tot atâta timp în poziţia de şef al spionajului. Adevărata ei identitate n-o cunoştea nimeni. Rabbi Ishmael nici nu-şi dorea s-o cunoască vreodată – probabil că nimic n-ar fi împiedicat-o să-l ucidă, iar el i-ar fi aprobat decizia în acest caz – era cea mai capabilă din tot Israelul. Ea condusese din umbră luptele de gherilă care udaseră străzile cu sângele musulmanilor fundamentalişti şi al iudeo-creştinilor, primul într-o cantitate cu mult mai mare. "Un ocean al..." o durere îi săgetă inima bătrână.

— Ai ceva? îl întrebă Maria, ştergându-şi degetele de lichidul roşiatic.

— A venit, murmură rabbi Ishmael. Am ajuns la optzeci de ani ca s-o văd sosind cu surle şi trâmbiţe.

— Cine?

— Nu contează, răspunse bătrânul. Am avut o viziune. O viziune de coşmar.

— Trăieşti un coşmar, rabbi, spuse malitioasă Maria.

Moses aruncă sacul peste foc şi plasticul sfârâi, apoi începu să ardă mocnit. Fără să se întoarcă spre ea, se gândi cum arăta zâmbetul ei îndurerat care răzbătuse până în uşorul tremur al vocii. Zâmbetul ei *real*. Chipul ei *adevărat*.

— Ce face Hannah? ezită rabbi Ishmael.

Femeia l-a ţintit pe Moses peste umărul bătrânului. Moses ridică din umeri, într-un gest de "mă spăl pe mâini", dar, în cele din urmă, deoarece Maria nu se clinti, înclină din cap.

— Rabbi...

— A murit, nu-i aşa?

Vocea bătrânului era inexpresivă şi dură, dură ca o bucată de oţel. Se răsuci spre ea şi, aplecat de brusca povară a realităţii care-l copleşise dintotdeauna, continuă:

— E inutil să îmi ascundeţi vestea. Eram pregătit de la despărţire s-o aud şi...

— Rabbi, îl întrerupse hotărâtă ea, *nu* a murit. E în comă. Dacă reuşim, o vei revedea, ţi-o promit!

Moses o chestionă umil:

— Dacă reuşim?

— Da. Knessetul a hotărât că eu voi conduce acţiunea de recuperare. E ultima mea misiunea în calitate de membru al guvernului.

— Ultima şi la propriu şi la figurat, Maria. Bineînţeles că am să vă ajut, spuse Moses întinzându-şi mâinile spre căldura focului. Femeia îi răspunse fără să se clintească:

— Bineînţeles că voi fi cu ochii pe tine, Moses.

• • •

Camionul avea opt roţi şi o pereche de şenile, care puteau fi conectate printr-o simplă comandă verbală.

— Rabbi, eşti bun să arunci o privire în spate? O să ai o surpriză.

Sub soarele arzător, rabbi Ishmael porni târşâindu-şi picioarele spre locul unde începeau în nisipul de pe şoseaua strategică cele

două urme paralele şi crenelate ale roţilor. Maşina fusese scoasă dintr-un depozit subteran, de unde Maria îl încărcase şi degajase şoseaua camuflată la zece centimetri sub nisip. În timp ce arcurile degajate de sub plăcile de beton scrâşneau, bărbaţii văzură uimiţi cum drumul urcă spre suprafaţă asemeni unui şarpe uriaş. Fusese construit special pentru o asemenea eventualitate şi, pe măsură ce aveau să-l parcurgă, un om de încredere avea să coboare simultan segmentele lui, pentru a nu fi detectate de radarele de lungă distanţă ale egiptenilor.

Uşa din spate a camionului se deschise cu un miorlăit prelung. Rabbi Ishmael apucă strâns canaturile uşii să nu cadă. Aproape leşinase când îl auziră strigând, gâtuit de emoţie:

— Hannah!

“A fost una din condiţiile târgului, deşi nimeni n-a formulat-o explicit. Matematic vorbind, o condiţie necesară şi suficientă”, îşi spuse Moses, în timp ce-l ajută pe rabbi Ishmael să urce scăriţa îngustă de duraluminiu.

— Rămâi aici, rabbi. Noi îi dăm bice. Vrem să ajungem în seara asta la destinaţie.

Rabbi Ishmael nu-i dădu atenţie şi îşi îmbrăţişă soţia, deşi era legată cu curele de un pat metalic, fixat în locaşuri laterale pe pereţii camionului. De sub el se iţeau firele transparente prin care curgea, pompată de o mică baterie, serul aminoacidic ce o menţinea în viaţă. Hannah era chiar mai bătrână decât soţul ei, iar frumuseţea ei se ştersese sub vântul temporal al zecilor de ani, lăsând loc unei demnităţi aparte, marcată de colţurile gurii uşor lăsate în jos.

Abia după ce uşile bufniră, rabbi Ishmael o lăsă să răsufle şi se aşeză pe unul din cele două scaune. Era astfel aşezat, încât ţinea sub observaţie atât patul lui Hannah, cât şi exteriorul.

— Hannah, începu el, dar falca i se lăsă încet în jos. Înainte de a urca în camion, Maria observă o salamandră de un verde intens, ţâşnind de sub roţile din mijloc şi pierzându-se într-o gaură. Ceva o înspăimântase.

Apoi izbunci infernul.

Femeia se aruncă înăuntru şi urlă către Moses:

— Porneşte o dată!

Mortierul şuieră din nou şi din nou, făcând nisipul să se-nvolbureze în jurul maşinii într-o ceaţă aurie. Şoseaua trepidă sub asaltul obuzelor, dar nu cedase încă. Era un tir de acoperire, iar mortierul se afla probabil la 2-3 km, în vreme ce trupele de elită ale muhaezinilor îşi săpau canalele lor blestemate pe sub pământ. La zgomotul exploziilor se adăuga duduitul sec, specific perforatoarelor, cu care muhaezinii îşi deschideau drum prin stânca de sub picioarele lor, stâncă ce forma substratul Zinului. Moses şi-i imagină îmbrăcaţi în costumele lor de azbest, inspirând greoi aerul comprimat în rezervoarele din spate şi penetrând neobosiţi granitul spre locul în care aveau să iasă. Înspăimântat, apăsă pedala de acceleraţie până la fund, rugându-se ca patul lui Hannah să fie bine fixat. Instantaneu, computerul de bord cuplă motorul şi-i afişă traseul în centrul parbrizului.

— La naiba cu traseul! pronunţă grăbit Moses, ruşinat că dădea astfel glas primei blasfemii din viaţa sa.

Camionul demară cu o uşoară clătinare, după care, cuplând direct în viteza a patra, se avântă înainte. Pe o rază de câteva sute de metri nu se mai vedea nimic, însă Moses recunoştea instinctiv drumul pe care-l contemplase cu câteva minute în urmă.

— Primul segment, spuse Maria şi arătă podeaua.

— 'Nţeles, se hlizi prosteşte Moses. Era depăşit de evenimente.

Pe neaşteptate, Maria îi smulse volanul şi-l roti la dreapta. Maşina patină, iar o roată din spate se prinse într-o fisură. Femeia călcă ambreiajul şi o porni încetişor, apoi acceleră brusc şi “rabla”, cum o numise, se urni huruind îngrozitor. În zornăitul plasticului de pe scaune, care crăpa, Maria îi pasă volanul lui Moses, după care tastă noul curs de urmat. O linie roşie apăru pe hartă, indicând zona optimă.

— Ia-o pe-acolo, îi indică ea o porţiune vălurită. Moses se conformă fără să protesteze, deşi colţii de stâncă golaşă nu arătau prea îmbietori.

— Mayday, mayday. Aici Maria, cod Syntax, prioritate unu. Mă auziţi?

Pe porţiunea de parbriz din faţa ei apăru Adam Satriani, şeful Statului Major israelian. Imaginea era bruiată şi se stingea din când în când.

— Care-i problema?

— Muhaiezinii, Adam. Ştii ce-nseamnă asta.

Adam strigă către cineva, apoi se întoarse din nou spre transmiţător. Transpira din abundenţă şi Moses ar fi pariat că nu era numai căldura la mijloc.

— Ne poţi spune poziţia? O rachetă balistică i-ar pune la punct.

— *Ne*-ar pune la punct! Sunt prea aproape şi, oricum, n-ar avea cine ştie ce efect. Băieţii sapă de zor în stâncă.

— În stâncă?

Adam îşi trase un scaun şi se aşeză.

— O nouă invenţie a saudiţilor. S-au coalizat cu toţii împotriva noastră. Dar să lăsăm vorbăria. Ce ai de gând?

— Un desant. Vom dezactiva momentan "aricii".

— În departamentul tău sunt spioni nedepistaţi.

— Mai am doar cinci oameni lângă mine, Maria. Membri ai guvernului. Restul sunt morţi sau au fugit. Oricum, nici eu nu ştiu când voi lua decizia. Trupele mele sunt pregătite. Aştept semnalul tău.

Maria îşi potrivi colţul burnuzului.

— Va fi o buclă Roesner. Îţi mai aminteşti?

— Desigur. Anunţă-mă şi în cinci minute băieţii ajung la tine. Va fi ultima oară când vor năvăli din subterane. Nu-i voi obliga să lupte pentru o cauză pierdută. La revedere.

— Adio, Adam.

După ce imaginea se plie, redând parbrizului transparenţa, femeia şuieră.

— Trădătorul! Computer, apelează resursele vitale.

— HIGHRAM-ul încărcat, îi răspunse o voce sintetizată.

— Transmite pe canalul 5 următorul mesaj: "Cod Uranus. Solicit un desant la 3-5-0-177, fără artilerie..."

Când termină de dictat, fără să se întoarcă spre Moses, îl îmboldi:

— Accelerează. Mai avem trei minute.

O altă linie roşie se termina într-o cruciuliţă, chiar la gurile ascunse ale peşterilor sacre.

— Va fi o învăluire coaxială tip Ardeni, hotărî Maria. Noi vom fi în centru, iar paraşutiştii vor prinde în cleştele lor grosul viermilor de stâncă musulmani.

Moses tresări. Maria îl linişti:

— Nu la tine mă refeream, ci la muhaiezinii lui Satriani. Oamenii mei îi vor căsăpi cu mâinile goale. Sunt cei mai buni soldaţi din lume.

Nu glumea deloc şi, totuşi, Moses se îndoi că aveau să reuşească. Pe cronometrul de bord, timpul curgea în sens invers. Maria reconectă codul Syntax şi, când văzu că Adam apare pe ecran, îi spuse:

— Lansează escadrila, amice. Escadrila ta fantomă.

— Ce tot vorbeşti, Maria?

— Eşti un bastard, ca şi mine dealtfel, numai că eu nu am două feţe.

Se aplecă spre imaginea LCD:

— Cu toate astea, ai uitat un mic amănunt. Eu am trei feţe şi nu trădez, Satriani.

Moses trăgea cu ochiul, plin de curiozitate, escaladând dunele şi realizând corecţiile corespunzătoare abaterilor de la traseu.

— Pac, zise femeia şi Satriani se prăbuşi cu capul pe ecran, împroşcându-l cu sânge.

— Pe muntele Sinai! exclamă Moses. Cum ai reuşit?

Maria închise ecranul, mormăind ceva de genul: "am oameni pretutindeni".

— Am ajuns.

Deschiseră portierele şi coborîră. Cu siguranţă că muhaiezinii ieşiseră la suprafaţă şi-şi ambalaseră şenilele, iar acum, folosindu-se de radare autopurtate, le scanau în permanenţă poziţia. Cei patru nu se îndoiră nici o clipă că în curând aveau să-i ajungă din urmă. Înfiorat, rabbi Ishmael strânse mai tare legătura din jurul pieptului, unde se afla ultimul exemplar din Tora. Asista la prăbuşirea unei lumi şi la răsăritul roşiatic al alteia. Amintindu-şi de revelaţia pe care o avusese cu două zile în urmă, strivi o lacrimă în colţul genelor şi se îndreptă spre ceilalţi.

Când atinse nisipul fierbinte, aproape că fu gata să cadă. Lângă el, suprafaţa deşertului se învolbură, formând o curioasă excrescenţă, apoi uniforma galben-pătată ajunse la verticală şi-l salută.

— La ordinele dumneavoastră! Detaşamentul este pe poziţii şi gata de luptă.

Cu un Uzi modificat, Maria îi indică:

— Poziţia coaxială numărul 3 Ardeni. Nordul e încolo.

Deşi indicase vestul, celălalt înţelese. Era unul din elementele strategiei: poziţia de luptă se desfăşura în funcţie de punctele cardinale. Acestea erau fixate independent de roza vânturilor, în funcţie de configuraţia terenului şi de alte corelaţii. Capul de pod era solid fixat deasupra cavernelor bine camuflate.

— Noi ce facem? întrebă Moses.

— Aşteptăm lângă camion.

"Momeală", îşi spuse Moses. "Fie cum vrei tu, Allah. Fie ca pieirea mea să-ţi sporească gloria şi iartă-mă dacă ţi-am greşit alăturându-mă acestor oameni."

Pe culmea dunei din dreapta lor se iviră primele şenilete. Peşterile erau la stânga, iar poziţiile soldaţilor nu le cunoştea decât Maria. Rabbi Ishmael înălţă o scurtă rugă fierbinte, nu pentru el sau Hannah, ci pentru manuscrisul legat în piele care atârna mai greu decât o piatră de moară.

— În camion, ordonă femeia.

Se căţărară tăcuţi, adulmecând mirosul de cauciuc topit şi (iluzie?) vagul parfum de mosc al Mariei. Muhaiezinii se lăsară să alunece în tăcere la vale, iar ei putură auzi ţăcănitul armelor pe care aceştia le încărcau în mers.

Lupta se termină în treizeci de secunde. Israelienii ieşiră din nisipul în care se îngropaseră fără nici un zgomot şi, exact în spatele hidoaselor costume etanşe ale muhaiezinilor. Cu icnete scurte, aceştia se prăbuşiră. Pe dosul costumelor lor se iţeau găurile enorme pe unde pătrunseseră perforatoarele abandonate lângă şosea. Nu mai avuseseră nevoie de ele şi le azvârliseră, urmând să fie recuperate de infanteria care-i urma.

— Să mergem.

În mijlocul peisajului, trei caractere vietnameze descinseră pe rând, în spirală.

END OF SIMULATION. NEXT LEVEL?

WAIT, gândi Moses.

Retrăgându-se din spaţiul virtual, devenit acum o întretăiere de paralelipipede, admiră gheaţa de protecţie cristalizându-se peste structurile matematice, asemeni unor faguri de miere. Îi plăcea la nebunie movul asociat cu torsul de motor de înaltă putere scos de sub tensiune. Pe măsură ce se îndepărtau de vectorul de origine al matricii, fagurii se micşorau şi tunelul creştea în lărgime. Întrezări mai întâi consola propriu-zisă, după care afişele de pe pereţi chemând la o grabnică mântuire a sufletului. Moses îşi deconectă senzorii papilari. Numai el fusese atât de trăznit să adapteze senzorii matrivirtuali pentru a se plia pe limbă. Acolo era concentrată o enormă cantitate de reactivi, care urcau conductivitatea până la 30 000 de volţi pe milimetru pătrat şi, prin urmare, schimbul de informaţie între creier şi matricea virtuală era extrem de rapid – cam de o mie de ori mai rapid decât la senzorii plasaţi pe osul parietal sau pe ceafă. Timpul cerebral, care se derula de o sută de ori mai repede într-o matrice obişnuită, era de mai multe mii de ori accelerat prin intermediul limbii. Moses se întrebă cum ar arăta dacă s-ar fi produs un scurt circuit în rabla lui de consolă. Probabil că negru carbonifer din cap până-n picioare, începând cu limba.

Pe LCD apăru scorul: 5007.

Rotindu-şi scaunul, Moses îl chestionă pe moşuleţul care încă moţăia pe un maldăr de reviste ferfeniţite:

— Cât a durat, rabbi?

Rabbi Ishmael căscă şi îi răspunse:

— Treizeci de secunde.

— Treizeci şi una, îl corectă Maria şi îl trase spre ea.

— Ştii că eşti nebun? zise femeia.

— Atunci de ce continui să faci dragoste cu mine? ridică din umeri Moses.

— Pentru că mă dau în vânt după nebuni, îi răspunse ea şi-i puse piedică. Moses se trezi întins la podea, cu Maria deasupra. Rabbi Ishmael răsfoia preocupat exemplarul din Tora.

— Hopa, ce inventivă ai devenit de la o vreme!

O îmbrăţişă, apoi îi şopti:

— Nu acum, te rog. Nu că m-aş ruşina de rabbi – e mai presus de orice păcat, dar trebuie să rulez programul din nou. Voi introduce multe chestii şi-i voi mări dificultatea.

— Chiar ai crezut că...? Glumeam, Moses.

— Îmi testai reacţiile, nu? Las-o baltă. Oricum ţi-a făcut plăcere.

Asta era stilul Mariei, modul ei de a fi. Subtil, deschis şi lipsit de echivocitate, toate laolaltă.

— Uită-te şi peste astea,

Rabbi îi întinse o foaie scrisă de la dreapta la stânga. Era plină cu liniuţe urmate de observaţii de genul: "dacă eram capturaţi în deşert?", "dacă lansau ei o rachetă balistică peste noi?", "dacă cel care controla segmentele drumului ar fi orientat aiurea drumul?", "dacă n-am fi găsit un camion?", "dacă muhaiezinii ne încolţeau în Ierusalim?" şi tot aşa înainte. Erau o groază de posibilităţi acolo. Cel mai mult îl duru ultima întrebare:

"dacă Maria ar fi trădat?". Îi privi părul roşcat revărsându-se în bucle delicate peste jacheta de piele şi-şi spuse: "Dumnezeule, este posibil!". Rabbi subliniase întrebarea cu o linie roşie. Aşadar, se îndoia serios de loialitatea ei.

— Vom străpunge blocajul împreună, la fel ca până acum, hotărî Moses. Aveţi noroc că am stat trei ani în Haiphong şi vorbesc vietnameza perfect, altfel ar fi trebuit să aşteptaţi o oră până-i schimbam limba de bază din sistemul de operare, continuă el, arătând spre hardware-ul împrimat într-o parte cu "Made in VIÊTNAM". Am dat câteva zeci de mii de dôngi pe el, munca mea cât am stat acolo, dar zău că merită. E visul oricărui spărgător de gheaţă.

— Ne revedem peste treizeci de secunde, îi spuse Maria şi-l sărută cum numai ea ştia s-o facă.

— Mi se vor părea secole departe de tine, glumi Moses.

Era adevărat. Conectându-şi senzorii cu iz sălciu pe limbă, Moses rememoră ciudatul concurs de împrejurări care-l adusese aici. Era în tranzit spre Europa, vechea şi decadenta Europă, după câţiva ani de "specializare" în Vietnam, unde învăţase toate trucurile meseriei. Acolo reuşise să-şi obţină atestatul de programator-decodor sau de "spărgător de gheaţă", adică de personalitate compatibilă cu vectorul origine al matricii şi, deci, capabil să pătrundă prin mecanismul ei de protecţie. Matricea era un sistem de calcul cu funcţii de IA, uneori capricios, iar unora (care formau majoritatea oamenilor) ce nu le dădea voie să intre înăuntru. "Trebuie să le tratezi ca pe un copil mic şi ţâfnos", îi arătase prima dată maestrul său.

Apoi, în Israel, izbucni războiul. Guvernul aflase de prezenţa lui şi, mai ales, de calificativul PERFECT obţinut la examen şi, în vreme ce-şi împacheta consola (singura lui avere) ajutat de Maria, uşa se pulverizase, lăsând să treacă un moşuleţ simpatic, urmat cu respect de ofiţeri în uniforme kaki.

— Vă rog să mă iertaţi, zisese rabbi Ishmael, dar dumneavoastră sunteţi singurul care mă poate ajuta...

— N-am nici un chef de muncă azi, domnule.

Rabbi îl privise umil, cu o figură de câine fără stăpân şi adăugase:

— E vorba de cea mai preţioasă moştenire a poporului meu. Ea va ajunge la loc sigur doar cu ajutorul dumneavoastră. Maria îl urmărea cu gura căscată şi, când vru s-o chestioneze, izbucniră amândoi în râs. Nici el nu ştia de ce acceptase. Presupuse că din mândrie; rabbi Ishmael îi oferise o momeală irezistibilă, o provocare în cel mai strict sens al cuvântului. Planul era următorul: Moses urma să ruleze o simulare a etapelor pe care le vor parcurge până la recuperarea completă a manuscriselor ascunse în peşterile din platoul Paran. O copie a realităţii care să includă orice situaţie posibilă, orice piedică şi care să-i dea cheia rezolvării lor. Lucrul efectiv pe consolă era calculat să dureze două-trei minute, timp în care Moses avea să analizeze orice factor, cât de mic, ce le putea influenţa căutarea. Scopul era ca ei să ajungă vii şi nevătămaţi cu manuscrise cu tot la un loc sigur, ţinut secret până imediat după recuperarea efectivă. Moses recunoscuse că strategii lor posedau o oarecare genialitate.

— Dar ce vă face să credeţi că manuscrisele mai sunt acolo şi povestea lor nu e doar o legendă?

— Cunoşti istoria peşterilor de la Qumran?

— Vag, spuse Moses.

— Cu douăzeci de ani în urmă, nomazii au găsit aşa-zisele "manuscrise de la Marea Moartă". Ele atestau una din cele mai vechi tradiţii evreieşti.

— Mi-ai stârnit curiozitatea.

Afară, gloanţele răpăiau din când în când pe blindajul maşinii. Mergeau într-un loc sigur, unde arabii nu aveau să ajungă în mai puţin de două ore, cartierul fiind apărat de comandouri de mercenari fanatici.

— Sulurile conţinând texte sacre, unicele surse ale credinţei în vremea aceea, se uzau foarte repede datorită deselor folosiri în sinagogă. Când scrisul copistului devenea ilizibil, ele nu erau distruse, fiindcă ar fi atras mânia îndreptăţită a lui Iahveh, slăvit fie numele Său. În schimb, erau depuse în peşteri anume alese şi lăsate în voia Domnului.

— Dar dacă scrisul ajunsese ilizibil...

— Există un aparat numit regenerator, pus la punct de experţii noştri special pentru asta.

— Deci nu vă mai rămâne decât să le regăsiţi, efectiv.

— Exact.

Pentru un moment, Moses lăsă să i se

zărească strălucirea din pupilele sale.

— Ideea mă încântă, pur şi simplu. Spune-mi, totuşi, cum au reuşit să vă distrugă toate manuscrisele Torei, cu o excepţie?

Fruntea bătrânului se încreţi. Rabbi era pământiu.

— Glicolcianină. Au răspândit-o pretutindeni, au infestat apa cu ea, iar din apă a ajuns oriunde exista acest nume – Tora.

— Viruşi chimioinformaţionali? Credeam că va mai dura vreo zece ani până când vor apărea.

— Când ai banii şi petrolul lor, obţii cu uşurinţă specialiştii de care ai nevoie. Oricum, exemplarul respectiv a scăpat datorită unui avertisment.

Pentru el a murit un copil şi mor mulţi alţii acum. Fraza îl obseda, chiar şi după "spălarea de creier" din matrice. Oboseala se acumula mereu. Înlăuntrul realităţii virtuale n-o simţea, dar la ieşire va fi îngrozitor.

Rabbi Ishmael îi puse degetele pe umăr:

— Înainte de a rula chestia aia, cum îi zici tu...

— Nivelul doi al simulării.

— Exact. Vreau să-ţi spun ceva. Maria, ne laşi o clipă singuri?

Ea se conformă fără să crâcnească.

— Revelaţia chiar acum am avut-o, fiule, îi zise rabbi după ce Maria ieşi. Ceea ce ai rulat tu e un fleac pe lângă ce ne aşteaptă.

Înghiţi în sec.

— Antichristul a sosit. Apocalipsa e în plină desfăşurare. Am auzit la radio că Hanoiul şi Tokyoul s-au aliat cu Iranul, iar Statele Unite le-au declarat război.

Moses îl îmbrăţişă, bătându-l pe spate.

— Mulţumesc, îmi va veni mai uşor.

— Mai uşor?

— Ştiu cum o să ne descurcăm.

Rabbi surâdea întrebător.

— Diavolul e un analfabet în ale informaticii în comparaţie cu mine. Îl voi pulveriza.

• • •

GOOD AFTERNOON, MY FRIEND. AGAIN HERE?

Pe pereţii camerei, proiecţia dublată de o voce vietnameză tremura în culori fantastice, nemaivăzute. Cuvintele în engleză jucau însă doar în mintea lui Moses – aşa se descurca mai uşor.

GOOD AFTERNOON, MATRIX. INPUT LEVEL 2.

WANNA HELP?

NO. I'LL RUN IT MYSELF.

LEVEL 2. DIFFICULTY?

MAXIMUM.

POINT OF START?

JERUSALEM.

UPDATING. PLEASE WAIT...

Pentru cei din exterior, matricea azvârlea în afară o învălmăşeală de imagini derulate cu o viteză incredibilă. Înăuntru, filmul curgea perfect coerent: la început Domul de Stâncă pe fundal, urmat de Zidul Plângerii drept în faţă. "Ce ironie", medită Moses, "cel mai vechi monument al Islamului la doi paşi de obiectul veneraţiei iudaice, simbolul destinului lor înfricoşător. Câtă cruzime!" Duduitul motoarelor îl atenţionă că tancurile dăduseră colţul şi se îndreptau spre ei.

— Vânătoarea a început, rabbi. Ne caută.

— Şi cum scăpăm?

Blindatele dăduseră colţul şi formau în acest moment o linie dreaptă. Erau şase, cu tunurile lor ghintuite aţintindu-i. Din turela unuia, un individ tuciuriu rosti ceva în arabă, folosindu-se de o portavoce.

— Ne cere să ne predăm, explică Maria. Altfel trec cu şenilele peste noi.

Civilii din spate începură să se agite. O altă duzină de tancuri apăru în spatele primelor.

FREEZE, ceru Moses.

Nanosecundele curgeau pe cronometru cu o precizie demnă de invidiat.

ANY SOLUTION?

YES. SURRENDER.

Plină de solicitudine, matricea generă schema tridimensională a unui DRAGON şi îi explică:

— Acest tip de blindate a fost proiectat pentru o deplasare rapidă. În partea de jos conţine o gură de aerisire prin care sunt evacuate, în paralel, gazele rezultate din arderea motorinei. Aerul intră prin orificii laterale, unde e răcit şi iese prin podea asigurând o temperatură convenabilă în deşert. Soluţia este să aşteptaţi ca el să atingă 60 km/h (aproximativ) şi să turnaţi o mână de nisip acolo. Durează cam treizeci de secunde până se blochează motorul (filtrele îi vor fi înfundate). Tancul va frâna brusc, va provoca un

ambuteiaj şi...

MOSES, NU MAI ESTE TIMP.

RABBI.

MATRIX, URGENCY. LET MY OUT.

Cu o forţă incredibilă, matricea îl expulză afară. Îşi dădu seama că se află pe podea, plin de transpiraţie şi Maria îl ajuta să se ridice.

— Care-i problema?

Rabbi demonta deja consola, într-un mod care-i dădea lui Moses mâncărimi. Enervat, îi smulse şurubelniţa, îşi trase firele senzorilor de pe limbă şi se apucă să o descompună.

— Au străpuns liniile noastre de apărare. În zece minute vor da buzna aici, cu lipsa lor de maniere obişnuită. Sunt nişte barbari, Moses şi sunt capabili de orice pentru recompensa pusă pe capetele noastre.

Moses se opri din şurubărit.

— Cum adică *noastre*?

— Fotografiile noastre au apărut la televiziune. Ale mele, ale Mariei şi ale tale. Al-Hammad a capturat emiţătoarele video şi le-a conectat prin satelit la posturile TV din Arabia Saudită. Deversează non-stop absurdităţi, cereri de cedare necondiţionată şi un filmuleţ cu noi trei.

— Sper să fie măcar o recompensă babană, mormăi hackerul.

— Un milion de dolari ţi se pare de-ajuns?

— Un milion? De unde au banii ăştia?

Rabbi le împărţi grenade defensive şi câte un Uzi.

— Secret.

— Hai să ne cărăm, le ceru Maria şi deschise uşa cu piciorul. Coborîră pe scările prăfuite, dispuse în spirală. Un soldat le lumina calea – energia electrică fusese tăiată chiar la ieşirea lui Moses din matrice. “Bine că n-am rămas blocat înăuntru. Un şobolan într-o cuşcă craniană – brrr!”

Pe o străduţă îngustă, mărginită de palmieri, un camion cu opt roţi îşi făcea siesta.

— Acelaşi camion într-o nouă prezentare. Nu-i aşa, rabbi?

Ceilalţi dispăruseră.

— Rabbi?! Maria?!

“Ceva nu e-n regulă!?”. Un tomahawk i se înfipse în ceafă şi Moses leşină. “Cine dracu' a resetat conso...?” mai apucă el să genereze.

• • •

— Bună dimineaţa, spărgătorule de gheaţă.

— Zi-mi SG sau Moses, pur şi simplu, doar îmi ştii numele.

Pe pervaz era cocoţat un omuleţ straniu, îmbrăcat în frac şi cu cravată, purtând cu demnitate pe ţeasta lui pleşuvă un joben ameţitor de înalt. Negru tăciune din cap până-n picioare.

— END OF SIMULATION, rânji omuleţul. Astea sunt cuvintele magice mult aşteptate, nu? Convinge-mă că le meriţi.

Se aflau într-o cameră de spital. Din braţul drept îi porneau două tuburi de plastic paralele, străbătute de un lichid auriu.

— Ce eşti tu?

— Bună întrebare, amice. Satan îţi spune ceva?

— Îmi spune multe, prea multe chiar. La urma urmelor, cine a resetat consola când eu eram înăuntru?

— Eu. Ajunsesei prea departe cu... hm, simularea. Asta dăuna intereselor mele.

— Şi în ce constau, mă rog, interesele tale?

— Ai pătruns adânc de tot în sistem, iar eu – haţ! – te-am halit. Convinge-mă că meriţi să ieşi.

Fraza se repercută cavernos, ecou după ecou, în spaţiul dintre ei.

“Prima problemă: realitate sau virtual? Să verificăm.” Fără grabă, Moses îşi smulse perfuziile şi nu păţi nimic. Îl împinse pe omuleţ peste pervaz, ceea ce-l enervă îngrozitor – şi omuleţul rămase pe loc. De data asta însă erau numai ei doi şi cele zece dimensiuni curbate ale matricii.

MATRIX, LET ME OUT.

— Idiotule, scrâşni scamatorul, *eu* sunt matricea! Gata cu joaca. Ai pătruns pe un domeniu privat.

Umbra lui şi umbra hackerului, deformate fantastic pe canavaua dimprejur.

— Rabbi Ishmael şi Maria te aşteaptă un nivel mai sus, dragul meu, spuse paznicul, mângâindu-şi faţa cu degetele lui fine. În capul lui sosise viscolul. “E sfârşitul.”

— Da, e sfârşitul, încuviinţă diavolul. Eşti înăuntru de prea multă vreme. Sinapsele cedează una câte una, lăsând micii tăi neuroni să moară izolaţi unii faţă de alţii.

O dungă penetră mintea lui vâjâind de oboseală.

MOSES, YOU'RE RIGHT?

NO.

BEGINNING EVACUATION.
THANKS.

În cele din urmă, cineva din exterior spărsese codul şi îi venise în ajutor. Sau, poate că matricea era înzestrată cu empatie şi simţise că e la anaghie – în lucruri de acest gen nu poţi fi niciodată sigur. Dimensiunile porniră curgerea lor uşoară accelerată în sens invers, iar hidoasele accesorii ale celuilalt dispărură, lăsând să se întrezărească o asociaţie de cuante binare. Omuleţul era alcătuit din energie pură şi, înainte de a fi înghiţit de programul antivirus, strălucirea lui aproape că-i distruse nervii optici.

INTRUDER FINISHED.
WHO WAS THERE?
YOU'LL NEVER KNOW, MY FRIEND.

Dar Moses aflase deja că miza era cu mult mai mare şi că era imposibil să ajungă în spaţiul normal. Deocamdată. Fie că realitatea propriu-zisă nu mai exista, fie că matricea nu-l lăsa să acceadă la ea, Moses era deja pregătit pentru următorul nivel al simulării, pe care el însuşi o crease.

Tunelul din jur se dilată într-o explozie tăcută, spectrală, cu mii de clişee de filme gonind de-a valma peste ceea ce ar fi trebuit să însemne penultimul nivel al simulării.

NEXT LEVEL: REALITY. GOODBYE.
SEE YOU LATER.

— Aşa mai merge, şuieră Moses.

Maria îl ştergea cu un prosop cu gust acrişor.

• • •

Pe fereastra larg deschisă pătrundea înăuntru lumina primăvăratică a soarelui, întretăiată de ţipetele şoferilor şi ale purtătorilor de ricşe. Erau în Hong Kong-ul chinezesc, vechiul oraş în care multe se schimbaseră, dar pocnitorile şi strigătele de "Hai!" punctate cu înjurături rămăseseră aceleaşi. Alături de el, Maria dormea ghemuită. O sete cumplită îi uscase cerul gurii şi, când întinse mâna după pahar, nimeri peste un plic alb. Pe el, cineva dactilografiase:

PENTRU MOSES RAHMANINOV.

Îi tăie marginea cu un cuţit de bucătărie şi, aşezat pe marginea patului, se trădui să-l citească până la capăt. Deşi era redactat în idiş, formulările nu-l înşelară. Numai o IA scria astfel. Sau numai... Moses nu îndrăzni să-şi ducă gândul până la capăt.

Textul ei arăta cam aşa:

"Dumnezeu – slăvit fie numele Lui – făcut-a lumea în şapte zile magice.

În prima zi, Dumnezeu spuse: "LET THERE BE INFORMATION". Şi fu informaţie.

În ce-a de-a doua, Dumnezeu creă cifrele 0 şi 1, după un extraordinar efort de abstractizare. A durat câţiva eoni, care, pentru El, aduseră mult cu ceea ce voi numiţi secunde.

În a treia zi, Dumnezeu formă codurile binare. O feerie de concepte ilumină Universul, până atunci gol şi deprimant.

În a patra zi, minune a minunilor, Dumnezeu plămădi matricea şi se jucă înăuntrul ei, îngrămădind unele peste altele straturile Pământului, iar deasupra lor aşeză mările şi râurile şi pădurile şi munţii şi stepele şi junglele şi deşerturile. Suprema lui realizare fu însă lanţul de materie vie, care culmină cu fiul Lui, Omul.

În a cincea zi, Dumnezeu construi din infinitatea Lui primul program şi, când îl lansă, se bucură văzând că el se hrănea din propriul trup, la nesfârşit, fără să fie necesară intervenţia Lui. Aceasta fu prima lui simulare, numită Istorie.

În cea de-a şasea zi, Dumnezeu îşi aminti că îl alungase pe Sheitan din raiul lui, iar acesta îi jurase distrugere. Deşi Armagedonul era încă tare departe, ascuns în negura vremurilor, deşi ştia că avea să-l câştige şi cum avea să-l câştige, Domnul hotărî să fie prevăzător şi să ruleze o simulare a bătăliei finale, în care să fie cuprinse toate capcanele posibile. Fiindcă îi trebuiau date pentru simulare, trimise o părticică – cunoscută sub numele de Christos – pe Pământ pentru a culege datele concrete necesare magnificului Său plan. Copilul Său sosi printre oameni, îi ilumină sondându-le astfel întunecimea şi se lăsă răstignit pentru a cunoaşte experienţa deplinului sacrificiu al părţii pentru Întreg.

În cea de-a şaptea şi ultima zi, Dumnezeu rulă prima şi ultima sa simulare, care se dovedi atât de reuşită, încât ajunse realitatea din urmă şi o depăşi furtunos. Astfel, la capătul acestei extraordinare sforţări, Dumnezeu învinse armatele murdare ale întunecimii şi le distruse până la ultima sămânţă, după care înfăptui Judecata şi îi izbăvi întru veşnicia Sa pe toţi cei rămaşi în viaţă.

Şi se mai spune că în această bătălie el ar fi fost sprijinit de profeţi, adică de oameni iniţiaţi în tainele sublime ale informaţiei. Ei s-ar fi înălţat prin extaz până la originile lumii şi, de acolo, ar fi înecat în flăcările Domnului pe toţi cei ce se opuneau, numai cu puterea credinţei lor. Şi li s-a spus profeţilor "spărgători de gheaţă", de la bucuria adusă armatelor albe ale îngerilor cu îndemânarea lor într-ale minţii. În semn de recunoştinţă, Dumnezeu a dăruit profeţilor matricea, pentru ca ei să înnobileze creaţia Lui cu imaginaţia lor fecundă.

La sfârşitul timpurilor, profeţii au făurit un alt timp şi o altă Istorie, ambele perfecte, pentru ca ceilalţi oameni să trăiască fericiţi vieţile lor anterioare. După aceea, ei au ales de bunăvoie uitarea şi matricea le-a fost luată înapoi, lăsându-li-se, în schimb, luminoasa lume nouă. Astfel, se instaură Împărăţia lui Dumnezeu pe Pământ, acum şi-n vecii vecilor slăvit fie numele Lui, Amin."

Dedesubt se găsea şi un post-scriptum, semnat de rabbi Ishmael:

"Matricea ta a tipărit această scrisoare, după care s-a scurtcircuitat. A fost o întâmplare foarte curioasă, pentru că a făcut-o imediat după ce te-a expulzat şi fără nici o cauză aparentă. Mă rog, tu cunoşti mai bine ca mine secretele ei şi înţelegi probabil ce-a păţit. Am sigilat scrisoarea fără s-o citesc şi ţi-o trimit alăturat.

Cum la ieşirea din Virtual nu-ţi aminteai mare lucru, am urmat fără ajutorul tău etapele simulării. Cu unele infime modificări impuse de realitate, mă rog. Sper că nu te simţi jignit. Planul a decrus magnific: arabii au suferit o înfrângere zdrobitoare la Haifa şi s-au predat necondiţionat, împreună cu aliaţii lor (n-are rost să ţi-i înşir aici, sunt vreo două duzini). A fost, într-adevăr, o învăluire coaxială 3 Ardeni, iar americanii şi cei din CEE au ajuns la timp pentru a înclina balanţa victoriei în favoarea noastră. Ideea ta cu folosirea ca momeală a aşa-ziselor peşteri sacre doldora cu manuscrise fictive a fost genială şi decisivă: altfel nu am fi atras nici în câteva mii de ani trupele lui Al Hammad în capcană. Generalissimul Al Hammad a murit ars de viu. Şi nu s-a mai ales nimic din corpul lui – o bombă cu fosfor.

Te rog să primeşti deci mulţumirile profunde ale mele şi ale popoarelor lumii (fără exagerare). Pentru că mi-ai cerut-o, identitatea ta e secretă, n-o cunosc decât vreo sută de oameni şi nu va transpira mai departe.

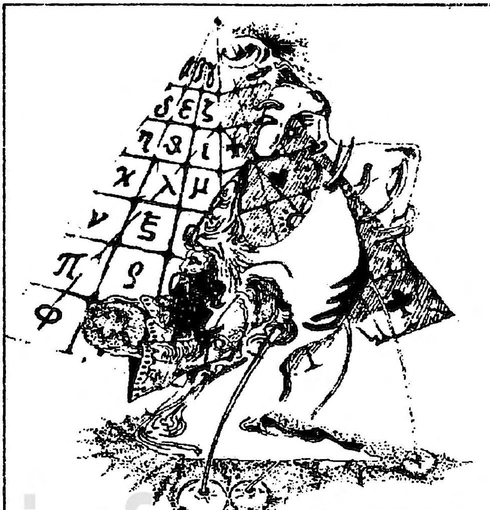
Ca să închei, am să adaug că exemplarul Torei a scăpat (tot datorită ţie!) şi a intrat sub tipar pentru o multiplicare cât mai grabnică. O piesă din spiritualitatea lumii va purta gravată, de-acum înainte şi odată pentru totdeauna, dedicaţia: "Spărgătorului de gheaţă MR, recunoştinţa noastră veşnică". Nu roşi, Moses, este dreptul tău şi onoarea noastră de a te avea printre noi.
Fii binecuvântat.
Al tău,
Rabbi Ishmael."

Moses rămase o bucată de timp în aceeaşi poziţie. I se părea ridicol tot ceea ce se întâmplase în biata matrice. Nu auzise până atunci de o IA nebună, dară iată, aşa ceva chiar se petrecuse. Culmea, reuşise să-i trimită şi o scrisoare de adio!

Fără să vrea, Moses începu să plângă în linişte. Nici el nu înţelegea de ce lacrimile îi brăzdau obrajii vârstaţi de razele laser ale fostei virtualităţi. "E pentru că mă simt vinovat de scurtcircuitul ei sau de fericire? Oare lucrurile se vor opri aici?"

Nu cunoştea şi nu dorea să afle răspunsul.

În clipa aceea, Dumnezeu spuse: "Să fie lumină", şi Soarele răsări pentru întâia oară într-o nouă lume.

Desen de Nicuşor Dumitru

MAI SUNT UNII CARE ÎNCĂ MAI CITESC!

de Tudor Negoiță

— Îmi pare foarte bine că am prilejul să vă cunosc, domnule inspector! începu pe un ton rezervat, însă aproape oficial, Comisarul Zonei Spațiale. Apoi se grăbi să adauge: Am auzit, desigur, de rezultatele excelente, foarte rapid obținute în anchetele pe care le-ați întreprins și tocmai de aceea... În sfârșit, voiați acum să plecați?

— Plec numaidecât, zise Inspectorul. Pe această minibază am făcut doar o escală.

— "O escală". Mda! Veniseți de mult? tatonă Comisarul.

— Peste 35 minute s-ar împlini 48 de ore. Dar nu cred că mai rămân 35 de minute, micronava e gata de...

— Am să vă rog totuși să mai... să mai întârziați puțin, domnule inspector! Iertați-mă dar în aceste circa 48 de ore... Cum ați petrecut?

— A fost foarte interesant! asigură Inspectorul. Mai tot timpul am stat în observatorul bazei. Altceva nici nu prea aș fi avut ce să fac. După cum știți, probabil, acest splendid marginal pe care ne aflăm a fost ales de la început pentru a servi drept observator astronomic și...

— Vă pasionează astronomia? E... un fel de hoby?

— "Pasionează" ar fi... exagerat spus! zâmbi Inspectorul. Mă preocupă însă nebuloasele; și pulsarii. Sper încă - în ciuda unor considerații sceptice - ca unii din acești pulsari să fie "semnale"; mesaje ale unor civilizații "vecine"; care, *poate*, au murit de cine știe câte mii de ani; dar au încercat să ne trimită, într-un cod încă nedescifrat, esența descoperirilor științifice făcute: ori, și mai important, să ne comunice istoria evoluției, posibil și a prăbușirii unor "imperii galactice".

— Mda! Este într-adevăr... interesant! mormăi evaziv comisarul. Deci ați rămas "mai tot timpul", circa 48 de ore standard, în observatorul astronomic. Cu ce persoane ați venit în contact?

— Numai cu tânăra asistentă. Profesorul... Ea mi-a spus că... era suferind, nu putea fi deranjat. Și cum cei doi sunt singurii oameni de pe bază, ceilalți fiind doar simpli roboți de întreținere...

— Pe profesor avuseseți prilejul să-l fi cunoscut într-o împrejurare anterioară? își alese atent cuvintele Comisarul.

— Da. În urmă cu trei luni, mai exact cu 95 de zile standard, am mai făcut aici o escală; dar aceea a fost foarte scurtă, de numai două ore; mă grăbeam atunci spre zona alăturată, unde am întreprins o cercetare.

— Ați rămas și atunci însă... *ați rămas deci două ore* pe această bază. I-ați cunoscut atunci prima dată pe bătrânul profesor... poate și pe asistenta care e nepoata lui?

— Sigur. Le-am admirat realmente spiritul de sacrificiu. Mi-au spus că au extrem de puțini vizitatori. Iar pentru doi oameni, fie ei și rude, care locuiesc *singuri* în acest... "cavou", oricât de bine amenajat, mi-am închipuit că trebuie să fie foarte greu. Le-am și sugerat atunci, își aminti Inspectorul, să aducă aici un robot modern care, treptat, ar putea selecta informațiile primite și trimite rapoarte spre Terra, în locul lor.

— Și ce v-au răspuns?

— Profesorul a zis că "asta e viața lui"; și... nici nu-și poate închipui că "un robot ar avea maleabilitatea de gândire umană, pentru a putea sesiza un eventual mesaj".

— Dar tânăra asistentă ce-a zis?! întrebă cu un aer aparent detașat Comisarul.

— N-a spus nimic. Am avut impresia, încă de-atunci, că era deja marcată de autoclaustrare. E o femeie încă tânără. Pentru ea viața aici, doar în compania bătrânului unchi... L-am prevenit chiar pe profesor că, fără să realizeze, o... chinuia, poate chiar o... deteriora psihic, ținând-o - cu o doză de egoism - lângă el. Sigur, bătrânul mi-a explicat că "o pasionează astronomia la fel de mult", ceea ce... nu mi-a venit să cred și nu cred nici azi. Vă las acum, domnule comisar, micronava...

— Sunt nevoit să vă rog să rămâneți! Să

mă ajutaţi să elucidez ceva ce... Ar putea fi o omucidere! trânti Comisarul.

— Omucidere?! Aici?! se miră Inspectorul.

— *Pare* să fie un accident; dar am motive să presupun că a fost "aranjat", motivă încurcat Comisarul. S-a petrecut, poate, acum 24 de ore standard; bătrânul profesor e mort; electrocutat.

— 24 de ore? Şi asistenta nu mi-a spus nimic?! V-a alertat doar pe... A! "îi căzu fisa", în sfârşit, Inspectorului. "M-aţi rugat" deci să rămân, pentru că... Sunt "unul din cei doi suspecţi posibili"!?

— Ei, nu, domnule inspector! Dar... Am, de fapt, o ipoteză... mult mai plauzibilă, asta pentru că... în urmă cu 90 de zile a mai fost pe-aici un tânăr specialist. A făcut verificările de rutină ale aparaturii automate, a rămas trei zile şi a plecat. S-a întors săptămâna trecută, a plecat din nou, chiar în ziua când *se ştia că trebuie să veniţi* aici a doua oară. Am iarăşi motive să cred că bătrânul, deja ucis, fusese vârât într-un congelator, unde a fost ţinut până în urmă cu 24 de ore, când... Tânăra susţine că, imediat după ce ne-a anunţat prin radio - pentru a nu intra în putrefacţie cadavrul - abia *atunci* l-ar fi introdus ea într-o instalaţie frigorifică; unde l-am şi găsit pe profesor, acum câteva ore când am ajuns.

— Nu înţeleg, totuşi, ce motive ar fi avut... începu Inspectorul.

— Hm! Motive... există. Bătrânul savant poseda, pe Terra, o avere... considerabilă. Şi era sănătos tun, din câte ştiu eu. Tare mă tem că nepoata sa, unica moştenitoare, se încurcase cu tânărul specialist; s-au plictisit, se vede, să mai aştepte moştenirea şi... Pentru că, în plus... Eu am venit aici şi cu o doctoriţă. Doctoriţă căreia, la fel ca dumneavoastră, i s-a părut "cam ciudată" asistenta. I-a făcut un control şi... bombă! A descoperit că tânăra este însărcinată; *în trei luni*! În afară de acel specialist şi... şi de dumneavoastră, *nu a mai venit altcineva.*

— Ipoteza cu specialistul pare întemeiată! admise Inspectorul. *Dar*?

— Există şi un "*dar*"! oftă şi mai încurcat Comisarul. Asistenta... Ei bine, susţine că... dumneavoastră, domnule inspector, aţi fi tatăl copilului. Ea "regretă" că s-a încurcat atunci...

— Cu mine s-a încurcat?! Susţine asta?!

— Se jură că "v-aţi bucurat când aţi auzit că a rămas gravidă", că "vânaţi averea bătrânului", că ar fi nevinovată... a fost sedusă...

— Pot să îi pun o singură întrebare "nevinovatei"?

— ...Sigur. Dar... *o singură* întrebare!? se miră Comisarul.

Câteva minute după aceea, Comisarul şi tânăra doctoriţă - care fusese pusă la curent - aşteptau curioşi "întrebarea cheie". Îl auziră însă, stupefiaţi, pe Inspector:

— Aţi citit "Poveste medievală" de Mark Twain, domnişoară?

— ...Ce... ce să citesc?! Pe cine? făcu strepezit asistenta.

Arăta acum într-adevăr nevinovată. Juca teatru? Comisarul şi doctoriţa priveau - la rândul lor consternaţi - spre Inspector.

— "Poveste medievală"...*de cine*? vru să ştie Comisarul.

— Oh, este o povestire amuzantă a unui mare scriitor american! explică Inspectorul. Un bătrân baron care nu avusese băieţi izbuteşte s-o urce pe tronul unui ducat vecin pe unica sa fiică, întreaga suflare ştiind că aceasta ar fi Conrad, *fiul* baronului. "Conrad" are însă şi atribuţii de judecător, aşa era pe-atunci, şi trebuia s-o judece pe vară-sa, rămasă însărcinată... nu se ştia *cu cine*. La judecată, tânăra sedusă ameninţată cu moartea, dacă nu divulgă numele "nemernicului care dezonorase familia", se întoarse deodată furioasă spre "Conrad" şi-i strigă: "Omul acela eşti tu!" Stupoare! "Conrad", desigur n-avea cum fi tatăl. Dar *unica* modalitate de-a se disculpa indubitabil ar fi fost să... probeze că era femeie. Asta ar fi dus însă tot la decapitare, pentru că îndrăznise să urce pe înaltul tron... nefiind bărbat! Aşa era pe-atunci! repetă Inspectorul.

— Şi cum se termină povestea? se interesă doctoriţa.

— A, drăguţ de tot! zâmbi Inspectorul. Autorul recunoaşte că nu mai ştie cum să rezolve conflictul - *într-adevăr nerezolvabil* - şi... lasă povestea încurcată. Din nefericire pentru... ucigaş, eu nu sunt într-o situaţie imposibilă; pot proba uşor că sunt... o maşinărie logică. *Nu aş fi putut* deci...

— Cum?! Sunteţi adică... *Dumneavoastră*?! îngână Comisarul.

— Tinicheaua dracului! izbucni turbată asistenta. Ei, da! Ei, uite, asta nu mi-a trecut prin cap, la aşa ceva *nu m-am gândit*! Dar acum cred, dar-ar toţi dracii! Că... În afară de

mine, care-am zăcut îngropată aici, lângă boşorogul ăla, *numai un cap de tinichea* ar fi putut să citească, ba să mai şi memoreze, o poveste atât de veche şi... de tâmpită. "Conflict nerezolvabil"! Ph! M-am păcălit.

— Recunoşti deci...? începu repede Comisarul.

— Da, bine, oftă epuizată asistenta. Speram să-mi petrece restul zilelor pe Terra! Bogată, fericită, împreună cu... specialistul. Că nu el, ci *ăsta* fusese aici în urmă cu 24 de ore! Şi eram convinsă că, fiind *ăsta* poliţai, iar povestea "tare încurcată", adică "*un conflict nerezolvabil*", se va muşamaliza, clasa cazul, va rămâne un accident, "din lipsă de probe". Ce, ar fi fost prima dată?!

Un sfert de ceas mai târziu, înainte ca Inspectorul să urce în micronava sa, Comisarul şopti admirativ:

— Remarcabil trucul prin care aţi determinat-o să recunoască! Îmi pare bine însă că *nu* sunteţi robot; pentru că, în această Zonă Spaţială... persistă o puternică aversiune faţă de "tinichele". Un robot care ar fi îndrăznit să conducă o anchetă privitoare la un om... Mă rog, conform legilor locale, ar fi trebuit... să vă distrug imediat, domnule inspector!

— La fel ca în Evul Mediu, când, în anumite ţări, o femeie era decapitată, dacă îndrăznea să urce pe tron! observă acrişor Inspectorul. N-aţi fi avut oricum motive să mă distrugeţi; eu *n-am condus o anchetă*; am pus doar o întrebare de natură literară şi am relatat o povestire.

— A, da, sigur. Spuneţi-mi însă, că asta chiar m-a uluit! Viaţa noastră... este atât de frumoasă, desigur, de... de confortabilă; dar... cam precipitată. Dumneavoastră... *Aveţi vreme să citiţi literatură?!* Că eu... nu mai izbutesc să vizionez romanele moderne, făcute seriale lacrimogene pentru televiziune! Şi, în definitiv... cine mai citeşte azi?

— Îmi fac timp; în călătorii. Poate fi uneori util, surâse Inspectorul. Pentru că, iată, se mai găsesc unii, care mă rog, care... *citesc încă literatură!*

O declaraţie... (II)

(Urmare din pag. 2)

ele; – program de schimburi ale laureaţilor la olimpiade; – radio-challenge planetar.

3. Respectul valorilor altuia

Acţiuni:

– universitatea deschisă interculturală; – organizarea de reuniuni tematice; – organizarea de cursuri de formare; – schimburi de tineri; – documentar despre contribuţia diferitelor popoare la patrimoniul cultural internaţional; – documentar despre invenţiile populare; – "învăţarea fără frontiere"; – "caravana solidarităţii"; – emblema UNESCO pentru copii: "Născut nefumător"; – tabere internaţionale de voluntari.

Anexa 2

Propuneri emise de către participanţii la colocviu:

1. Radio-tele-şcoală planetară; 2. Schimb de cărţi pe teme ecologice; 3. Formare de formatori în domeniul ecologic; 4. Expediţii (pe Dunăre şi în Namibia); sport de aventură; 5. Olimpiade de ecologie pentru elevi; 6. Cărţi de ecologie pentru şcolari; 7. Documentar cu invenţii populare; 8. Concurs internaţional de invenţii (ecolo-invenţii); 9. Clipuri TV pe teme ecologice, de educaţie, difuzate în toată lumea; 10. Radio-planetar în Balcani (România, Iugoslavia, Ungaria, Bulgaria) şi în Africa; 11. Învăţământ fără frontiere – program de formare; 12. Cluburi "2020"; 13. Tabere-şcoală în Danemarca (mori de vânt, transport maritim); 14. Caravana solidarităţii – în Africa; 15. Oraşul Stelelor – ciclu de lecţii (în Rusia); 16. Program de schimburi ale laureaţilor la olimpiade (România-Rusia); 17. Emblema UNESCO pentru copii: "Născut nefumător"; 18. Un număr special al revistei UNESCO despre proiectele planetare; 19. Radio-challenge planetar; 20. Tabără internaţională pentru amenajarea spaţiilor de joacă (în România); 21. Program de educaţie interculturală; 22. Reciclarea deşeurilor menajere; 23. Dotări sportive pentru copiii străzii; 24. Emblemă pentru respectarea copiilor.

...Science Fiction curat, bunule cetăţean planetar – dar câtă nevoie de imaginaţie avem, câtă foame de vise, de spectacol pentru minţile noastre.

Din viitorul de astăzi, cu dragoste,

Alexandru Mironov.

Despre Ceaţă, Iarbă şi Nisip

de Vonda N. McIntyre

Premiul Nebula – 1973

Băieţelul era înspăimântat. Şerpoaica îi atinse fruntea fierbinte. Înapoia ei, trei adulţi stăteau strânşi laolaltă, privind suspicioşi, temători a-şi arăta grija altfel decât prin încruntături. Se temeau de Şerpoaică tot atât pe cât se temeau de moartea singurului lor copil. În penumbra cortului, luminile pâlpâinde nu le aduceau liniştea.

Copilul privea cu nişte ochi atât de negri, încât pupilele nu erau vizibile şi atât de maţi, încât şi Şerpoaica se temu pentru viaţa lui. Îl mângâie pe păr. Era lung şi albicios, o culoare frapantă pe pielea sa întunecată, uscat şi neregulat pe câţiva centimetri lângă rădăcină. Dacă Şerpoaica ar fi fost cu oamenii aceştia acum câteva luni, şi-ar fi dat seama că băiatul era bolnav.

— Aduceţi-mi caseta, vă rog.

Părinţii copilului tresăriră la auzul vocii ei blânde. Pesemne că se aşteptaseră la ţipătul unei gaiţe multicolore sau la sâsâitul unui şarpe strălucitor. Era pentru prima dată că Şerpoaica vorbea în prezenţa lor. Când o priviseră de la distanţă, şuşotind despre ocupaţia şi tinereţea ei, se mulţumise să-i privească şi ea; îi ascultase, apoi încuviinţase când, în cele din urmă, veniseră să-i ceară ajutorul. S-ar putea să fi crezut că era mută.

Tânărul blond luă de jos geanta. O ţinea departe de propriul său corp, respirând iute, cu nările dilatate de mirosul slab de mosc în aerul uscat al deşertului. Şerpoaica era obişnuită cu această nelinişte; o văzuse de multe ori.

Când întinse mâna, tânărul tresări brusc şi scăpă caseta. Şerpoaica se repezi şi o prinse în ultima clipă, o aşeză încetişor pe pardoseala din postav şi-l privi cu reproş. Ceilalţi doi îl înconjurară şi-l atinseră ca să-i potolească spaima.

— A fost muşcat odată, rosti femeia cea brunetă şi frumoasă. Era să moară.

Tonul ei nu era de scuză, ci mai curând de justificare.

— Îmi pare rău, făcu tânărul. E...

Schiţă un gest; tremura, încercând în mod vizibil să-şi stăpânească teama. Şerpoaica privi în jos, către umăr, unde simţise în mod inconştient atingerea uşoară şi mişcarea. Un şarpe mititel, subţire cât degetul unui copilaş, se strecură în jurul gâtului ei, arătându-şi capul îngust pe sub cârlionţii ei negri şi scurţi. Încercă aerul cu limba sa ca un trident într-o manieră leneşă: afară, sus şi jos, înăuntru ca să savureze gustul mirosurilor.

— Este Iarbă, spuse Şerpoaica. Nu-ţi poate face nici un rău.

Dacă ar fi fost mai mare, ar fi putut înspăimânta; avea o culoare verde-palid, dar solzii din jurul gurii erau roşii, de parcă ar fi mâncat aidoma unui mamifer, muşcând.

Copilul scânci. Îşi înăbuşea sunetele durerii, probabil i se spusese că Şerpoaica avea să fie ofensată de plânsete. Ea simţea doar mila că ai lui îşi refuzau un mijloc atât de simplu de-a domoli frica. Se întoarse cu spatele spre adulţi. Regreta că erau înspăimântaţi, dar nu voia să piardă timp convingându-i că n-aveau motiv.

— Gata, gata, îi şopti copilului. Iarbă este neted, uscat şi moale, şi dacă-l las să te păzească, nici moartea n-ar putea ajunge la căpătâiul tău.

Iarbă se strecură în mâna ei micuţă şi murdară şi îl întinse spre copil.

— Uşor...

Copilul ridică mâna şi atinse solzii lucioşi cu un deget. Şerpoaica simţi efortul mişcării. totuşi băieţelul zâmbi.

— Cum te cheamă?

Băiatul privi iute spre părinţii săi şi aceştia încuviinţară.

— Stavin, şopti el. N-avea nici putere, nici răsuflare să vorbească.

— Stavin, eu sunt Şerpoaica şi, peste puţină vreme, spre dimineaţă, va trebui să te fac să suferi. O să simţi o durere scurtă şi întreg corpul te va durea câtea zile, dar apoi te vei simţi mai bine.

Puştiul o privi solemn. Şerpoaica văzu că, deşi înţelesese şi se temea de ce avea să urmeze, era mai puţin înspăimântat decât dacă l-ar fi minţit. Durerile, pesemne, crescuseră mult odată cu progresul bolii, dar se părea că ceilalţi se mulţumiseră să spere că boala va dispărea sau îl va ucide repede.

Şerpoaica îl puse pe Iarbă pe perna băiatului şi trase caseta mai aproape. Încuietoarea se deschise sub atingerea ei. Adulţii continuau să fie temători; n-aveau nici timp, nici motiv ca să găsească o încredere. Femeia lor era destul de bătrână ca să le mai facă un alt copil şi Şerpoaica putea ghici, din privirile şi din atingerile lor furişe, că erau îngrijoraţi, că-şi iubeau tare mult băiatul. Aşa era, de vreme ce veniseră până aici după Şerpoaică.

Era noapte şi tot mai rece. Încet, Nisip se târî afară din cutie, mişcându-şi capul, mişcându-şi limba, mirosind, gustând, simţind căldura trupurilor.

— Acesta este...?

Glasul bărbatului mai vârstnic era grav şi cunoscător, totuşi înfricoşat şi Nisip simţi teama. Se trase înapoi, în poziţia de atac, şi-şi sună inelele. Şerpoaica vorbi, în timp ce întinse mâna. Vipera se relaxă şi se înfăşură pe încheietura subţire, formând brăţări negre şi arămii.

— Nu, răspunse ea. Copilul vostru este prea bolnav ca Nisip să-l poată ajuta. Ştiu că e greu, dar vă rog să încercaţi să staţi liniştiţi. Poate că pentru voi e un lucru înspăimântător, dar e tot ce pot face.

Trebuia s-o enerveze pe Ceaţă, ca să o facă să iasă. Întâi ciocăni caseta şi apoi o împunse de două ori. Simţi vibraţia solzilor ce se târau şi, brusc, cobra se ivi în cort. Deşi se desfăşura repede, părea că nu se mai termină. Se legăna înainte şi înapoi. Respiraţia îi era un sâsâit. Capul i se ridica la peste un metru deasupra podelei, dilatându-şi gluga largă. Înapoia ei, adulţii icniră, parcă şocaţi fizic de spectacolul desenelor aurii de pe spatele glugii. Şerpoaica îi ignoră şi se adresă cobrei uriaşe, captându-i atenţia prin cuvintele ei.

— Oh, oh, cine-i furioasă? Potoleşte-te! A sosit vremea să-ţi meriţi hrana. Vorbeşte-i acestui copil şi atinge-l. Se numeşte Stavin.

Treptat, Ceaţă îşi relaxă gluga şi-i permise Şerpoaicei s-o atingă. Şerpoaica o apucă strâns dinapoia capului şi o ţinu aşa încât să-l privească pe Stavin. Ochii argintii ai cobrei căpătaseră galbenul din lumina lămpii.

— Stavin, rosti Şerpoaica. Acum Ceaţă va face cunoştinţă cu tine. Îţi promit că nu-ţi va face nimic.

Totuşi Stavin tremură când Ceaţă îi atinse pieptul scofâlcit. Şerpoaica nu eliberă capul cobrei, dar o lăsă să se strecoare cu trupul pe lângă băiat. Cobra era de patru ori mai lungă decât acesta. Se încolăci în inele albe şi puternice peste abdomenul său umflat, întinzându-se, luptându-se cu mâinile Şerpoaicei, forţându-şi capul spre chipul copilului, privindu-i căutătura înfricoşată cu ochii ei lipsiţi de pleoape. Femeia îi permise să se mai apropie puţin.

Ceaţă şfichiui limba, ca să guste copilul.

Cel mai tânăr dintre bărbaţi suspină înăbuşit. Stavin tresări şi Ceaţă se trase

înapoi, deschizându-şi gura, arătându-şi colţii, sâsâind imperceptibil. Şerpoaica se lăsă pe călcâie, răsuflând. Uneori, în alte locuri, părinţii puteau rămâne în vreme ce ea lucra.

— Trebuie să plecaţi, rosti încet. Ceaţă devine periculos când se sperie.

— N-am să...

— Îmi pare rău. Trebuie să aşteptaţi afară.

Poate că tânărul, poate chiar femeia ar fi ridicat obiecţiile de nebiruit şi-ar fi pus întrebările, dar bărbatul mai vârstnic îi întoarse, îi apucă de mâini şi-i conduse afară.

— Am nevoie de un animal mic, spuse Şerpoaica înainte ca el să iasă. Trebuie să aibă blană şi să fie viu.

— Îl vom aduce, răspunse bărbatul şi cei trei părinţi ieşiră în noaptea dogoritoare.

Şerpoaica le auzi paşii prin nisip. O luă pe Ceaţă în poală şi o mângâie. Cobra se înfăşură în jurul mijlocului ei, împărţindu-i căldura. Foamea irita cobra. Traversând deşertul cu nisip negru, găsiseră destulă apă, dar capcanele Şerpoaicei dăduseră greş. Era vară, arşiţă şi delicatesele îmblănite preferate de Nisip şi de Ceaţă se ascundeau. Când şerpii nu se hrăneau în mod regulat, Şerpoaica începea cât putea de repede.

Văzu cu regret că Stavin era mai speriat acum.

— Îmi pare rău că ţi-am gonit părinţii, rosti ea. Vor reveni în curând.

Ochii băieţelului străluceau, dar îşi reţinu lacrimile.

— Mi-au spus să te ascult în toate.

— Aş vrea să plângi dacă poţi, făcu Şerpoaica. Nu e un lucru atât de rău.

Stavin părea însă să nu înţeleagă şi Şerpoaica nu mai insistă; ştia că neamul lui se învăţa să reziste ţinutului refuzând să plângă, să bocească, să râdă. Îşi refuzau supărările şi-şi permiteau puţine bucurii, dar supravieţuiau.

Ceaţă se calmase, posacă. Şerpoaica o descolăci de pe mijloc şi o aşeză pe saltea, lângă Stavin. Pe măsură ce cobra se mişca, Şerpoaica îi dirija capul, simţind încordarea muşchilor.

— Te va atinge cu limba, îi spuse ea lui Stavin. S-ar putea să te gâdile, dar nu va durea. Miroase cu ea aşa cum faci tu cu nasul.

— Cu limba?

Şerpoaica încuviinţă, zâmbind şi Ceaţă şfichiui limba, atingând obrazul lui Stavin. Băiatul nu tresări; privea, încântarea sa copilărească înăbuşind pentru scurtă vreme durerile. Stătea perfect nemişcat, în vreme ce limba lungă a cobrei îi mângâia obrajii, ochii, gura.

— Gustă boala, spuse Şerpoaica.

Ceaţă nu se mai luptă cu mâna ce o oprea, şi-şi retrase capul. Şerpoaica se lăsă pe călcâie şi dădu drumul cobrei, care i se sui pe braţ şi se opri pe umeri.

— Culcă-te, Stavin, vorbi Şerpoaica. Încearcă să mă crezi şi încearcă să nu-ţi fie teamă pentru dimineaţă.

Stavin o privi câteva clipe, căutând adevărul în ochii ei spălăciţi.

— Mă va păzi Iarbă?

Femeia rămase surprinsă de întrebare sau, mai degrabă, de afirmaţia dinapoia acesteia. Îi înlătură părul de pe frunte şi-i zâmbi.

— Desigur. Îl ridică pe Iarbă: Vei sta cu acest băiat şi-l vei păzi.

Şarpele stătea cuminte în mâna ei şi ochii îi luceau negri. Îl aşeză încet pe perna lui Stavin.

— Acum, culcă-te.

Stavin închise ochii şi viaţa păru că-l părăseşte. Impresia fusese atât de puternică, încât Şerpoaica se întinse să-l atingă, apoi văzu că respira, încet, întretăiat. Îl înveli cu o pătură şi se ridică. Schimbarea bruscă a poziţiei o ameţi; se clătină şi se împletici. Pe umerii ei, Ceaţă se încordă.

Pe Şerpoaică o usturau ochii, dar vederea îi era extraordinar de limpede, în ciuda febrei. Zgomotul pe care îşi închipuise că-l auzise se apropiase. Se luptă cu foamea şi oboseala, se aplecă

încet şi ridică caseta din piele. Ceaţă îi atinse obrazul cu vârful limbii.

Deschise uşa cortului şi se simţi uşurată că era încă noapte. Rezista la căldură, dar strălucirea soarelui o străpungea, arzând-o. Luna trebuia să fi fost plină; deşi norii acopereau totul, difuzau totuşi lumina, aşa încât cerul apărea cenuşiu până la orizont. Înapoia corturilor, grupuri de umbre nedesluşite se ridicau deasupra solului. Aici, lângă marginea deşertului, exista suficientă apă ca să crească smocuri şi petece de tufişuri, asigurând adăpost şi hrană pentru tot felul de fiinţe. Nisipul negru, care sclipea orbitor în lumina soarelui, era acum un strat moale de funingine. Şerpoaica păşi afară din cort şi iluzia moliciunii dispăru; cizmele ei alunecară scrâşnind pe grăunţii tari şi ascuţiţi.

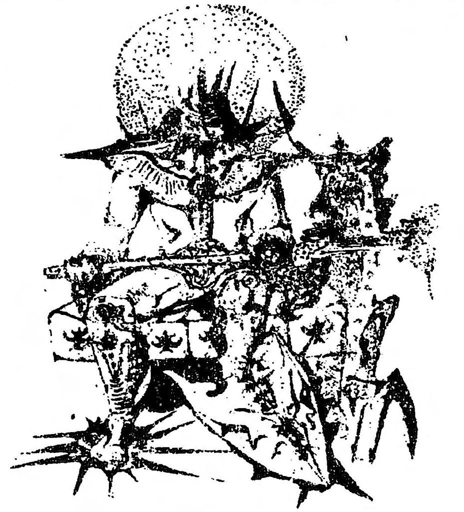
Familia lui Stavin aştepta între corturile întunecate, îngrămădite pe un petec de nisip de pe care tufişurile fuseseră smulse şi arse. Cei trei o priveau tăcuţi, cu speranţa în ochi, dar fără să şi-o trădeze pe chip. Lângă ei se afla o altă femeie, ceva mai tânără decât mama lui Stavin. Era îmbrăcată aidoma lor, într-un veşmânt lung şi larg, dar purta singura podoabă pe care Şerpoaica o văzuse la aceşti oameni: un colier de şef, atârnându-i în jurul gâtului pe o cureluşă din piele. Ea şi cu părintele mai vârstnic al lui Stavin aveau aceleaşi trăsături: chipul ascuţit, pometţii ridicaţi, ochii coloraţi în acel cafeniu-închis, ce le asigura supravieţuirea în soare; doar părul ei era sur, faţă de cel alb al bărbatului. Pe jos, la picioarele lor, un animal mic şi negru se zbătea într-o plasă, ţipând ascuţit.

— Stavin a adormit, rosti Şerpoaica. Nu-l deranjaţi, dar dacă se trezeşte, mergeţi la el.

Mama lui Stavin şi tânărul se ridicară şi intrară în cort, dar celălalt bărbat rămase afară.

— Îl poţi ajuta?

— Aşa sper. Tumoarea e avansată, dar pare solidă. (Glasul ei părea deplasat,

Desen de Nicuşor Dumitru

uşor găunos, de parcă ar fi minţit.) Dimineaţă, Ceaţă va fi gata.

Continua să simtă nevoia de a-l asigura, dar nu ştia ce să spună.

— Sora mea doreşte să-ţi vorbească, zise el şi le lăsă singure, fără nici o prezentare, fără să se înnobileze spunând că femeia cea înaltă era conducătoarea grupului.

Şerpoaica privi după el, însă uşa cortului se închise. Îşi simţea tot mai acut epuizarea, iar pe umeri Ceaţă era, pentru prima dată, o povară grea.

— Nu te simţi bine?

Se întoarse. Femeia înainta spre ea cu o eleganţă naturală, uşor distorsionată de sarcina avansată. Şerpoaica trebui să se uite în sus ca să-i vadă privirea. Din colţurile ochilor pleca o reţea de riduri fine, de parcă râdea, câteodată, pe ascuns. Zâmbea, uşor îngrijorată.

— Pari foarte obosită. Să pun pe cineva să-ţi facă patul?

— Nu acum, răspunse Şerpoaica, nu încă. Voi dormi după aceea.

Femeia o privi atent şi Şerpoaica simţi o legătură între ele, în responsabilitatea lor împărţită.

— Cred că te înţeleg. Îţi putem da

ceva? Ai nevoie de ajutor?

Şerpoaica se trezi cântărind întrebările, ca şi cum ar fi fost nişte probleme complexe. Le analiză în mintea ei obosită, le diseca şi, în cele din urmă, le prinse înţelesul.

— Poneiul meu are nevoie de hrană şi apă...

— Cineva are grijă de el.

— Mai vreau pe cineva să mă ajute cu Ceaţă. Cineva puternic. Cel mai important însă este să nu-i fie teamă.

— Te-aş ajuta eu, încuviinţă femeia şi zâmbi din nou. Însă, în ultima vreme, sunt cam stângace. O să găsesc pe cineva.

— Mulţumesc.

Redevenită serioasă, femeia înclină capul şi se îndepărtă încet spre un grup mic de corturi. Şerpoaica o privi, admirându-i graţia. În comparaţie cu ea se simţea micuţă, tânără şi şleampătă.

Nisip începu să i se descolăcească de pe încheietură. Simţindu-i frecarea solzilor, îl prinse înainte să atingă pământul. În mâinile ei, Nisip îşi ridică jumătatea anterioară a trupului. Şfichiui cu limba spre animalul cel mic, simţindu-i căldura corpului şi mirosindu-i spaima.

— Ştiu că eşti înfometat, rosti Şerpoaica, dar nu-i pentru tine.

Îl puse în casetă, o ridică pe Ceaţă pe umeri şi o lăsă să se încolăcească.

Animalul cel mic ţipă şi se zbătu din nou, când umbra difuză a Şerpoaicei se opri deasupra lui. Se aplecă şi-l luă. În cele din urmă, seriile rapide de zbierete înspăimântate se opriră. Stătea nemişcat acum, gâfâind epuizat, privind-o cu ochi galbeni. Picioarele dinapoi îi erau lungi iar urechile mari şi ascuţit; îşi încreţea nasul, simţind mirosul şarpelui. Blana neagră şi moale era împărţită în pătrate de sforile plasei.

— Îmi pare rău că-ţi voi lua viaţa, vorbi Şerpoaica, dar atunci n-ai să te mai temi şi-ţi promit că n-o să te doară.

Îl cuprinse uşor cu palma şi-l apucă de şira spinării, sub ceafă. Împinse o dată, iute şi scurt. Pentru o clipă, animalul se zbătu, dar era deja mort. Se destinse în moarte: picioarele se răşchirară, iar degetele se încovoiară şi tremurară. Chiar şi acum, părea că o priveşte atent. Îl scoase din plasă.

Şerpoaica alese o sticluţă din punguţa de la brâu, deschise fălcile încleştate ale animalului şi lăsă să se prelingă o singură picătură din conţinutul lăptos al flaconului. Apoi descuie caseta şerpilor şi o chemă pe Ceaţă. Cobra ieşi încet, cu gluga închisă, alunecând peste margine, coborînd pe nisipul zgrunţuros. Solzii albicioşi străluceau în lumina slabă. Mirosi animalul, lunecă înspre el şi-l atinse cu limba. Pentru o clipă, Şerpoaica se temu că avea să-l refuze, fiind mort, dar corpul era cald încă, continuând să tresară convulsiv, iar şarpele era înfometat.

— O delicatesă pentru tine, i se adresă Şerpoaica, dintr-un reflex format în singurătate. Ca să-ţi stimuleze apetitul.

Ceaţă se apropie, se retrase şi atacă, înfigându-şi colţii scurţi în trupul animalului, muşcând din nou, pompându-şi rezerva de venin. Îi dădu drumul, îl apucă mai bine şi începu să-şi dilate fălcile în jurul lui; abia dacă avea să-i umfle gâtul. Când se potoli, digerând hrana, Şerpoaica se aşeză lângă ea şi o apucă, aşteptând.

Auzi paşi pe nisipul aspru.

— Am fost trimis să te ajut.

În ciuda şuviţei albe de păr, era un tânăr, mai înalt decât Şerpoaica şi nu lipsit de farmec. Avea ochii întunecoşi şi liniile dure ale chipului erau evidenţiate de părul strâns şi legat la spate. Faţa îi purta o expresie neutră.

— Ţi-e frică?

— Voi face tot ce spui.

Deşi silueta îi era neclară datorită veşmântului, mâinile lungi şi frumoase dovedeau forţă.

— Atunci, apuc-o şi n-o lăsa să te surprindă.

Ceaţă începea să se trezească de sub efectul narcoticului pus de Şerpoaică în animal. Ochii cobrei priveau în gol, fără să

zărească.

— Dacă muşcă...

— Prinde-o, repede!

Tânărul întinse mâna, dar ezitase prea mult. Ceaţă tresări, se smuci şi-l izbi cu coada în faţă. Se clătină înapoi, lovit şi surprins. Şerpoaica o strângea pe Ceaţă puternic dinapoia fălcilor şi se chinuia s-o prindă şi cu cealaltă mână. Cobra nu era cât un boa constrictor, însă era puternică, rapidă şi alunecoasă. Zvârcolindu-se, sâsâia furioasă. Ar fi muşcat orice din preajmă. Luptându-se cu ea, Şerpoaica izbuti să-i apese glandele cu venin şi să stoarcă ultimele picături de otravă. Acestea îi atârnară pentru o clipă de colţi, sclipind ca nişte pietre preţioase; forţa convulsiilor şarpelui le azvârli în beznă. Şerpoaica continua să se lupte cu ea, ajutată, pentru prima dată, de nisipul pe care Ceaţă nu se putea sprijini. Îl simţi îndărăt pe tânăr apucând trupul şi coada cobrei. Zbaterile se opriră brusc şi Ceaţă rămase inertă în mâinile lor.

— Îmi pare rău...

— Ţine-o, îl întrerupse Şerpoaica. Avem toată noaptea în faţă.

În a doua perioadă de zbateri a cobrei, tânărul o ţinu strâns, fiind realmente de ajutor. După ce o potoliră, Şerpoaica răspunse întrebării sale neterminate.

— Dacă secreta venin şi te muşca, probabil ai fi murit. Chiar şi acum, muşcătura te-ar trimite la pat. Atâta vreme cât nu faci vreo prostie, dacă muşcă ceva, o să mă muşte pe mine.

— N-ai fi de mare ajutor vărului meu, dacă ai fi pe moarte.

— N-ai înţeles. Ceaţă nu mă poate omorî.

Îşi ridică braţul, încât el văzu cicatricile albe ale muşcăturilor. Le privi, apoi o privi pe femeie în ochi şi în cele din urmă îşi feri căutătura.

Punctul strălucitor din nori, de unde radia lumina, se deplasa înspre vest; ei continuau să ţină cobra ca pe un copil. Şerpoaica începuse să picotească, dar Ceaţă îşi mişcă trupul, încercând reflex să scape strângerii, şi o trezi.

— Nu trebuie s-adorm, se adresă tânărului. Vorbeşte-mi. Cum te cheamă?

Precum Stavin, tânărul ezită. Părea că se temea de ea, sau de altceva.

— Noi credem, rosti el, că nu-i bine să le spunem străinilor numele nostru.

— Dacă mă consideraţi o vrăjitoare, n-ar fi trebuit să-mi cereţi ajutorul. Nu cunosc magia.

— E o superstiţie, se apără el. Nu aşa cum crezi. Nu ne este teamă de deochi.

— Nu pot învăţa toate obiceiurile tuturor oamenilor de pe acest pământ, aşa încât mi le păstrez pe ale mele. Obiceiul meu este să le spun pe nume celor cu care lucrez. Privindu-l, Şerpoaica încercă să-i descifreze expresia în lumina palidă.

— Familiile noastre ne cunosc numele şi de asemenea partenerii.

Şerpoaica se gândi că obiceiul acesta nu-i plăcea.

— Nimeni altcineva? Niciodată?

— Daaa... un prieten ar putea să-ţi ştie numele.

— Aha, făcu Şerpoaica. Înţeleg. Continui să fiu o străină şi poate chiar un duşman.

— Un prieten ar putea să-mi ştie numele, repetă tânărul. Nu vreau să te jignesc, dar nu mă înţelegi. O cunoştinţă nu este un prieten. Noi dăm prieteniei o valoare deosebită.

— În ţinutul acesta, trebuie să fii capabil să spui repede dacă o persoană merită să fie numită „prieten".

— Ne facem rar prieteni. E un angajament prea important.

— Parcă v-aţi teme de prietenie.

Tânărul căzu pe gânduri.

— Poate că ne temem de trădarea prieteniei. E foarte dureroasă.

— Te-a trădat cineva, vreodată?

O privi aspru, de parcă ar fi depăşit graniţele proprietăţii sale.

— Nu, rosti el şi glasul îi purta asprimea chipului. Nici un prieten. Nu am pe nimeni căruia să-i spun prieten.

Reacţia lui o descumpăni pe Şerpoaică.

— E trist, făcu ea şi tăcu, încercând să priceapă constrângerile ce puteau apropia oameni atât de depărtaţi; comparând singurătatea ei impusă de necesitate cu a lor, pe care şi-o alegeau singuri. Dacă vrei, spune-mi Şerpoaica, zise în cele din urmă. Oricum pronunţarea numelui meu nu înseamnă, nimic pentru tine.

Tânărul păru că vrea să spună ceva; poate considera că o jignise din nou sau, poate, dorea în continuare să-şi apere tradiţiile. Ceaţă însă începu să se mişte în mâinile lor şi trebuiau să o ţină atenţi, ca să nu se rănească singură. Cobra era subţire pentru lungimea ei, însă puternică şi se zbuciuma mai puternic ca oricând. Se zvârcolea în strânsoarea Şerpoaicei, încercând să-şi desfacă gluga. Îşi deschidea gura, sâsâind, dar din colţi nu-i picura venin.

Îşi încolăci coada pe torsul tânărului. Acesta începu să o împingă şi să se răsucească pentru a scăpa din inelele ei.

— Nu-i un şarpe boa, rosti Şerpoaica. Nu te va răni. Las-o...

Era însă prea târziu; Ceaţă se destinse brusc şi tânărul îşi pierdu echilibrul. şarpele biciuia aerul cu coada, desenând figuri în nisip. Femeia se lupta singură cu ea, în vreme ce tânărul se străduia s-o apuce, dar cobra se încolăci în jurul Şerpoaicei, folosind strânsoarea ca sprijin. Începu să se smulgă din mâinile Şerpoaicei şi aceasta căzu pe spate, în nisip. Ceaţă se ridică deasupra ei, cu fălcile deschise, sâsâind furioasă. Tânărul se repezi asupra cobrei şi izbuti s-o prindă dinapoia glugii. Ceaţă zvâcni spre el, dar Şerpoaica reuşise s-o apuce. Împreună reuşiră să-şi impună controlul. Ceaţă se potoli brusc şi rămase aproape rigidă între ei. Transpiraseră amândoi; tânărul era palid şi chiar Şerpoaica tremura.

— Ne putem odihni puţin, spuse ea.

Privi spre tânăr şi zări linia întunecată de pe obrazul său unde, mai devreme, îl zgâriase coada cobrei. O atinse cu vârful degetelor.

— O să ai o zgârietură, făcu ea, dar nu-ţi va rămâne cicatrice.

— Dacă ar fi fost adevărat că şerpii înţeapă cu cozile, ar fi trebuit să te ocupi atât de colţi cât şi de coadă, iar eu n-aş fi fost de mare folos.

— În noaptea aceasta, aveam nevoie de cineva care să mă ţină trează, indiferent dacă mă ajuta sau nu.

Lupta cu cobra îi produsese adrenalină, dar acum dispărea, iar epuizarea şi foamea reveneau, mai puternice.

— Şerpoaico...

— Da?

El zâmbi iute, puţin stânjenit.

— Încercam pronunţia.

— Destul de bună.

— Cât ţi-a trebuit ca să traversezi deşertul?

— Nu foarte mult, dar mi s-a părut enorm. Şase zile.

— Cum ai supravieţuit?

— Există apă. Mergeam noaptea, cu excepţia zilei de ieri când n-am putut găsi umbră.

— Îţi transportai mâncare?

— Nu prea multă, ridică ea din umeri, dorindu-şi să nu se mai vorbească despre mâncare.

— Ce e dincolo?

— Munţi... Pâraie... Câteva grupuri de oameni, negustori, locul unde am crescut şi am fost instruită. Iar mai departe, alt deşert şi un munte ce are înăuntru un oraş.

— Aş dori să văd un oraş. Într-o bună zi...

— Deşertul poate fi traversat.

Tânărul nu-i răspunse, totuşi amintirea plecării de acasă era încă proaspătă în mintea Şerpoaicei, care îşi putea închipui gândurile lui.

Următoarea serie de convulsii începu mult mai devreme decât prevăzuse femeia. Din gravitatea lor, putea aproxima stadiul bolii lui Stavin şi ar fi vrut să fie dimineaţă. Dacă nu-l putea scăpa, avea să-l ajute să moară, l-ar fi jelit şi-ar fi încercat să uite. Cobra se zbătea şi, dacă n-ar fi fost Şerpoaica şi cu tânărul, s-ar fi

zdrobit până la moarte pe nisip. Brusc, redeveni rigidă, cu botul încleştat şi limba bifurcată, atârnând.

Îşi opri respiraţia.

— Ţine-o, spuse Şerpoaica. Ia-o de cap. Repede, ia-o şi dacă se trezeşte, fugi. Ia-o! Acum nu te va ataca, te poate muşca doar accidental.

Tânărul ezită o clipă, apoi o înşfăcă pe Ceaţă dinapoia capului. Alunecând în nisipul adânc, Şerpoaica alergă de la corturi până într-o zonă unde mai creşteau câteva tufişuri. Rupse crenguţele uscate, ce-i zgâriară palmele. Cu coada ochiului, observă câteva vipere cu corn, atât de urâte încât păreau deformate, ce aveau cuib sub tufişuri. Şerpii sâsâiră la ea, dar îi ignoră. Găsi o tulpină subţire şi goală la interior şi reveni cu ea la corturi. Palmele îi sângerau din crestături adânci.

Îngenunche lângă capul cobrei, îi deschise fălcile şi împinse tubul adânc în gâtlej, prin canalul de aer de la baza limbii şarpelui. Se aplecă, luă capătul tubului între buze şi suflă uşor în plămânii cobrei.

Vedea simultan zeci de amănunte din jurul ei: mâinile tânărului care o ţineau pe Ceaţă; răsuflarea lui, la început un icnet de surpriză, apoi întretăiată; nisipul ce-i zgâria coatele; mirosul greţos al fluidului ce curgea printre colţii cobrei; propria ei ameţeală, pusă pe seama epuizării, pe care şi-o îndepărta, după necesitate, prin voinţă.

Suflă, şi suflă din nou, se opri şi iar repetă până când Ceaţă prinse ritmul şi continuă neajutorată.

Se lăsă pe călcâie.

— Cred că n-o să păţească nimic, spuse ea. Sper.

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Atingerea împrăştie durere; lăsă braţul în jos şi oboseala îi coborî în oase, în susul braţului, peste umăr, prin piept, cuprinzându-i inima. Îşi pierdu echilibrul. Căzu, încercă să-şi revină dar se mişca prea încet, se luptă cu greaţa şi ameţeala şi aproape reuşi, până când atracţia pământului dispăru undeva şi ea rămase singură în întuneric, fără să se poată orienta.

Simţea nisipul acolo unde îi zgâriase obrazul şi palmele, însă părea moale.

— Şerpoaico, pot s-o las?

Se gândi că întrebarea trebuia să fie pentru altcineva deşi, în acelaşi timp, ştia că nu mai era nimeni care să răspundă, nimeni care să poarte acelaşi nume. Simţi mâini ce o atingeau grijulii; voia să le răspundă dar era prea obosită. Avea nevoie de somn, aşa încât le împinse în lături. Ele însă continuau să-i ţină capul, îi puseră o piele uscată la buze şi-i turnară apă pe gât. Se înnecă, tuşi şi scuipă.

Se ridică într-un cot. Când ochii i se limpeziră, îşi dădu seama că tremura. Avea aceeaşi senzaţie ca atunci când fusese pentru prima dată muşcată de un şarpe, înainte ca imunitatea să i se fi dezvoltat complet. Tânărul îngenunche lângă ea cu burduful de apă în mână. Înapoia lui, Ceaţă se târa spre întuneric. Şerpoaica uită durerea ce pulsa.

— Ceaţă! strigă ea şi lovi cu palma în nisp.

Tânărul tresări şi se întoarse înspăimântat; şarpele se ridicase, cu capul la nivelul ochilor Şerpoaicei, cu gluga umflată, legănându-se, privind atentă, gata să atace. Era ca o linie albă şi tremurătoare pe un fundal negru. Şerpoaica se căzni să se ridice, având senzaţia că se lupta cu controlul unui trup străin. Era gata să cadă din nou, însă se menţinu în picioare.

— Acum nu-i timp de vânătoare, rosti ea. Ai treabă de făcut.

Întinse mâna dreaptă, o momeală pentru Ceaţă dacă vroia să atace. Braţul îi era plin de durere. Şerpoaica se temea nu de muşcătură, ci de risipirea săculeţilor cu venin ai cobrei.

— Hai, făcu ea. Hai aici şi potoleşte-ţi furia.

Observă că dintre degete îi picura sânge şi teama ce o simţea pentru Stavin crescu.

— M-ai muşcat, Ceaţă?

Durerea era însă de altă natură: veni-

nul ar fi amorţit-o, iar serul cel nou trebuia s-o furnice...

— Nu, şopti tânărul înapoia ei.

Ceaţă atacă. Reflexele deprinse în lungile antrenamente ieşiră însă victorioase. Braţul drept al Şerpoaicei ţâşni în lateral, iar cel stâng o înşfăcă pe Ceaţă dinapoia cefii. Cobra se zbătu o clipă, apoi se relaxă.

— Fiinţă păcătoasă, murmură Şerpoaica. Să-ţi fie ruşine.

Se întoarse, lăsând cobra să i se târască pe braţ şi pe umeri, unde se aşeză precum marginea unei cape invizibile.

— Nu m-a muşcat?

— Nu, răspunse tânărul, cu glasul alterat de uimire. Ar trebui să mori. Ar trebui să te zbaţi în agonie, cu braţul roşu şi umflat. Când te-ai întors... Îi indică mâna: Cred c-a fost o viperă de tufiş.

Şerpoaica îşi reaminti încolăcirea reptilelor de sub rămurele şi atinse sângele de pe mână. Îl şterse, dezvăluind cele două puncte ale muşcăturii printre zgârieturi. Rana era uşor umflată.

— Trebuie curăţată, rosti ea. Mi-e ruşine c-am păţit aşa ceva.

Durerea îi dispărea în valuri lente prin braţ, fără să mai ardă. Îl privi pe tânăr, apoi în jur, căutând să-şi obişnuiască ochii obosiţi cu lumina slabă a lunii ce asfinţea.

— Ai ţinut-o curajos pe Ceaţă, se adresă ea tânărului. Îţi mulţumesc.

El îşi coborî privirea, aproape înclinându-se. Se ridică şi se apropie de ea. Şerpoaica îşi lăsă încet mâna pe gâtul cobrei, ca s-o liniştească.

— Aş fi onorat, zise tânărul, dacă mi-ai spune Arevin.

— Mi-ar face mare plăcere.

Şerpoaica îngenunche şi ţinu inelele albe şi şerpuitoare, în vreme ce Ceaţă se târî uşor în compartimentul ei. Peste puţină vreme, când Ceaţă avea să se stabilizeze, putea merge la Stavin.

Vârful cozii albe a cobrei dispăru în casetă. Şerpoaica închise capacul; s-ar fi ridicat, dar nu putea sta în picioare. Nu scăpase încă de efectele noului venin. Carnea din jurul rănii era roşie şi sensibilă, totuşi hemoragia n-avea să se întindă. Rămase locului, ghemuită, privindu-şi mâna şi gândindu-se cu dificultate la ce trebuia să facă - de data asta pentru ea.

— Lasă-mă să te ajut. Te rog.

Îi atinse umărul şi o ajută să se ridice.

— Îmi pare rău, rosti ea. Am atâta nevoie de somn...

— Lasă-mă să-ţi spăl mâna, spuse Arevin. Apoi poţi să te culci. Îmi spui când să te scol.

— Nu pot dormi încă. Îşi adună puterile şi-şi îndepărtă buclele scurte de pe frunte: Mi-a trecut acum. Mai ai apă?

Arevin îşi deschise veşmântul exterior. Dedesubt, purta o ţesătură în jurul coapselor şi o centură de piele de care atârnau câteva burdufe tot din piele. Avea trupul subţire şi bine alcătuit, picioare lungi şi muşchiuloase. Culoarea corpului era doar cu puţin mai deschisă decât arămiul înnegrit de soare al chipului. Scoase un burduf şi întinse mâna către Şerpoaică.

— Nu, Arevin. Otrava te infectează dacă intră în orice zgârietură, cât de mică, pe care o poţi avea.

Se aşeză şi-şi turnă apa călduţă peste mână. Lichidul picura roz pe nisip şi dispărea, fără să lase nici măcar o pată umedă. Rana sângera ceva mai mult acum, dar abia mai durea. Otrava era aproape anihilată.

— Nu înţeleg cum de n-ai păţit nimic, făcu Arevin. Sora mea mai mică a fost muşcată de o viperă de tufiş... Nu putu continua tot atât de nepăsător pe cât ar fi vrut: N-am putut face nimic ca s-o salvăm... nici măcar să-i uşurăm suferinţele.

Şerpoiaca îi înapoie burduful şi frecă muşcătura cu balsam dintr-o sticluţă ce o purta la brâu.

— Face parte din pregătirea noastră, răspunse ea. Lucrăm cu multe soiuri de şerpi, aşa încât trebuie să fim imuni la cât

mai mulţi se poate. E obositor şi destul de dureros.

Strânse pumnul; crusta ţinea, iar ea îşi recăpătase siguranţa. Se aplecă înspre Arevin şi-i atinse din nou obrazul zgâriat.

— Da... Întinse un strat subţire de alifie deasupra: Asta o va ajuta să se vindece.

— Dacă nu poţi să dormi, vrei măcar să te odihneşti?

— Da, răspunse ea. Un pic.

Şerpoaica se aşeză lângă Arevin, sprijinindu-se de el, şi priviră soarele transformând norii în aur, flăcări şi chihlimbar. Simplul contact fizic cu altă fiinţă umană îi făcea plăcere Şerpoaicei, deşi o considera cu totul nesatisfăcătoare. Altădată, altundeva, avea să facă ceva mai mult, dar nu aici, nu acum.

Când marginea de jos a discului se înălţă deasupra orizontului, se ridică şi o chemă pe Ceaţă afară din casetă. Cobra ieşi încet, slăbită şi i se încolăci pe umeri. Şerpoaica luă gentuţa şi, împreună cu Arevin, se întoarse la corturi.

Părinţii lui Stavin aşteptau lângă intrarea cortului. Alcătuiau un grup strâns, tăcut şi defensiv. O clipă, Şerpoaica crezu că se hotărâseră să renunţe la ea. Apoi, cu spaima ca un fier înroşit în gură, îi întrebă dacă Stavin murise. Ei clătinară din cap şi-i făcură semn să intre.

Stavin zăcea aşa cum îl lăsase, adormit. Adulţii o urmăreau cu privirea şi le putea adulmeca teama. Ceaţă şfichiui cu limba, iritată de pericolul posibil.

— Ştiu că vreţi să staţi, rosti Şerpoaica. Ştiu că vreţi să mă ajutaţi dacă puteţi, dar, în afara mea, nimeni nu poate face nimic. Vă rog să ieşiţi.

Se priviră unul pe celălalt, apoi se uitară la Arevin şi pentru o clipă crezu că aveau s-o refuze. Şerpoaica ar fi vrut să cadă în tăcere şi să adoarmă.

— Haideţi, verilor, spuse Arevin. Suntem în mâinile ei.

Deschise uşa cortului şi le făcu semn să iasă. Şerpoaica nu-i mulţumi decât cu

Desen de Nicuşor Dumitru

o privire şi el aproape că ar fi zâmbit. Se întoarse către Stavin şi îngenunche lângă el.

— Stavin...

Îi atinse fruntea; era foarte fierbinte. Observă că mâna ei era mai puţin sigură ca înainte. Atingerea uşoară trezise copilul.

— E timpul, rosti Şerpoaica.

Băiatul clipi, revenind din visele sale, privind-o şi recunoscând-o cu încetul. Nu părea înspăimântat. Şerpoaicei îi părea bine de lucrul ăsta însă nu-şi putea alunga o stare interioară de nelinişte.

— O să doară?

— Acum doare?

Băiatul ezită, îşi feri ochii apoi o privi deschis:

— Da.

— S-ar putea să doară ceva mai tare. Sper să nu fie aşa. Eşti gata?

— Poate rămâne şi Iarbă?

— Desigur, răspunse ea.

Atunci îşi dădu seama ce era în neregulă.

— Vin imediat.

Glasul i se schimbase într-atât şi-l strânsese aşa de tare pe băiat, încât acesta se sperie. Părăsi cortul, mergând

încet, calmă, stăpânindu-se. Afară, chipurile părinţilor îi spuseră de ce se temeau.

— Unde-i Iarbă?

Arevin, cu spatele la ea, tresări la tonul ei. Bărbatul cu păr mai deschis icni şi n-o mai privi.

— Ne-a fost frică, rosti partenerul mai vârstnic. Credeam că va muşca copilul.

— Eu am crezut. Eu am fost. Se târa pe faţa lui... Îi puteam vedea colţii... Mama lui Stavin îşi lăsă mâinile pe umerii partenerului tânăr şi acesta amuţi.

— Unde este? Voia să strige şi nu putea.

Îi aduseră o cutioară deschisă. Şerpoaica o luă şi privi înăuntru.

Iarbă zăcea, aproape tăiat în două, măruntaiele curgându-i din corp, pe jumătate întors. În timp ce îl privea, tremurând, el se zbătu odată şi şfichiui limba. Şerpoaica scoase un sunet înfundat în gât. Spera că mişcările sale erau simple reflexe, totuşi îl apucă pe cât putu mai uşor. Se aplecă şi atinse cu buzele solzii verzi şi netezi dinapoia capului. Îl muşcă scurt şi iute la baza craniului. Sângele îi ţâşni în gură rece şi sărat. Dacă nu era încă mort, îl ucisese instantaneu.

Îi privi pe părinţi şi pe Arevin; erau cu toţii albi la faţă, dar nu avea pic de înţelegere pentru teama lor şi nu-i păsa decât de propria-i durere.

— O fiinţă atât de mică, spuse ea. O fiinţă atât de mică, ce dădea numai plăcere şi vise.

Îi privi o clipă, apoi se întoarse către cort.

— Aşteaptă...

Îl auzi pe partenerul mai în vârstă venind înapoia ei. Îi atinse umărul; ea îi îndepărtă mâna cu o mişcare bruscă.

— Îţi dăm tot ce vrei, zise el, dar lasă copilul.

— Să-l omor pe Stavin pentru stupiditatea voastră? explodă ea.

Bărbatul părea că voia s-o reţină. Şerpoaica îi izbi cu umărul în stomac şi se repezi în cort, lovind caseta. Trezită brusc şi furioasă, Nisip se târî afară, încolăcindu-se. Când cineva încercă să intre, sâsâi şi zăngăni clopoţeii cu o violenţă pe care Şerpoaica nu i-o mai cunoscuse. Nu mai privi înapoi. Îşi aplecă fruntea, ştergându-şi lacrimile cu mâneca înainte ca Stavin să le vadă. Îngenunche lângă pat.

— Ce s-a întâmplat? Auzise glasurile în afara cortului şi ciocnirea.

— Nimic, Stavin. Ştiai că noi am traversat deşertul?

— Nu, răspunse el cu uimire.

— Era foarte cald şi n-aveam nimic de mâncare. Iarbă vânează acum. Era înfometat. Îl ierţi şi mă laşi să-ncep? Eu voi fi aici tot timpul.

Părea foarte obosit; era dezamăgit dar n-avea puterea să contrazică.

— Bine.

Glasul îi suna ca nisipul prefirat printre degete.

Şerpoaica o ridică pe Ceaţă de pe umeri şi îndepărtă pătura de pe trupul lui Stavin. Tumoarea se ivi sub coaste, deformându-i corpul, strivindu-i organele vitale, sugându-i hrana pentru a creşte ea, otrăvindu-l cu zoaiele ei. Ţinând-o pe Ceaţă de cap, Şerpoaica o lăsă să coboare pe băiat, atingându-l şi gustându-l. Trebuia să oprească cobra din a muşca; excitarea o agitase. Când Nisip îşi scutură clopoţeii, vibraţiile o făcură să tresară. Femeia o strânse, mângâind-o; răspunsurile învăţate şi antrenate începură să sosească, copleşind instinctele naturale. Ceaţă se opri când limba îi atinse pielea de deasupra tumorii şi Şerpoaica îi dădu drumul.

Cobra se dădu înapoi, apoi ţâşni şi muşcă aşa cum muşcă cobrele, înfigându-şi o dată colţii scurţi, dând drumul, muşcând imediat ca să apuce mai bine, ţinând, mestecându-şi prada. Stavin ţipă, dar nu se mişcă sub mâinile Şerpoaicei.

Ceaţă îşi goli săculeţii cu venin în copil şi-i dădu drumul. Se înălţă, privi în jur, îşi strânse gluga şi se târî peste podele într-o linie perfect dreaptă către compartimentul

ei întunecos.

— Gata, Stavin.

— Acum o să mor?

— Nu. Nu acum şi sper că nici mulţi ani de acum înainte.

Scoase o sticluţă cu pulbere de la brâu.

— Deschide gura.

Băiatul se supuse şi ea îi presără pudra pe limbă.

— Asta va ajuta împotriva durerii.

Aşternu o ţesătură peste rănile punctiforme, fără a şterge sângele.

— Şerpoaico? Pleci?

— Nu plec fără să-ţi spun la revedere. Îţi promit.

Copilul se lăsă pe spate, închise ochii şi drogul îl adormi.

Nisip se încolăcise cuminte pe podea. Femeia bătu cu palma în duşumea ca să-l cheme. Se târî spre ea şi intră în casetă. Şerpoaica închise capacul şiridică cutia, continuând să o simtă goală. Auzea zgomote în afara cortului. Părinţii lui Stavin şi cei care veniseră să-i ajute, deschiseră uşa şi priviră înăuntru, pipăind podelele cu beţe întinse înaintea lor.

Şerpoaica lăsă cutia jos.

— Sunt gata.

Intrară. Arevin era cu ei, dar avea mâinile goale.

— Şerpoaico...

Vorbea prin durere, milă şi confuzie, şi Şerpoaica nu putea spune ce credea el de fapt. Privi peste umăr. Mama lui Stavin era chiar înapoia lui. O apucă de umeri.

— Ar fi murit fără ea. Indiferent ce s-ar întâmpla în continuare, el ar fi murit.

Ea se scutură de mâinile tânărului.

— Poate ar fi trăit. Poate ar fi scăpat. Am... Nu mai reuşi să continue, ascunzându-şi lacrimile.

Şerpoaica simţi oameni mişcându-se, înconjurând-o. Arevin păşi spre ea şi se opri, iar ea îşi dădu seama că o aştepta să se apere.

— Nici unul din voi nu poate plânge? strigă ea. Nici unul dintre voi nu poate plânge pentru mine şi disperarea mea, sau pentru ei cu vinile lor, sau pentru fiinţele mititele şi durerile lor?

Simţea lacrimile curgându-i pe obraji.

N-o înţelegeau; erau ofensaţi de plânsul ei. Stăteau locului, încă temându-se, dar căpătând curaj. Nu mai avea nevoie de poza degajată cu care-l păcălise pe copil.

— Proştilor, rosti cu o voce spartă. Stavin...

Lumina dinspre intrare îi făcu pe toţi să tresară.

— Lăsaţi-mă să trec.

Cei din faţa Şerpoaicei se dădură în lături în faţa conducătoarei lor. Se opri înaintea Şerpoaicei, ignorând caseta pe care aproape că o atingea cu piciorul.

— Stavin o să trăiască? Glasul îi era calm şi blând.

— Nu pot fi sigură, dar aşa cred.

— Lăsaţi-ne.

Oamenii înţeleseră cuvintele Şerpoaicei înainte de a le înţelege pe cele ale conducătoarei; priviră în jur, îşi coborâră armele şi în cele din urmă, unul câte unul, părăsiră cortul. Arevin rămase. Şerpoaica simţi cum puterea ce venise înaintea primejdiei o părăseşte. Genunchii îi cedară. Se ghemui peste gentuţă cu faţa în mâini. Femeia cealaltă îngenunche lângă ea.

— Îţi mulţumesc, spuse. Îţi mulţumesc. Îmi pare atât de rău...

Îşi puse braţele în jurul Şerpoaicei şi o atrase către ea. Arevin îngenunche lângă ele şi o îmbrăţişă şi el. Şerpoaica începu din nou să tremure, iar ei o ţinură în timp ce plânse.

Mai târziu dormi, epuizată, singură în cort cu Stavin, ţinându-i mâna. Oamenii prinseseră animale mici pentru Nisip şi Ceaţă. Ei îi dăduseră hrană şi provizii şi suficientă apă ca să se poată îmbăia, deşi pesemne îşi secătuiseră mult rezervele.

Când se trezi, Arevin dormea în apropiere, cu veşmântul deschis de căldură, acoperit de transpiraţie pe piept şi abdomen. Duritatea din chipul lui

dispărea în somn; părea obosit şi vulnerabil. Şerpoaica voi să-l trezească, dar se opri, clătină din cap şi se întoarse către Stavin.

Pipăi tumoarea şi văzu că începuse să se dizolve şi să se strângă, ucisă de veninul modificat al cobrei. Dincolo de durerea ei, Şerpoaica se bucură. Îndepărtă cârlionţii de pe fruntea puştiului.

— Nu te voi minţi din nou, micuţule, şopti ea, dar în curând trebuie să plec. Nu pot rămâne aici.

Dorea alte trei zile de somn, pentru a termina lupta cu efectele otrăvii viperei de tufiş, însă avea să doarmă altundeva.

— Stavin?

Încetişor, se trezi.

— Nu mă mai doare.

— Mă bucur.

— Îţi mulţumesc...

— La revedere, Stavin. Mai târziu o să-ţi reaminteşti că te-ai trezit şi că ţi-am spus la revedere?

— La revedere, rosti el, copleşit de toropeală. La revedere, Şerpoaico. La revedere, Iarbă. Închise ochii.

Şerpoaica ridică geanta şi privi spre Arevin. Acesta nu se mişcă. Pe jumătate recunoascătoare, jumătate regretând, părăsi cortul.

Amurgul se apropia cu umbrele lungi şi neclare; tabăra era fierbinte şi tăcută. Îşi găsi poneiul tărcat, înconjurat de provizii. Burdufuri noi, pline cu apă, şi veşminte pentru deşert erau aşezate lângă şea, pe jos, deşi Şerpoaica refuzase orice plată. Poneiul necheză spre ea. Îl scărpină între urechi, îl înşeuă şi încărcă proviziile. Îl apucă de frâu şi se îndreptă spre est, de acolo de unde venise.

— Şerpoaico...

Răsuflă adânc şi se întoarse către Arevin. Tânărul stătea cu faţa către soare; pielea îi era arămie-roşiatică, iar veşmântul purpuriu. Părul, liber acum, îi cădea pe umeri îndulcindu-i trăsăturile.

— Trebuie să pleci?

— Da.

— Speram că nu vei pleca înainte ca... Speram că vei sta... o vreme...

— Dacă lucrurile erau altfel, aş fi putut rămâne.

— Erau înfricoşaţi...

— Le-am spus că Iarbă nu le putea face nici un rău, dar ei i-au văzut colţii şi n-au ştiut că el aduce doar vise şi uşurează moartea.

— Nu-i poţi ierta?

— Nu pot rămâne înaintea vinovăţiei lor. Ceea ce au făcut a fost greşeala mea. I-am înţeles prea târziu.

— Tu singură ai spus că nu poţi cunoaşte toate obiceiurile şi toate temerile.

— Sunt oloagă, răspunse ea. Fără Iarbă, dacă nu pot lecui un om, nu pot da nici un ajutor. Trebuie să merg acasă, să dau ochi cu învăţătorii mei şi sper că-mi vor ierta prostia. Ei numesc rareori pe cineva cu numele ce-l port eu - şi acum vor fi dezamăgiţi.

— Lasă-mă să vin cu tine.

Ar fi vrut şi ea; ezită şi se blestemă pentru această slăbiciune.

— Mi-i pot lua pe Ceaţă şi pe Nisip, iar pe mine să mă izgonească, şi atunci ai fi izgonit şi tu. Rămâi aici, Arevin.

— Nu contează.

— Ba da. După un timp, ne-am urî. Nu te cunosc şi nici tu pe mine. Avem nevoie de tăcere şi de timp pentru a ne înţelege bine.

Tânărul înaintă spre ea, o cuprinse în braţe şi rămaseră îmbrăţişaţi un moment. Când îşi ridică privirea, ochii lui străluceau de lacrimi.

— Te rog, întoarce-te, şopti el. Orice s-ar întâmpla, întoarce-te.

— Voi încerca. Aşteaptă-mă primăvara viitoare, când se opresc vânturile. Dacă nu vin nici în următoarea primăvară, uită-mă. Acolo unde voi fi, dacă trăiesc, te voi uita şi eu.

— O să te aştept, rosti Arevin.

Şerpoaica apucă frâul poneiului şi porni către deşert.

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu

PREVIZIUNEA

de Costi Gurgu

O patrulă însoţită de un husky. Fir-aş al dracului!

Aerocletele zboară ca fulgerul prin labirintul de oglinzi. Orice mişcare greşită te striveşte într-o erupţie de cioburi. Dâre de lumină verde şi galbenă exfoliază spaţiul în beteală de spumă. În spate, aerocletele roşii ale inamicilor. Ţinând formaţia strânsă.

Patrula se apropie. Îmi menţin cu greu o expresie indiferentă. Involuntar, un fior mă face să tresar. A trecut moartea pe lângă mine, îmi spun încercând să înveselesc atmosfera, dar degeaba. Câinele ăsta! Husky ăştia au ceva special. Ceva care face să-ţi îngheţe şira spinării. Ochii albaştri şi reci, figura crudă şi inteligentă, aerul de forţă pe care-l degajă. Mai e şi mirosul ăsta al lor! Ca şi când n-ar fi fost de ajuns înfăţişarea ca să te bage-n sperieţi, mai vine şi capacitatea lor de a „mirosi“ viitorul, care pune capac. Ţi-e frică să mai ieşi pe străzi. Sunt împânzite cu patrule însoţite de câte un husky, câinele-poliţist-care-miroase-viitorul, patrule care abia aşteaptă să te salte pe baza „previziunilor“ câinelui. Va fura, va omorî, va viola, te poţi trezi închis doar pentru posibilitatea ca într-un anumit viitor, mai apropiat sau mai îndepărtat, să încalci legea.

Toţi se uită de zece ori înainte, pe unde calcă, să nu strivească vreo lege sub talpă şi încremenesc sub duşul sudorii numai când aud un hămăit. Câinii ăştia cu mirosul lor!

Observi de la distanţă o fisură în perete, întunecată-n roşu. Un inamic îţi taie calea şi imaginea lui multiplicată de oglinzi te năuceşte. Instinctiv zmuceşti ghidonul şi treci razant pe sub el cu aerocleta culcată în plan orizontal. Te repliezi şi virezi la dreapta, prin fisură. E o trecere lichidă spre alt nivel. Dar tu frânezi şi laşi curentul de bulbuci roşii, mari cât pumnul, să te conducă. Ai timp cât să vezi care-i treaba.

Patrula mă opreşte vădit interesată de mine. Îi privesc pe poliţişti cu un singur ochi. La celălalt e cuplat KONAMIUL. Pe husky n-am curaj. Câinele mă miroase îndelung. Un tremur necontrolat îmi plapită burta. Într-un târziu, exact când credeam c-o să mi se reteze picioarele, dihania se retrage şi un poliţist ridică ochii de pe brăţara-terminal bioreceptoare a câinelui poliţist.

— Domnule, am neplăcuta misiune să vă anunţ că în următoarele 24 de ore veţi fi victima unui omor. Făptaşul nu e în apropiere, aşa încât nu putem să-l şi arestăm. Dar n-aveţi grijă, câinele a reţinut mirosul şi-l va depista cu siguranţă între timp. Vom trece cu rondul de fiecare dată pe lângă blocul dumneavoastră şi vom fi pe fază.

Mă salută şi se-ndepărtează. Rămân

încremenit. Un frig de neînchipuit pentru luna asta îmi clănţăne dinţii. Şi eu care credeam că o să fac vreo prostie!

Intru în bloc şi mă refugiez în apartament, baricadând uşa cu toate sistemele posibile. Anulez întâlnirile de diseară şi comunic unităţii casnice să deconecteze linia telefonică. Vrea să-mi afişeze cine m-a căutat, dar amân pentru a doua zi - nu trebuie să mă tenteze nimic. Mă întind în pat să mă relaxez.

Ieşi în trombă din lichidul roşu pe deasupra capetelor inamicilor care te aşteptau şi aterizezi direct în grămada de nori albi şi pufoşi, ce formează un relief deluros până în zare. Aerocleta ţi se zdruncină în bulbucăturile spumoase ale formaţiunilor de nori şi trebuie să faci dovadă de cea mai mare dexteritate pentru ca să te menţii în cursă, ocolind relieful prea abrupt, evitând faliile adânci sau prea înguste, ambalând motorul, atât cât trebuie, ca să ajungi până în vârful unui deal alb şi ondulat, şi de acolo să te lansezi în salturi lungi. Arunci o grenadă fumigenă şi vezi în oglinda retrovizoare cum, între tine şi inamici, se ridică un zid de fum. Jumătate dintre urmăritori rămân zdrobiţi pe parcurs, ieşind din ceaţă numai cei mai norocoşi.

Mă ridic şi mă îndrept către fereastră. Au trecut două ore şi nu s-a întâmplat nimic. Patrula trece, într-adevăr, din juma' în juma' de oră, prin faţa blocului. Dar dacă criminalul intră prin spatele blocului? Patrula n-ar şti nimic. Şi, totuşi, parcă a zis că husky miroase bine viitorul pe o rază destul de mare. O fi inclus şi spatele blocului? Ce porcărie! Blocul ăsta n-are decât intrarea din faţă. O masă bună cred că mă va salva. Cina întotdeauna mă binedispune.

Goana prin nori se întinde cam mult, aşa încât începi să cauţi o breşă. Şi atunci îţi vine ideea. Activezi arma laser şi arunci câteva fulgere, în timp ce treci pe sistemul turbo şi ambalezi sacadat motorul. Tunete scurte şi răsunătoare se sparg în cercuri concentrice, luând formele neregulate ale bulbucăturilor noroase. În scurt timp, repetând operaţiunea, reuşeşti - începe să plouă şi să sufle vântul, iar norii pornesc să se destrame. La un moment dat, de pe vârful unui deal, te repezi, cu viteza la limita nebuniei, printr-o gaură în stratul noros, dedesubt.

Au mai trecut patru ore. Mă gândeam că făptaşul s-ar fi putut să intre în bloc încă de dimineaţă şi să pândească momentul propice. Sau mai rău, să-mi fi pătruns în apartament în lipsa mea şi să fi pregătit capcana mortală. Atunci, patrula degeaba se mai plimbă prin zonă. Mâine dimineaţă probabil o să mă găsească mort. Ce ar trebui să fac şi ce n-ar trebui? Ce să ating şi ce nu? Ce să declanşez şi ce nu? Isuse, doar n-o să rămân imobilizat pe canapea, în faţa televizorului! Sau poate tocmai asta urmăreşte?

Desprind braţul de plastic din spatele urechii, scot difuzorul din ea şi decuplez KONAMIUL de pe ochiul stâng. Clipesc puţin ameţit. Aleg un CD şi-l cântăresc în palmă şovăitor, foiţă aurie de mărimea unei unghii, dar, în cele din urmă, mă hotărăsc şi-l introduc în driver-ul secundar pentru memorie complementară, comutând pe sistemul de operare mixt. CD-ul care rulează deja „Aerocletele de Foc“, se va cupla cu cel proaspăt introdus, mixând programele. Oftez preocupat şi-mi montez KONAMIUL la loc, pe ochiul stâng. Muzica revine cu un urlet dement în ureche. Anestezie.

E miezul nopţii. Ora cea mai propice pentru activităţi criminale. Acum, fie ce-o fi. M-am obişnuit cu gândul. În fond, nimeni nu-i nemuritor, diferenţa

fiind doar de modul în care te duci. Şi dacă aşa mi-e scris, ce pot să fac? Soarta. Ăia sunt tot pe stradă, cu blestematul lor de câine, dar cine ştie care-o fi treaba. Am uitat să-i întreb cum o să mor. Aş fi ştiut să previn pericolul. Aşa, otravă nu e, altfel aş fi dat ortu' popii până acum, de la sistemul electronic nu e, altă capcană ascunsă n-am găsit, deci trebuie să mă omoare cu mâna lui, sau, mă rog, cu ce are în mână. Dar aici intervine patrula, care-l va simţi, şi o să fie bine. Pe dracu'!

Aerocletei îi cresc aripi pieloase, cu anvergură de cel puţin zece metri şi începi să planezi maiestuos pe deasupra întinsurilor deşertice. Flăcări sângerii dansează în urma soarelui, mânjind orizontul. Pe aici, pe undeva, e şi ţinta ta - inima caldă şi roşie a lumii exodului.

Dacă deja e ascuns aici, aşteptând noaptea, ce mă mai încălzeşte pe mine că javra aia o să-l simtă când o s-o facă? Vor urca şi-l vor prinde, dar eu voi fi mort. Ca şi când pe mine mă interesează să-l prindă. Eu contez! De ce să mă hăcuiască vreun nenorocit? Un handicapat! Un dement! Tot felul de maniaci, nici nu ştii care e şi care nu e, au împânzit oraşul, omoară prin parcuri, la metrou, chiar şi pe străzi. Nu mai vorbesc de casele oamenilor. Ce ciopârţeala mă-sii! Las un nemernic să mă facă bucăţele? Nimeni nu trebuie să se atingă de mine. Nimeni.

Vezi inima mare şi caldă. Crezi că s-a stricat programul, pentru că pianul sumbru al lui Chopin înlătură ritmul furios al tobei şi metalul chitărilor. Inima e apărată de o pătură colcăitoare de fiinţe cenuşii, cărnoase, ca nişte ficaţi umblători. Te îndrepţi direct spre ţintă. Aripile se pliază şi ambalezi motorul, aerocleta năpustindu-se ca un uragan asupra lor.

Îmi trec capul prin colac şi frânghia aspră îmi atinge gâtul. N-o să las pe nimeni să mă chinuie. E dreptul meu să mor cum vreau. Împing cu piciorul scaunul de dedesubt.

Flăcări roşii şi fulgere acoperă lumea. Ochii albaştri ai câinelui scrutează viitorul. *Bezna roşie a întunericului!*

SF și Banda Desenată

de Walter Riess

Publicând acest articol, răspundem celor ce ne întreabă adesea de ce nu edităm şi o revistă de Bandă Desenată sau de ce nu publicăm mai des, în Anticipaţia, astfel de creaţii.

Situată la graniţa dintre film, literatură şi grafică şi preluând elemente specifice fiecăreia, banda desenată a reprezentat, încă de la începuturi, un teren propice pentru SF. Având asupra literaturii ascendentul imaginii şi al mişcării, asupra graficii posibilitatea de a prezenta nu una, ci mai multe creaţii, şi prezentând în comparaţie cu filmul avantajul costului redus, BD a facilitat călătorii în locuri şi timpuri imaginative de o mare spectaculozitate. Aş aminti doar faptul că Superman şi Batman au fost, iniţial, eroi de bandă desenată.

Colecţia CPSF-Anticipaţia a publicat şi publică (rar, ce-i drept) atât în paginile revistei, cât şi ale Almanahului, benzi desenate realizate, în special, de desenatori români. Îmi aduc aminte cu plăcere de Sandu Florea, Valentin Tănase, Marian Mirescu, Viorel Pîrligras, Victor Trifan etc.

Au fost încercări, cum era şi firesc, de a avea apariţii editoriale numai de bandă desenată. "Android", de exemplu, cu ale sale 3 numere, rămâne o notabilă încercare. Faptul că acest gen de creaţie rămâne, la noi, doar la nivelul încercărilor (deşi se organizează anual Salonul naţional de Bandă desenată), că nu apar reviste specializate cu o frecvenţă marcantă în domeniu şi că BD cu tematică SF apare rar chiar şi în alte publicaţii literare are mai multe explicaţii: Prima ar fi lipsa unui public mai numeros de cititor de BD. Ştiu că "tuturor ne place", ştiu că mulţi mă vor contrazice, dar câţi dintre noi ar da 10 000 de lei pe un album sau 3 000 de lei pe o revistă?

La început, în special în Statele Unite, banda desenată însoţea ziarele de mare tiraj, dar în secvenţe puţine, dând publicului cu linguriţa crâmpeie de aventură zilnică, cu subiecte de largă accesibilitate. O dată obişnuiţi cu personajele şi acţiunile, cititorii cumpărau ziarul pentru a-şi regăsi eroii. Mai târziu au apărut reviste, foarte ieftine, care grupau săptămânal aventurile eroilor preferaţi şi, mult mai târziu, albumele şi revistele de calitate, în forma pe care o cunoaştem astăzi. Acest proces, deşi îndelungat, a format un public cititor care şi astăzi, poate la o vârstă înaintată, cumpără reviste de BD. Pentru că cei ce le apreciază nu sunt, în mod obligatoriu, numai tineri.

Lipsind un public iniţiat (care la noi încă nu s-a format şi nu se poate forma atât de repede) şi ţinând cont de costul destul de ridicat al unor posibile publicaţii de BD (care, deci, nu pot fi "rentabile"), nu apar cu regularitate nici creaţii cu adevărat notabile în acest domeniu, oricât ar fi de trist acest adevăr.

La toate acestea se mai adaugă un aspect, deloc neglijabil: conjunctura actuală. Este greu să formezi un public, să atragi "vârsta aventurii" cu o revistă, sub bombardamentul de imagini lansat de mass-media. Casetele video, televiziunea prin cablu cu ale sale 30 de programe fac ca BD să capete un caracter nostalgic, deşi eu aş dori, din toată inima, să nu fie aşa. Însăşi preluările cinematografice, tot mai frecvente în ultimul timp, de aventuri şi eroi din benzi desenate ne îndreptăţesc să credeam că acest domeniu nu şi-a spus încă ultimul cuvânt.

Dorim să primim benzi desenate cu tematică SF, să cunoaştem noi desenatori români în domeniu. Este ştiut că o BD se naşte şi mai greu decât un desen "clasic", pentru că părţii grafice i se alătură şi o componentă literară: scenariul. Concepută special, povestea nu trebuie să fie stufoasă, este însă necesar să fie mereu dinamică. Dacă la o carte dialogul înviorează, la un scenariu de BD textul trebuie să dea posibilitatea mişcării, iar descrierile sunt preluate de cadrul, de fundalul acţiunii. Ca şi la film, prim-planurile trebuie să alterneze cu planurile normale şi îndepărtate, din unghiuri cât mai neaşteptate.

În ceea ce priveşte desenul propriu-zis, acesta poate fi alb-negru sau color, deşi BD consacrată se lucrează în alb-negru şi numai anumite pagini în culoare. Proporţia pe coală este cam 1/3 negru, 2/3 alb, iar pentru tipărire nu folosiţi pete compacte de negru. Stilul vă aparţine, însă linia de şapirograf sau peniţă trebuie să fie sigură, personajele trebuie să semene de la o secvenţă la alta, iar ca "truc", nu se vor desena două personaje asemănătoare (doi băieţi blonzi sau două fete brunete, tunse la fel). E mai bine să fie din start diferite. Acordaţi scrisului toată atenţia necesară: citeţ, ordonat, cu caractere deja folosite (există un scris specific). El poate contribui la dinamismul lucrării: un scris îngroşat, negru, tremurat sugerează un strigăt, unul mărunt într-o bulă mare – o şoaptă etc. Nu folosiţi text mult, care să plictisească şi încercaţi să faceţi personajele să vorbească mai mult decât povestitorul.

Cu toate că este un domeniu dificil al graficii, banda desenată SF poate încă să ofere multe satisfacţii. Încercaţi!

POŞTA REDACŢIEI

MOCANU MATEI ALEXANDRU – Zimnicea: Slab, mai încercaţi.

PETRE LIVIU MARIAN – Sunteţi pe un drum bun. Dar este de dorit ca linia să capete mai multă forţă, iar umbra trebuie tratată net, altfel nu se poate tipări. Deşi tematica lucrărilor este cam stranie, mai trimiteţi.

DUMITRU NICUŞOR – Bucureşti: Am reţinut spre publicare câteva dintre lucrările propuse. Mai trimiteţi.

CIGHER OCTAVIAN – Luduş: Desenele dumneavoastră din păcate nu spun nimic. Documentaţi-vă şi mai încercaţi.

MIHAELA POPENTIU. Textul este în fapt un poem în proză, cu vagi afinităţi SF. Nu-l reţin pentru publicare.

ANGELA SPINEANU Str.C.A.Rosetti, nr.20, Blaj, cod 3175, judeţ Alba, caută corespondenţi iubitori de SF şi promite că le va răspunde tuturor.

MIHAILESCU VIRGIL. Este o premieră absolută să primesc pasaje din 8 povestiri asupra cărora să mă pronunţ. N-o pot face; aştept măcar un text integral. Nu răspund personal decât corespondenţilor ce includ şi un plic timbrat şi autoadresat.

CRACANA RODICA. Mai trimiteţi.

MOCANU MATEI-ALEXANDRU. Destul de interesant, totuşi, nu încă la nivel publicabil.

BORS EMILIAN. Din păcate nu pentru genul literar propus.

COSMIN-OCTAVIAN UNGUREANU. Bd.M.Eminescu, 63D, bl.DIB3, apt.6, Botoşani, cod 6800 caută următoarele cărţi în stare ireproşabilă, apărute la ed.Nemira: Seniorii războiului, Cuibul de dincolo de umbră, Asediul Aristei, Povara cunoaşterii, Agentul haosului, Copiii Dunei (2 vol.), Fundaţia şi Pământul.

ROGOZ DOREL. Str.Nordului, bl.10, sc,B, apt.8, Codlea, Braşov doreşte să corespondeze cu iubitori ai SF-ului din ţară. "Ultimul Supravieţuitor" este promiţătoare, totuşi ar mai fi cale lungă... Mai trimite.

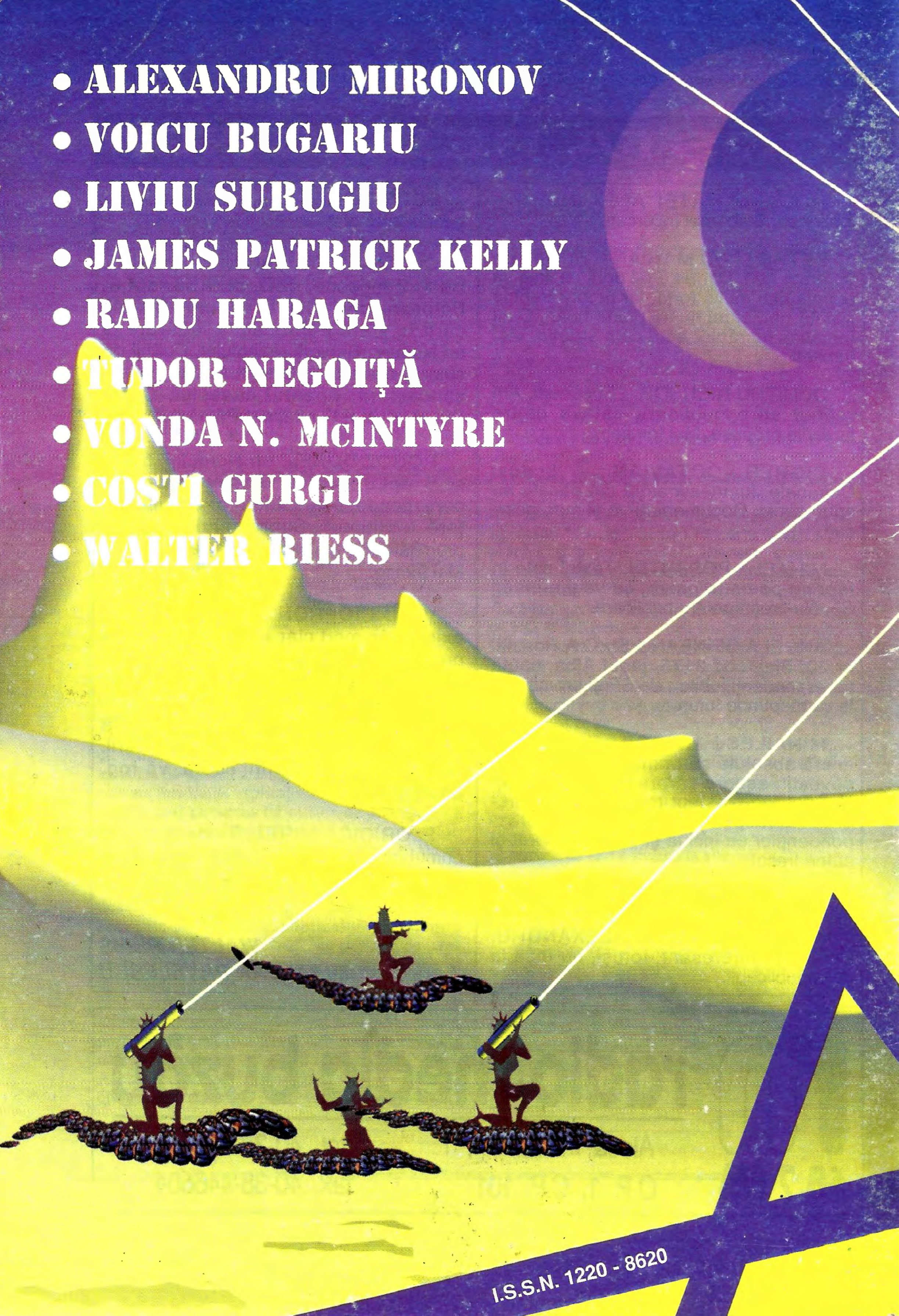
VLAD CIOPRON. Interesant; talent există - în mod clar -, dar textul nu se prea încadrează în categoria celor publicate de revistă. Aştept şi altceva.

CATALIN SANDU. Excelentă "A şaptea..."; o reţin în vederea publicării. Dacă aveţi alte intenţii cu ea, vă rog, anunţaţi-mă.

FLORICICA MIREL. Texte bune, în primul rând "Puştiul", pe care l-am reţinut, totuşi legătura cu SF-ul e mult prea vagă.

WALTER RIESS
MIHAI-DAN PAVELESCU

- ALEXANDRU MIRONOV
- VOICU BUGARIU
- LIVIU SURUGIU
- JAMES PATRICK KELLY
- RADU HARAGA
- TUDOR NEGOIȚĂ
- VONDA N. McINTYRE
- COSTI GURGU
- WALTER RIESS

I.S.S.N. 1220 - 8620